COLECTIA ROMANTIC

Penny Jordan

CÂND TIMPUL SE OPREŞTE-N LOC ...

editura alcris

PENNY JORDAN
CÂND TIMPUL SE OPREȘTE-N LOC...

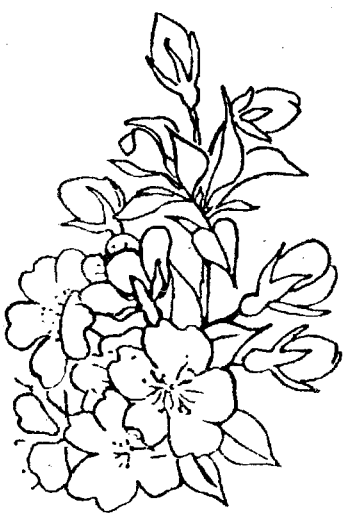

Coperta: ANDY

© by Penny Jordan, 1986
DESIRE NEVER CHANGES

Toate drepturile asupra acestei ediţii
aparţin editurii ALCRIS–M 94

PENNY JORDAN

CÂND TIMPUL SE OPREȘTE-N LOC...

Traducere de
VENERA CORAVU

EDITURA ALCRIS 94

BUCUREȘTI, 1994

Redactor: AURELIAN MICU
Consilier editorial: TRAIAN IANCU
Lector: ANGELA VASILE

ISBN 973-96672-4-4

Colecţia: „ROMANTIC“

Culegere şi paginare computerizată
Secţia Fotoculegere - R.A.I. - Imprimeria Coresi

Nr. colilor de tipar: 15
Bun de tipar: 03.05.1994

Tipărit sub comanda nr. 40 298
Regia Autonomă a Imprimeriilor
Imprimeria CORESI Bucureşti
Piaţa Presei Libere Nr. 1
ROMÂNIA

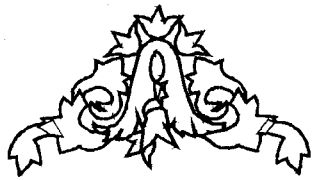

CAPITOLUL 1

— Sarah, ești sigură că totul va decurge bine?

— Desigur, papa, nu te neliniști! răspunse Sarah cu un grăunte de nerăbdare în glas. Cu un gest al mâinii, Sarah își aruncă pe spate părul lung, brun. Trecuseră deja trei luni de când își terminase studiile și venise să trăiască în Scoția, la tatăl ei. Cu toate acestea, el n-o considera încă adultă și se încăpățâna s-o protejeze, ca și cum ar mai fi încă o fetiță. Și, în ciuda dragostei puternice pe care o nutrea pentru tatăl ei, vigilența excesivă pe care acesta o manifesta față de ea avea aerul câteodată s-o exaspereze.

Ori, de când ea îi anunțase intenția să se mărite cu Andrew Hollister, Sir Duncan MacDonald era și mai neliniștit. În mai multe rânduri încercase s-o facă să renunțe, punând accentul pe

totala ei lipsă de experiență și spunându-i că la optsprezece ani era prea tânără ca să se mărite. Prima dată obiectase că mama ei se căsătorise cu el atunci când tocmai împlinea optsprezece ani. Dar fața tatălui ei se întunecase și Sarah nu mai îndrăznise să-i opună din nou acest argument.

Deși văduv de zece ani, Duncan MacDonald nu se reînsurase și evita pe cât posibil să vorbească de cea pe care nu încetase s-o iubească. Viața lui era totuși destul de diferită față de cea de odinioară. Când se însurase cu Catriona Sefton nu era decât un modest proprietar funciar din Highlands și primii lor ani de căsătorie fuseseră marcați de greutăți de tot felul.

De atunci se reconvertise în industria petroliferă și Rafinăriile Sefton, botezate astfel ca omagiu adus soției sale erau acum celebre în lumea întreagă. Această reușită profesională nu-l împiedicase niciodată să se ocupe foarte atent de educația lui Sarah și neliniștea care-l măcina în prezent era la drept vorbind perfect legitimă pentru un tată

grijuliu de fericirea fiicei sale unice. Ea era tot ce avea mai prețios în lume și ideea de-a o vedea unindu-și viața cu un necunoscut, nu putea decât să-i displacă.

Nu-l văzuse niciodată pe viitorul lui ginere. Sarah făcuse cunoștință cu el cu șase luni în urmă, atunci când își petrecea o parte din vacanța de Crăciun la Jersey, în familia unei colege de clasă. Andrew conducea unul din principalele hoteluri din insulă și se îndrăgostiseră unul de celălalt chiar de la prima întâlnire. Sarah își petrecuse apoi timpul vacanței de Paști împreună cu el și la întoarcere arătase tatălui ei cu mândrie un mic inel de logodnă împodobit cu un diamant, care nu-i părăsise de atunci degetul. Cu această ocazie îl anunțase că ei doi ar vrea să se căsătorească la începutul verii. Înnebunit, MacDonald o sfătuise atunci să aștepte până la nouăsprezece ani, înainte de a lua o hotărâre atât de importantă. Și, deși acest răgaz îi părea îngrozitor de îndepărtat, Sarah cedase din respect pentru tatăl ei pe care-l adora.

Sarah aruncă o privire furișă tatălui ei. Deși acesta nu-și formulase deschis dezaprobarea, ea simțise că măritișul ei era departe de a-l bucura. Știa că el o credea prea tânără ca să se mărite. Totuși Sarah era sigură că nu comitea o greșeală. Andrew și cu ea se iubeau cu pasiune și întotdeauna va fi așa. Fără îndoială că tatăl ei își uitase propria lui tinerețe și dragostea nebună care-l făcuse să se căsătorească cu Catriona Sefton, atunci când nu împliniseră nici unul nici celălalt douăzeci de ani. Altfel și-ar fi amintit că vârsta nu schimba nimic în această problemă și că fiecare secundă petrecută departe de ființa iubită, era o veritabilă tortură, chiar la optsprezece ani.

Crescută într-un pension, cu reguli foarte stricte, Sarah nu frecventase băieți înainte de a-l întâlni pe Andrew, care era cu șase ani mai mare ca ea. Fusese imediat și cu totul subjugată de farmecul acestuia, de surâsul lui, de vocea și de delicatul contact al mâinilor lui. Totuși, cu toată dorința ce-o simțea, nu se simțise gata să împartă

cu el intimitatea amanților. Andrew o înțelesese și îi propusese spontan să aibă răbdare până la căsătorie. Sarah fusese tulburată. Pentru ea o astfel de dovadă de respect era una dintre cele mai frumoase dovezi de dragoste pe care un băiat putea s-o dea unei fete.

Deci răgazul suplimentar pe care i-l dădea tatăl său, cerându-i să întârzie căsătoria cu opt luni, constituia o corvoadă aproape de nesuportat. Cu atât mai mult cu cât între timp Andrew putea fi numit directorul unui hotel din complexul de hoteluri pentru care lucra. Îi mărturisise într-o zi că ambiția lui era să gireze un mare hotel de lux în Caraibe. Dacă o asemenea ocazie s-ar prezenta, era evident că n-o va lăsa să-i scape, chiar dacă ar pune între el și Sarah mii de kilometri. Singurul mijloc de a evita această dureroasă separare era să fi fost deja căsătoriți în momentul plecării.

Vocea catifelată a stewardesei anunțând îmbarcarea imediată a pasagerilor cu destinația Jersey, o trezi pe Sarah din visare.

— Acum trebuie să te părăsesc, papa, spuse ea ridicându-se în vârful picioarelor pentru a-l îmbrățișa. Te implor, nu te neliniști pentru mine. Andrew mă iubește la fel de mult ca și eu pe el. Totul va fi bine.

Duncan MacDonald schiță un surâs puțin crispat și își îmbrățișă fata cu dragoste. Dar fața lui se întunecă imediat ce ea se întoarse. Cu o strângere ușoară de inimă privi silueta ei micuță topindu-se în mulțimea pasagerilor. De când îi murise soția, căutase mereu s-o protejeze pe Sarah de loviturile aspre ale vieții. Până acum se gândea că reușise. Dar de data aceasta nu mai era în puterea lui, fie că-i plăcea sau nu, Sarah se îndrepta acum singură spre un destin pe care-l alesese fără el.

Avionul făcu un cerc deasupra Aberdeen-ului, înainte de a se îndrepta spre sud.

Prin hublou Sarah contempla peisajul fără să-l vadă. Se gândea la Andrew și la decepția pe care i-o va produce anunțându-l că mariajul lor va fi amâ-

nat cu opt luni. Andrew păruse atât de grăbit s-o ia în căsătorie când s-au văzut de Paşti. Totuşi era convinsă că va înţelege şi că va ţine cont de asta. Aceasta era de fapt una din calităţile pe care le aprecia cel mai mult la el.

Andrew era foarte înţelegător şi avea un respect profund faţă de sensibilitatea altuia. Egoismul era un sentiment cu totul străin personalităţii lui. Sarah închise ochii şi se lăsă pe spatele fotoliului. De fapt, îi plăcea totul la el, părul uşor buclat, mângâierea buzelor lui, surâsul, mâinile, corpul şi fiecare trăsătură a caracterului său. Singura ei nelinişte era de a nu fi destul de drăguţă pentru el. Nu pentru că nu era seducătoare. Ochii ei gri-bleu atrăgeau admiraţia tuturor şi părul castaniu, lung, suplu şi mătăsos îi încadra figura încântătoare cu un oval perfect. N-avea nimic din femeia fatală, blondă şi vaporoasă, capabilă să înnebunească pe orice bărbat normal constituit. Desigur, de când îl frecventa pe Andrew începuse să aibă mai multă încredere în ea şi chiar să se machieze puţin din când în când. Dar

era conştientă de drumul ce-l avea de parcurs dacă dorea să poată rivaliza într-o zi cu Judith Barnes de exemplu, recepţionera hotelului pe care-l conducea Andrew. Aceasta era înaltă, zveltă şi avea şansa să posede un minunat păr blond, pe care-l lăsa liber să-i atârne pe umeri. Întotdeauna perfect machiată, oricare ar fi fost ora şi împrejurările, îmbrăcată elegant şi original, atrăgea irezistibil toate privirile oriunde se ducea. Alături de ea, Sarah se simţea inexistentă, stângace şi chiar ridicolă. Prezenţa acestei femei alături de Andrew, era de altfel pentru ea o sursă de nelinişte, încât nu putuse rezista dorinţei de a-i vorbi acestuia cu ocazia ultimului sejur la Jersey.

– Judith este o femeie, draga mea, răspunsese el râzând încet şi tu nu eşti încă decât o fetiţă. Dar ce importanţă are, deoarece eu pe tine te iubesc. Aceste cuvinte nu fuseseră suficiente s-o asigure pe Sarah, care simţea instinctiv, în spatele măştii politicoase a lui Judith, o profundă antipatie faţă de ea, a cărei raţiune n-o înţelegea.

Zborul Aberdeen–Jersey durase mai puțin de o oră și Sarah avu impresia c-a ajuns înainte să fi avut timpul să realizeze că a plecat.

În timp ce-și recupera valizele, căuta din priviri cu disperare silueta lui Andrew. Îi promisese că va veni s-o primească la aeroport, dar desigur ceva îl împiedicase să vină. Nu-i rămăsese decât să ia un taxi.

În momentul când ieșea din holul aeroportului, o mică mașină sport albă se opri exact în fața ei, într-un scârțâit de frâne.

Portiera se deschise și Judith Barnes apăru îmbrăcată într-un taior alb care îi punea în valoare în același timp formele feminine și tenul bronzat. Sarah simți cum i se strânge inima. Nu, desigur, ea nu putea să concureze cu o asemenea femeie.

— Îmi pare rău, zise Judith ironică, deschizând portbagajul mașinii ei, dar Drew m-a rugat doar să vin să te caut. Nu mi-a cerut să-ți car și geamantanele. Te sfătuiesc deci să le pui singură în portbagaj dacă ții neapărat să le iei cu dumneata la hotel.

era conștientă de drumul ce-l avea de parcurs dacă dorea să poată rivaliza într-o zi cu Judith Barnes de exemplu, recepționera hotelului pe care-l conducea Andrew. Aceasta era înaltă, zveltă și avea șansa să posede un minunat păr blond, pe care-l lăsa liber să-i atârne pe umeri. Întotdeauna perfect machiată, oricare ar fi fost ora și împrejurările, îmbrăcată elegant și original, atrăgea irezistibil toate privirile oriunde se ducea. Alături de ea, Sarah se simțea inexistentă, stângace și chiar ridicolă. Prezența acestei femei alături de Andrew, era de altfel pentru ea o sursă de neliniște, încât nu putuse rezista dorinței de a-i vorbi acestuia cu ocazia ultimului sejur la Jersey.

– Judith este o femeie, draga mea, răspunsese el râzând încet și tu nu ești încă decât o fetiță. Dar ce importanță are, deoarece eu pe tine te iubesc. Aceste cuvinte nu fuseseră suficiente s-o asigure pe Sarah, care simțea instinctiv, în spatele măștii politicoase a lui Judith, o profundă antipatie față de ea, a cărei rațiune n-o înțelegea.

Zborul Aberdeen–Jersey durase mai puțin de o oră și Sarah avu impresia c-a ajuns înainte să fi avut timpul să realizeze că a plecat.

În timp ce-și recupera valizele, căuta din priviri cu disperare silueta lui Andrew. Îi promisese că va veni s-o primească la aeroport, dar desigur ceva îl împiedicase să vină. Nu-i rămăsese decât să ia un taxi.

În momentul când ieșea din holul aeroportului, o mică mașină sport albă se opri exact în fața ei, într-un scârțâit de frâne.

Portiera se deschise și Judith Barnes apăru îmbrăcată într-un taior alb care îi punea în valoare în același timp formele feminine și tenul bronzat. Sarah simți cum i se strânge inima. Nu, desigur, ea nu putea să concureze cu o asemenea femeie.

— Îmi pare rău, zise Judith ironică, deschizând portbagajul mașinii ei, dar Drew m-a rugat doar să vin să te caut. Nu mi-a cerut să-ți car și geamantanele. Te sfătuiesc deci să le pui singură în portbagaj dacă ții neapărat să le iei cu dumneata la hotel.

Sarah se abținu să răspundă, și cu un gest brusc luă una din valize pentru a o pune în mașină. Un surâs ironic apăru pe buzele Judithei.

— Dar ce-ai pus în aceste valize? O garderobă completă pentru a-l seduce pe Drew? N-ai înțeles încă, că pentru a place bărbaților este suficient ceea ce ți-a dat natura? Evident, în cazul dumitale, Doamna Natură nu s-a arătat prea generoasă... adăugă ea privind-o pe Sarah cu un aer disprețuitor.

Sarah se înroși până în vârful urechilor de furie și de rușine. Dar se forță să păstreze tăcerea și continuă să-și aranjeze bagajele în portbagaj, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Călătoria a fost foarte greu de suportat pentru sistemul nervos al lui Sarah; drumul care ducea la hotel era îngust și sinuos, ca majoritatea drumurilor insulei și Judith părea să aibă o plăcere diabolică să conducă cu mai mult decât viteza autorizată, luând fiecare viraj la limita derapajului. De multe ori Sarah se agăța instinctiv de scaun în timp ce pneurile mașinii mușcau periculos marginea drumului.

— Nu-ţi fie teamă! îşi bătu joc Judith. Cum speri să-i placi lui Drew, dacă la cea mai mică mărire de viteză te sperii! Lui nu-i plac vrăbiile speriate, ştiai?

Sarah rămânea tăcută. Dacă ar fi deschis gura, nu era sigură că-şi va stăpâni furia care fierbea în ea şi apoi dorea, mai ales, să nu-i dea satisfacţie rivalei ei, să-şi deà seama că răutatea ei a rănit-o.

„Să nu răspunzi niciodată sub imboldul mâniei, îi repetase deseori tatăl ei. Este din nefericire unul din cele mai mari defecte ale familiei MacDonald şi cei mai mulţi membri din clanul nostru au plătit-o cu viaţa lor. Gândeşte-te întotdeauna la consecinţele vorbelor tale înainte de a vorbi.“

Înăbuşindu-şi furia, Sarah întoarse capul şi-şi concentră atenţia asupra peisajului.

Când ajunseră la Hotelul Hermitage, Sarah observă că parkingul era plin. Afacerile păreau a fi înfloritoare. Nu era deci de mirare că Andrew nu putuse să vină la aeroport în ziua

aceea. Hotelul Hermitage nu era prea mare, dar cu cele trei plaje particulare și piscina încălzită era unul dintre cele mai luxoase din insulă și probabil cel mai frecventat, mai ales în luna iulie.

– Voi trimite pe cineva să urce valizele, spuse Judith, îndreptându-se repede înspre recepție.

Fără măcar să-și salute colega, se strecură în spatele biroului și desprinse o cheie pe care i-o întinse lui Sarah.

– Camera 34, etajul trei, îi spuse ea sec.

Sarah se abținu din nou. Era evident că Judith nu încerca decât s-o jignească. Sarah ținuse totuși, din mândrie, să-și plătească camera ca oricare client și considera că avea dreptul la un minimum de corectitudine din partea funcționarilor hotelului. Dar Judith n-o trata nici ca pe o clientă, nici ca pe logodnica lui Andrew.

Se comporta ca și când Sarah ar fi fost o oarecare cameristă angajată pentru sezon, fiind sigură că tânăra fată n-o să i se plângă niciodată lui Andrew și aici avea perfectă dreptate.

— Poți să-mi spui unde este Andrew? întrebă totuși Sarah. Probabil că mă așteaptă.

— Este ora lui de pauză, îi răspunse rece Judith, dar clienții nu sunt admiși în clădirea personalului. Îi voi lăsa un bilețel pe birou ca să știe că ai venit.

Înțelegând că era inutil să insiste, Sarah se întoarse și se îndreptă spre ascensoare. Se urcă într-unul din ele în același timp cu un alt client, un bărbat înalt, cu părul foarte închis, îmbrăcat foarte simplu cu o bermudă din jeans cu franjuri și decolorat de soare și sare. Câteva clipe îi privi umerii puternici, pieptul bărbătesc și mușchiulos, pielea bronzată, apoi își ridică fața și-i întâlni privirea. Imediat se simți roșind. Și el o inspecta detaliat și evident ceea ce vedea nu-i displăcea. Stânjenită, Sarah își întoarse privirea. Ceva la el o făcea să nu se simtă bine, fără să-și dea seama ce anume. Emana din el un magnetism tulburător, o forță senzuală. Totul în el era teribil de viril, admirabilele proporții ale corpului său pe jumătate gol, felul nonșalant în care se sprijinea de peretele ascensorului, privirea grea de subîn-

țelesuri cu care o fixa pe ea. Era evident că avea obiceiul să seducă femeile și că nimic din ceea ce le privea, nu-i era necunoscut. Probabil că știa să citească în ochii lor că-l doreau și că nimeni nu se sustrăsese acestei dorințe. Era exact tipul de bărbat căruia nici o femeie nu-i putea rezista.

Inconștient, Sarah se dădu un pas înapoi. Nu era totuși nici un risc ca el să sară la ea. Un bărbat ca el n-avea nevoie să agreseze femeile în ascensoare pentru a-și satisface pulsațiile sexuale. Dar mângâierea ochilor lui verzi era deja aproape insuportabilă. Avea impresia că este dezbrăcată, măsurată, cântărită...

Când ascensorul se opri la etajul trei, Sarah abia își reținu un suspin de ușurare. Repede, se depărtă de-a lungul culoarului. Dar ușurarea ei fu de scurtă durată. În spatele ei necunoscutul ieșise și el din ascensor și o luă pe același culoar. Sarah își simți bătăile inimii accelerându-i-se nebunește. Era ridicol, își dădea seama, dar nu putea face nimic.

Fără să îndrăznească să se întoarcă, se opri în fața ușii camerei 34 și cu o mână tremurândă încercă să introducă cheia în broască. Dar era atât de tulburată încât cheia îi scăpă din mâini și căzu pe mochetă. Tocmai vroia să se aplece pentru a o ridica, când bărbatul fu mai rapid decât ea. O ridică surâzând, apoi cu un gest dezinvolt băgă cheia în broască și deschise ușa.

Sarah era ca împietrită, incapabilă să se miște, să vorbească, incapabilă chiar să-și stăpânească respirația. Încet întinse mâna către ea și-i atinse buzele cu un deget. Sarah tresări violent ca sub efectul unei descărcări electrice.

— Ce v-a apucat!? exclamă ea cu o voce strangulată.

— Vroiam doar să știu dacă aceste buze au fost sărutate... afirmă el liniștit, cu o licărire de amuzament în fundul ochilor verzi. Nu știu cine a avut imprudența să te lase să pleci singură de acasă, fetițo, dar dacă aș fi fost eu, aș fi ros de neliniște.

Tânărul surâse din nou, apoi se întoarse și se depărtă cu pași mari. Sarah

rămase câteva secunde imobilă, încă sub șocul a ceea ce i se întâmplase. În fine își reveni și intră în camera ei. Dar se liniști complet doar când ușa fu încuiată de două ori.

Sarah își reamintea perfect de reacția pe care Andrew o avusese când îi spusese că era încă fecioară. După ce trecuse primul moment de surpriză, el păruse decepționat și plictisit în același timp. Îi explicase atunci că actul sexual oferea mult mai multă plăcere atunci când cei doi parteneri aveau deja puțină experiență. Sarah reușise să nu-i arate amărăciunea care i-o produsese-ră cuvintele lui, dar în sufletul ei fusese consternată și umilită. Până atunci își imaginase că omul căruia îi făcea cadou virginitatea ei va fi emoționat, flatat și fericit.

Și deodată își dăduse seama că nu era deloc așa. Puțin mai lipsise ca Andrew să-i reproșeze tocmai această nevinovăție de care ea era atât de mândră.

Fără să știe, necunoscutul pe care-l întâlnise în lift, reușise să-i deștepte îndoielile și temerile pe care reacția

lui Andrew o trezise în ea mai înainte. Era atât de neexperimentată, încât chiar un străin își dădea seama după câteva secunde chiar, nu fără amuzament de altfel. Ce era atât de nostim? Toate fetele fuseseră într-o zi în cazul ei înainte de a deveni femei și nu puteai scăpa în nici un fel!

Cu nervozitate deschise ușa și ieși pe balcon. La picioarele ei se întindeau piscina și terenurile de tenis. Mai departe, o alee bordată cu superbe tufișuri de flori șerpuia printre bungalouri în direcția falezei, de unde o scară și mai multe alei coborau spre mare. Sarah lăsă un moment privirea să-i rătăcească pe apa de un albastru limpede, care scânteia sub soarele de iulie, apoi părăsi balconul și reveni în cameră. Valizele nu-i sosiseră încă și murea de dorința de a se schimba. Ridicând receptorul chemă recepția, rugându-se în tăcere să nu-i răspundă Judith. Din fericire aceasta nu părea să fie de serviciu în acea după-amiază. Colega ei, după ce și-a cerut scuze, îi promise să vegheze personal ca valizele să-i fie

aduse imediat. Încurajată de gentileţea interlocutoarei, Sarah profită ca s-o întrebe dacă Andrew a fost pus la curent de sosirea ei.

— Presupun că da, răspunse recepţionera cu o voce puţin ezitantă. Dar nu sunt sigură, căci de-abia a venit la birou.

Sarah îi mulţumi şi puse receptorul în furcă. Deodată simţi dorinţa să-l găsească pe Andrew şi să citească în ochii lui că o iubea, cu toată neîndemânarea, tinereţea şi lipsa ei de experienţă.

Câteva minute mai târziu, băiatul de la etaj îi aduse valizele. Sarah se grăbi să le desfacă şi să-şi aranjeze cu grijă lucrurile în dulap. Apoi făcu un duş şi-şi schimbă taiorul de stofă cu care călătorise cu o fustă pantalon din coton galben-pal şi o bluză asortată. Abia terminase să-şi facă ordine în cameră când se auzi bătând în uşă.

— Eu sunt dragă, deschide-mi repede!

— Andrew! strigă Sarah, nebună de bucurie. Mai mult alergă decât merse

spre uşă, deschise în grabă şi se aruncă în braţele lui.

— Oh, Andrew... murmură ea lipindu-se de el.

Andrew râse un pic şi se degajă din strânsoare aruncând în jurul lui o privire uşor neliniştită.

— Lasă-mă să intru, dragă. N-ar trebui să fiu aici... ştii...

Sarah fu de acord şi închise uşa în spatele lui.

— Credeam că vei veni să mă iei de la aeroport, îi reproşă ea încetişor.

— O, Sarah! Ai milă! N-o să-mi faci acum o scenă! exclamă el puţin agasat.

Erau faţă în faţă şi Andrew nu schiţase nici cel mai mic gest de tandreţe faţă de ea. În ciuda ei Sarah simţi cum îi dau lacrimile. Nu, nu aşa îşi imaginase ea revederea. Andrew îşi dădu seama căci se apropie de ea şi-i puse mâinile pe umeri.

— Scuză-mă, spuse el, cu un aer dezolat. Nu mă simt prea bine în acest moment şi sunt atât de obosit! Am lucrat ca un nebun în ultimul timp ca

să-mi pot lua câteva zile de vacanță cât timp vei sta aici.

Se aplecă spre ea și o sărută pe colțul buzelor. Mașinal, Sarah se gândi că necunoscutul din ascensor nu s-ar fi mulțumit desigur, oricât ar fi fost de obosit, să țină la capătul brațului femeia pe care o iubea și s-o sărute ușor după trei luni de despărțire. Desigur c-ar fi răsturnat-o pe pat și... Sarah se înroși și-și izgoni din minte imaginea care i se impunea. Cum putea să gândească astfel când de-abia îl regăsise pe Andrew?

– Nu este grav, dragul meu, îl asigură ea. Mâncăm împreună astă seară?

Andrew îi dădu drumul și se îndreptă nervos spre fereastră.

– Din nefericire îmi este imposibil, mărturisi el cu jenă. Am o ședință cu comitetul director al complexului de hoteluri. Nu pot în nici un caz să lipsesc. Oricum cred că ai chef să te culci devreme în seara asta. Ne simțim întotdeauna puțin obosiți după călătorie.

Sarah se abținu să-i spună că Jersey nu era decât la o oră de zbor de Aber-

deen și că acest drum nu putea fi socotit ca obositor. Aprobă cu un semn din cap, căznindu-se mai ales să-și rețină lacrimile care-i începețoșau ochii.

După ce o sărută distrat pe obraz, Andrew o părăsi. Sarah rămase câteva clipe imobilă, cu ochii fixați pe ușa închisă. Avea impresia că este părăsită de cel pe care-l iubea. Pentru sosire tot ce-i propusese Andrew era o seară plictisitoare și singuratică și se gândi că probabil s-ar fi putut elibera de această obligație, dacă într-adevăr ar fi dorit-o. Dar poate că asta nu era decât o reacție de copil răsfățat. De fapt era adevărat că Andrew nu putea să nu participe la o reuniune a comitetului directorial fără să riște să-și compromită serios cariera. Nici Sarah n-avea interes, căci mai devreme sau mai târziu i-ar fi reproșat-o.

Sarah se uită la ceas. Nu era încă ora șase seara. Avea deci timp suficient să se plimbe puțin înainte de masă. Și era convinsă că o mică plimbare prin parcul hotelului îi va aduce liniștea care părea să-i lipsească de când sosise la Jersey.

Când reveni la hotel, o oră mai târziu, decizia ei era luată. Trebuia să

se căsătorească cu Andrew cât mai repede posibil, oricare ar fi opinia tatălui ei. Acestuia îi convenea să le întârzie căsătoria, dar nu-și dădea seama de sacrificiul pe care li-l impunea. Sarah visa la altfel de relații cu Andrew decât cele platonice, dar totuși prefera ca legătura lor să fie consacrată prin căsătorie. Dacă Andrew se arătase până acum înțelegător, nu era totuși decât un bărbat. Acceptase să aștepte. Dar răbdarea lui avea limite pe care Sarah nu ținea să le depășească. Va trebui ca tatăl ei să înțeleagă că era vorba de fericirea fetei lui.

Judith își reluase postul la recepție, când Sarah intră în hotel. Dar nu era singură. Tocmai discuta cu necunoscutul din lift și Sarah se opri imediat cu inima bătându-i tare. Îmbrăcat cu o cămașă albă și cu niște pantaloni negri strâmți, care-i puneau în evidență pulpele lungi și musculoase, bărbatul era mai seducător decât oricând. Judith părea de altfel cu totul subjugată de el. Niciodată Sarah nu-i văzuse acest surâs radios. Îi sorbea pur și simplu cuvintele.

Cu prudență, Sarah bătu în retragere și așteptă ca bărbatul să se îndepărteze pentru a ieși din umbra plantelor exotice care împodobeau holul. Judith nu remarcase prezența ei, căci tresări ușor văzând-o apărând. Imediat fața ei se schimbă.

— Iată ce numesc eu un bărbat adevărat, declară ea, privind-o disprețuitor pe Sarah. Desigur nu poți înțelege. O fetiță atât de speriată ca tine fuge repede la cel mai mic semn exterior de virilitate.

Sarah se făcu că ignoră remarca și ceru calm cheia.

— Este un client al hotelului? întrebă ea pe un ton indiferent.

— Da, nu-l cunoști? Este Chase Lorimer, fotograful la modă, ale cărui lucrări se văd în toate revistele specializate. Este aici de trei săptămâni. Se pare că lucrează. În sfârșit, dacă se poate numi „a lucra" fotografierea tinerelor frumuseți în bikini! Cu atât mai mult cu cât nu toate își mențin multă vreme bikini-ul. Și trebuie să mărturisesc că le înțeleg. Este atât de viril, atât

de senzual... În afară de asta se zvonește că are o mare experiență în privința sexualității feminine.

Judith se întrerupse brusc și ridică din umeri.

– Nu știu de ce-ți povestesc toate astea! Este un subiect care nu interesează fetițele. În ceea ce-l privește, mă îndoiesc că-ți va observa într-o zi existența. Toate femeile care-l înconjoară sunt creaturi de vis. De ce și-ar opri ochii pe o fetiță virgină de optsprezece ani, căreia îi e teamă de toate? Crede-mă, n-ai nimic ca să seduci un bărbat și după părerea mea nu vei avea nimic niciodată. Ești complet neînsemnată și cum, vizibil, n-ai nici o dispoziție naturală pentru plăcerile dragostei, ar trebui într-adevăr ca un bărbat să fie nebun să dorească să te atragă într-un pat.

– Uiți că Andrew mă iubește și că mă dorește! îi răspunse Sarah înțepată.

– Ești sigură? insinuă cu cruzime rivala ei. A alergat oare de îndată ce ai sosit la aeroport? Te-a strâns în brațe acoperindu-te de sărutări? Ți-a murmurat la ureche că dorea să facă dragoste

cu tine, că nu mai putea aștepta? Vei fi în noaptea asta în camera lui, în brațele lui?

Judith își punctă tirada cu un imens râs, care îi făcu rău lui Sarah. Fără un cuvânt, aceasta își luă cheia și se îndreptă spre camera ei, încercând să-și ascundă suferința pe care o simțea. De unde știa Judith? Cum a putut oare să ghicească că Sarah își punea aceeași întrebare și că o îndoială îngrozitoare o cuprinsese de la primirea, mai mult călduță, pe care Andrew i-o rezervase?

Întoarsă în camera sa, Sarah se așeză pe pat și se gândi îndelung. Fără îndoială că era în mare măsură responsabilă de această situație. Frustrarea pe care i-o producea lui Andrew refuzându-se, devenise progresiv intolerabilă, încât acesta nici nu mai îndrăznea s-o atingă, de frică de a nu-și mai putea înfrâna dorința. Și în final, totul era ridicol, deoarece acum, că amândoi erau siguri că se vor căsători, nu mai exista nici un motiv valabil pentru a-l constrânge la castitate. Ea însăși dorea din suflet să-i împărtășească intimita-

tea. În ceea ce-l privea pe tatăl ei, Sarah înțelesese recent, în cursul unei conversații că era convins că Andrew era deja amantul ei și nu păruse foarte afectat. Din contră, profitase ca să-i mărturisească că nici el însuși nu fusese întotdeauna foarte cuminte cu Catriona și că nimeni n-ar fi fost într-adevăr surprins dacă Sarah s-ar fi născut doar peste două luni de la căsătoria lor.

De fapt tatăl ei nu pusese nici un obstacol pasiunii lor și era urgent ca Andrew să știe acest lucru. Sarah nu putea să-l vadă în seara asta, deoarece era în ședință. Dar a doua zi dimineață se va duce să-i vorbească înainte de a-și începe ziua de lucru. Știa care era camera lui și la acea oră matinală era sigură că nu va întâlni pe nimeni. Da, era hotărâtă, mâine în zori se va duce să-l vadă.

De altfel, în fundul inimii ei, Sarah spera că intimitatea camerei de culcare o va ajuta. Andrew își va pierde controlul și fără să-i mai pese de rest, vor face în sfârșit, dragoste...

CAPITOLUL 2

Cum prevăzuse, Sarah se sculă foarte devreme a doua zi dimineață. Își amintea că Andrew își începea lucrul la ora șapte și că-și lua micul dejun puțin mai târziu, după ce citea corespondența, dar nu era decât ora șase fără un sfert. Aveau deci o oră bună înaintea lor pentru a discuta.

Lăsând ascensorul, prea zgomotos, după gustul ei pentru o expediție pe care dorea s-o păstreze secretă, o luă pe scări și parcurse interminabile culoare înainte de a se opri în fața camerei lui Andrew. Din fericire ușa era puțin întredeschisă și o tavă pe jumătate goală, pusă pe mocheta culoarului, dovedea că Andrew luase poate deja un aperitiv. Nu risca deci să-l scoale.

În tăcere, ea împinse ușa și intră în vârful picioarelor. Pătrunse într-un fel de mic vestibul, în care dădeau două

uși: una a camerei propriu-zise în fund, și cea a băii, pe dreapta. Mai tăcută ca o pisică, Sarah avansă spre camera a cărei ușă era și ea întredeschisă. Atunci își dădu seama că Andrew nu era singur. Din cameră se auzi vocea lui Judith, languroasă, somnoroasă, în timp ce arcurile patului gemeau sub greutatea unui corp în mișcare.

– Mmmm... a fost minunat, dragul meu.

Sarah avu senzația că inima i se va opri. Cu picioarele moi se propti de zid pentru a nu cădea. Judith și Andrew... Judith și Andrew... Cele două pronume i se roteau în cap. Nu, nu era posibil, nu era adevărat! Credea că ajunsese la capătul ororii dar coșmarul nu făcea decât să înceapă. Ca prin ceață auzi din nou vocea Judithei reluând pe un ton ironic:

– Te vei gândi la mine în ziua când vei face dragoste cu mica MacDonald?

– Nu-ți pot garanta nimic, îi răspunse Andrew, râzând încetișor. Mai întâi cred că mă voi gândi la banii tatălui ei și la viitorul aurit pe care

ni-l vom oferi cu ei. Asta sperând, evident că reușesc să fac dragoste cu ea, adăugă el cu un suspin.

— Va trebui să te resemnezi, dragostea mea și cu cât mai repede, cu atât va fi mai bine. Cu toate că este fecioară, nu va întârzia să se întrebe de ce ești așa de rece. Nu este atât de proastă cum pare, să știi!

— Știu. Dar ce vrei! Mă lasă complet rece. Te asigur că dacă nu știam că tatăl ei este bogat, nu-i aruncam nici măcar o privire. În orice caz nu este surprinzător că este fecioară. Nu văd cum un bărbat demn de acest nume ar putea-o dori. ...N-am întâlnit niciodată o fată atât de puțin atrăgătoare. Nu știu nici dacă, singur cu ea pe o insulă pustie, mi-ar veni ideea s-o ating.

Sarah trebui să-și muște pumnul ca să nu strige. Cum a putut Andrew, Andrew al ei, acela pe care l-a iubit atât, cel pe care era gata să-l ia de bărbat, cum putuse să-i joace comedia dragostei, când doar banii ei îi dorea? Cum putea să spună acum asemenea lucruri despre ea?

– Ah... să mă căsătoresc cât mai repede cu ea... continuă Andrew suspinând încă o dată. Apoi ne vom instala în Caraibe. Grație banilor tatălui, voi construi un hotel mare de lux și-l voi pune pe numele meu, bineînțeles. După un an voi cere divorțul, îl voi obține și totul s-a rezolvat. Am păcălit-o! Pentru noi va începe viața frumoasă, draga mea...

– Și dacă tatăl ei va cere restituirea banilor? Se neliniști Judith.

– În mod legal nu va avea nici un drept asupra hotelului. Și dacă într-adevăr insistă, îl voi amenința că voi dezvălui presei motivele divorțului. Parcă și văd asta... Cu titluri mari, pe prima pagină a tuturor ziarelor de senzații. „Fiica marelui magnat al petrolului Duncan MacDonald incapabilă să suscite dorința soțului ei". Un veritabil scandal...! MacDonald nu și-l poate permite. Ține prea mult la reputația lui.

Sarah își trecu o mână tremurândă peste față. Îi era aproape rău. Auzise destule, nu mai putea rămâne nemișcată

în spatele uşii, aşteptând ca ei să-şi povestească micile maşinaţii sordide. Trebuiau să ştie că planul lor fusese descoperit şi că n-aveau decât să-şi găsească o altă victimă. Trebuia să-i pună în faţa răspunderilor lor şi să le arate de ce era capabilă o MacDonald.

Dorea să le dea o lecţie de care să-şi amintească şi mai ales să le dovedească că nu mai era o fetiţă de care puteau să-şi bată joc, fără jenă.

Adunându-şi tot curajul deschise uşa cu o lovitură de picior şi avansă până în mijlocul camerei. Apoi, în faţa amanţilor stupefiaţi îşi scoase inelul de logodnă şi-l aruncă cu toată forţa pe pat. Oprindu-şi un moment privirea asupra feţei lui Judith, constată, nu fără satisfacţie, că aceasta era cu mult mai puţin seducătoare dimineaţa, fără machiaj, cu cearcănele nopţii şi pleoapele încă umflate de somn. Peste câţiva ani Judith va fi chiar urâtă la sculare. Şi acest gând nu-i displăcea Sarei.

— Sarah! strigă Andrew, în sfârşit vizibil depăşit de evenimente.

În privirea lui uimirea cedase progresiv locul panicii.

– Taci, Andrew, îi ordonă Sarah cu o voce dură. Ceea ce am auzit este destul de edificator, n-am nevoie să știu nimic mai mult. Prevăzuseși totul, nu-i așa? În afară de un lucru: că în dimineața asta voi veni în camera ta pentru a face dragoste cu tine.

Sarah își înghiți cu greu saliva. Această mărturisire o costa, dar ea dorea să meargă până la capăt.

– Dar văd că tu ai alte preferințe... aruncând o privire disprețuitoare în direcția lui Judith. Iau act, dar te previn... Alegând-o pe ea, ai renunțat definitiv la hotelul tău din Caraibe.

După aceste cuvinte se întoarse și ieși. Ajunsă în cameră își deschise furioasă valizele și începu să arunce una peste alta toate lucrurile. Nu mai avea nici un motiv să rămână la Jersey acum. Logodna îi era stricată și ea însăși fusese atât de adânc rănită în amorul ei propriu. Fără să mai socotească suferința intensă pe care o simțise să știe că Andrew o înșelase, o trădase, și că ea iubise un om care nu-i dorea decât banii.

Totuși, puțin câte puțin, o idee i se înfiripă în minte. Nu putea să fugă astfel, fără să încerce să-și restaureze măcar puțin din mândria rănită. Ea era totuși o MacDonald, nu trebuia s-o uite! Nici un membru al clanului ei nu se lăsase insultat vreodată fără să reacționeze. Ori Judith și Andrew, punând în dubiu capacitatea ei de seducție, îi insultaseră grav feminitatea. N-avea dreptul să plece fără să le dovedească că nu aveau dreptate. Era o problemă de onoare.

Părăsindu-și valizele deschise pe pat, se duse la parterul hotelului. Era aproape ora micului dejun și clienții nu vor întârzia să se îndrepte spre restaurant. Printre ei trebuia să găsească pe unul care să se intereseze de ea. N-avea decât să-și întrebuințeze farmecul pentru a-l seduce, și numai după aceea putea să părăsească Jersey-ul cu capul sus.

Judith tocmai își luase locul la recepție și când Sarah ieși din lift îi aruncă o privire ucigătoare. Dar Sarah abia o observă. Atenția ei fusese imediat atra-

să de silueta unui bărbat pe care l-ar fi recunoscut dintr-o mie. Chase Lorimer. Frumosul, irezistibilul Chase Lorimer. Acesta tocmai vorbea cu colega lui Judith; la celălalt capăt al biroului de recepție Sarah se apropie de ei cu inima bătându-i tare. Evident, dacă reușea să-l seducă pe Chase Lorimer, ar fi o revanșă extraordinară. În afară de asta, fără îndoială că o va învăța mai mult în câteva ore despre secretele dragostei decât mulți bărbați într-o viață întreagă.

Se imobiliză la câțiva metri de el. Venise s-o întrebe pe recepționeră unde se află micul golf despre care auzise vorbindu-se din întâmplare, dar care merita deplasarea. Sarah pândi răspunsul recepționerei cu o nerăbdare greu reținută. Golful despre care era vorba era foarte puțin cunoscut, căci era mic și dificil de ajuns acolo. Dar Sarah îl cunoștea perfect. Aici o dusese Andrew de Paști, în ajunul plecării ei la Aberdeen. Fusese o minunată zi de primăvară... Totuși Sarah se întorsese puțin decepționată din această plimbare.

Golful părea să fi fost făcut pentru a adăposti îndrăgostiți: mic, pustiu, invizibil din drum, nu se putea visa ceva mai romantic. Și totuși nici o clipă Andrew nu manifestase dorința de a face dragoste cu ea. În prezent înțelegea de ce. Dar atunci rezerva lui Andrew i se păruse puțin cam exagerată.

– Îmi pare rău, domnule Lorimer, dar mi-e teamă că nu cunosc acest golf, mărturisi recepționera. Dacă așteptați puțin mă duc să mă informez la colega mea.

Ea se întoarse spre Judith, dar aceasta discuta cu Andrew care tocmai sosise. Animată parcă de un subit impuls Sarah parcursese ultimii metri care o separau de biroul recepției.

– Dacă-mi pot permite, interveni ea cu o voce suavă. Eu știu unde este acest golf. De altfel și eu aveam intenția să mă duc azi acolo. Dacă doriți, putem merge împreună. Aveți o mașină?

– Da. Este foarte departe de aici? se interesă Chase Lorimer pe un ton neutru.

– Nu, este la aproximativ o jumătate de oră de drum.

– Puteți fi gata într-o oră? Nu mi-am luat încă micul dejun și mi-ar place să înot puțin înainte de a pleca.

Cu coada ochiului Sarah observa că Judith și Andrew tăcuseră și că amândoi o priveau cu o stupoare amestecată cu mânie. Nu se putu împiedica să nu simtă o imensă satisfacție.

– De acord, aprobă ea, gratificându-l pe Chase Lorimer cu un surâs radios. Pe curând.

Ea îl privi un moment îndepărtându-se în direcția piscinei apoi se întoarse spre ascensor. Abia ajunse când o mână îi prinse umărul, forțând-o să stea pe loc și să se întoarcă.

– N-o să reușești... șuieră Judith cu răutate. Nu vei obține ceva de la el numai datorită faptului că a acceptat să se plimbe cu tine. Bărbaților ca el nu le plac tinerele fecioare speriate, mai ales când sunt atât de puțin seducătoare ca tine. În afară de asta, mă îndoiesc că ai poftă să i te oferi când vei afla că are reputația să fotografieze

toate femeile cu care s-a culcat. În poziții... foarte sugestive... adăugă ea cu perfidie.

Sarah se abținu să nu-i răspundă cu tot dezgustul subit care o cuprinsese și impresia pe care o avea deodată că se lansase într-o aventură mult prea riscantă pentru ea.

— În orice caz, chiar dacă printr-o minune vei reuși să-l atragi pe Lorimer în brațele tale, nu spera să trezești în Andrew cel mai mic sentiment de gelozie. Nu-l interesezi deloc. Pe mine mă iubește.

— Într-adevăr? Am înțeles totuși că iubește mai ales banii, ironiză Sarah. Iar ideea de a-l face gelos nici nu-mi trecuse prin minte. De fapt am înțeles că mă înșelasem complet asupra lui în momentul în care...

— L-ai văzut pe Chase Lorimer, nu-i așa? i-o tăie Judith. Pentru că îți imaginezi că este un bărbat pe care îl poți atrage cu banii, fără îndoială! Ei bine, te înșeli. Chase este unicul moștenitor al unui domn bătrân foarte bogat și n-are nevoie de banii tăi.

— Ai aerul că ești foarte bine informată asupra stării averii lui, remarcă Sarah. Poate chiar dumneata îi puseseși gând rău?

Judith ridică mâna pentru a o pălmui, dar Sarah se dădu înapoi și intră în liftul ale cărui uși tocmai se deschiseseră. De îndată ce fu la adăpost în cabina liftului, Sarah se propti de perete și închise ochii. Tremura din tot corpul. Niciodată nu avusese cu cineva un schimb de cuvinte atât de dur. Cu toate acestea era hotărâtă să meargă până la capăt, oricât ar costa-o. Mândria ei era în joc. Și chiar gândul că Chase Lorimer risca s-o fotografieze în împrejurări jenante pentru ea, n-o descuraja să-și ducă proiectul până la sfârșit. Nu mai avea de ales. Să dea înapoi ar însemna în ochii tuturor că nu era într-adevăr decât o mică fecioară speriată, incapabilă să placă bărbaților, cum o acuzase Judith!

Ajunsă în cameră, cotrobăi în valiză în căutarea unui mic bikini cu dungi negre și roz, pe care-l cumpărase în Franța anul trecut la îndemnul unei

prietene și pe care nu îndrăznise să-l poarte niciodată.

Se dezbrăcă repede și-l îmbrăcă. Apoi se contemplă în oglindă și trebui să lupte cu toate forțele împotriva dorinței de a-l înlocui cu un costum de baie mai decent. Acesta era atât de minuscul!... Avea impresia că este aproape goală. Totuși, dacă dorea să-l seducă pe Chase Lorimer, nu exista altă soluție. Trebuia să fie seducătoare, chiar ușor provocatoare pentru a putea rivaliza cu farmecul devastator al manechinelor cu care era obișnuit.

Dacă nu, nici nu se va uita la ea.

Întorcând spatele hotărâtă oglinzii, Sarah își îmbrăcă un șort roz pal și o bluză asortată, ale cărei poale le înnodă neglijent pe șolduri. Apoi își puse în sacul de plajă un prosop de baie, un flacon cu ulei solar, o carte și o pereche de ochelari de soare. În sfârșit, își încălță sandalele și ieși din cameră. Uitându-se la ceas văzu că mai are douăzeci de minute până la întâlnirea fixată de Chase Lorimer, exact cât să-și ia micul dejun.

Sarah se instală la o mică masă situată într-un unghi al restaurantului și comandă o cafea și niște toasturi. Începu așteptarea neliniștitoare și penibil de suportat pentru nervii tinerei fete. Și dacă el nu venea? Dacă se răzgândise și plecase fără măcar s-o informeze? Sarah nu îndrăznea să-și imagineze privirea batjocoritoare pe care i-o va arunca atunci Judith, când va trece prin fața recepției, ieșind din restaurant. Nu era posibil. Niciodată nu va fi în stare să depășească și această încercare. Oh, Dumnezeule, trebuie neapărat să vină s-o caute la ora opt, așa cum îi promisese!

La ora opt, Chase Lorimer încă nu dăduse semn de viață. Nici la ora opt și cinci. La ora opt și zece Sarah se resemnă, hotărâtă să-și suporte înfrângerea. ...Nu va veni, este evident. Judith și Andrew vor putea să se delecteze cu eșecul ei lamentabil. Nu-i rămânea decât să părăsească hotelul cât mai repede pentru a fugi de comentariile insultătoare pe care i le vor arunca în obraz.

— Ah, în sfârșit, exclamă Chase Lorimer. V-am căutat peste tot. Ați uitat deja de întâlnirea noastră?

Sarah tresări. Pierdută în gândurile ei sumbre, nu-l văzuse apropiindu-se de masa ei.

— Nu, nu... vă așteptam, se bâlbâi ea, înroșindu-se fără voia ei.

— M-am dus să fac plinul de benzină, de aceea sunt în întârziere, explică el scurt. Îți aparține? întrebă el apucând sacul de plajă.

Ea dădu din cap în semn că da și se ridică pentru a-l urma.

— Sper c-ați luat ceva cu care să vă protejați pielea, continuă Chase Lorimer. Am auzit că acest golf este cu totul sălbatic și izolat. Este imposibil să contezi pe existența celei mai mici umbrele, cred...

Era un avertisment, un mod abil să-i reamintească că va fi singură cu el, supusă voinței lui într-un fel...? Dar nu asta căutase oare?

— Știu, răspunse simplu Sarah.

— Am obținut de la hotel să ne pregătească un pachet cu hrană rece,

o informă el, oprindu-se în fața unei mașini Porsche decapotabilă. Căci sper că veți petrece toată ziua cu mine? Nu există nici un mijloc de transport până acolo, dacă nu mă înșel...

Sarah își reținu un tremur și se forță să râdă cu un aer vesel.

– Este exact! Soarta mea este în mâinile dumneavoastră după cum vedeți!

Chase Lorimer îi aruncă o privire de nepătruns și deschise portbagajul pentru a-i pune sacul. Sarah profită pentru a se așeza în mașină și a încerca să-și găsească controlul interior. De ce tremura oare de îndată ce el o privea? De ce era incapabilă să se simtă bine cu el? Nu era totuși decât un bărbat ca și ceilalți! Cel puțin așa dorea ea să-l vadă...

Chase se așeză la volan și-și ascunse privirea în spatele unor ochelari fumurii.

– Nu știu exact cât timp vom rămâne acolo. Trebuie să fac fotografii care-mi vor servi ca fond pentru a lucra în studio. Totul va depinde de orienta-

rea soarelui. Încotro, la stânga aici? se interesă el frânând la capătul aleii particulare a hotelului.

– Da.

Sarah îi dădu câteva instrucțiuni asupra drumului pe care trebuia să meargă, încercând să-și rețină cu o mână părul care zbura în vânt. Dacă ar fi știut că are o decapotabilă, și l-ar fi legat cu o panglică.

– Lasă-l liber, ordonă Chase încetișor. Îți vine foarte bine să fii puțin decoafată. Culoarea este naturală?

– Da, spuse Sarah, roșind din nou.

– Rar să întâlnești pe cineva cu o piele atât de deschisă ca a dumitale și cu un păr atât de castaniu, o asigură el dând din cap. Dacă mai adăugăm la acestea albastrul ochilor, nu poți să nu-ți dai seama că ești de origine celtă. Poate irlandeză?

– Scoțiană, corectă Sarah.

Între ei se lăsă tăcerea. În ciuda ei Sarah simțea cum îi crește neliniștea. Ce idee avusese să se arunce într-o aventură atât de fără sens! Ce-ar spune tatăl ei, el care fusese întotdeauna

grijuliu de moralitatea ei, dacă ar vedea-o în această mașină, alături de un bărbat despre care nu știa nimic, dar cu care era hotărâtă să-și piardă inocența...? Înnebunise?

— Ai devenit deodată foarte gânditoare, îi spuse Chase, aruncându-i o privire întrebătoare. Regreți poate c-ai acceptat să mă acompaniezi?

Sarah se încordă deodată.

— Nu, răspunse ea.

— Nu pari prea sigură. Totuși nu ai de ce te teme, orice ți s-ar fi povestit, să știi că n-am obiceiul să violez tinerele fete fără apărare. Și acum, că această problemă s-a lămurit între noi, poate îmi poți explica de ce ai venit să-ți petreci vacanța la Jersey.

— Eu... de fapt venisem, să-mi întâlnesc logodnicul, dar ne-am certat și...

— Și cauți un înlocuitor, completă Chase sec. De fapt, de ce nu? Ce vârstă ai? întrebă el deodată.

— Optsprezece ani...

— Optsprezece ani! repetă Chase cu un aer incredul. Știi că am cu zece ani mai mult ca dumneata? Poate că ești

atrasă de oameni mai în vârstă ca dumneata?

– Într-un fel, da, admise zăpăcită, gândindu-se la cei douăzeci și patru de ani ai lui Andrew.

– Ei bine, asta ne promite o zi foarte agreabilă, conchise el cu o satisfacție vizibilă. N-aș fi crezut că o fată tânără, la optsprezece ani, a putut să guste deja din toate plăcerile vieții, dar ești pe cale să-mi demonstrezi contrariul. Ai totuși o privire atât de nevinovată, încât ți s-ar da sfânta împărtășanie fără spovedanie. Mulți bărbați înaintea mea au fost atrași în capcană de aparența ta de puritate. Aș putea să știu câți amanți ai avut până în prezent? Poate, desigur, că este o întrebare indiscretă, sau poate ai uitat de mult să-i mai cataloghezi?

– Ce vă interesează? Aveți intenția să deveniți unul dintre ei? replică ea vioi, speriindu-se în sinea ei de întorsătura pe care o lua convorbirea lor.

Dar văzând surâsul ironic al lui Chase își dădu seama de adevărata

provocare conținută în răspunsul ei și teama ei se schimbă brusc în panică.

Că Chase o credea foarte experimentată nu era o problemă în sine. Ar fi avut astfel mai puține scrupule să-și încerce șansa cu ea și în fond asta o aranja pe Sarah. Dar cât timp va reuși ea să-i întrețină iluzia? Și care va fi reacția lui Chase când își va da seama că l-a mințit?

Era încă cufundată în aceste gânduri, când ajunseră pe faleza care era deasupra micului golf. Chase parcă mașina la umbră și tăie contactul.

– Pe acest drum o să coborâm la plajă? se interesă el arătând cu un gest o mică cărare între tufișuri.

– Da.

– Și panta este abruptă?

– Da. Ea este chiar destul de periculoasă.

– În acest caz voi face două drumuri. Nu vreau să risc să-mi stric materialul, explică el ieșind din mașină. Vrei să încerci singură să-ți duci sacul? Sau poate...

– Pot foarte bine să-l duc, îl întrerupse Sarah, pe un ton sigur.

– Ah, este adevărat, uitasem că aparţii acestei generaţii de femei eliberate... ironiză el amabil. Aş fi curios să ştiu ce gândesc părinţii dumitale de stilul de viaţă pe care-l duci?

– Mama a murit, îl informă ea pe un ton neutru. În ceea ce-l priveşte pe tatăl meu...

– ...este un vechi hippy din anii şaizeci care predică dragostea liberă şi care te-a crescut în această concepţie, nu-i aşa? îi spuse Chase, dând din umeri. De fapt, de ce m-aş plânge? Graţie lui poate voi petrece o zi încântătoare în compania dumitale...

Fără un cuvânt, Sarah îşi luă sacul din portbagaj şi se îndreptă spre cărare.

Golful era aşa cum şi-l păstrase în amintire. Foarte mic, adăpostit de vânt, delimitat din trei părţi de faleze înalte, impresionante, deschizându-se spre mare printr-o plajă cu nisip auriu, un veritabil mic paradis.

– Am impresia că nu riscăm să fim deranjaţi, constată Chase, depunându-şi

o parte din materialul fotografic pe un fel de pânză cerată pe care o întinsese pe jos. Bine, mă întorc sus să caut restul și să închid mașina. De ce nu te faci comodă în acest timp? Presupun că ești o adeptă convinsă a nudismului, nu? Atunci nu te jena din cauza mea... Se poate chiar să te imit în curând.

Împietrită, Sarah îl privi îndepărtându-se. Nudism... Se simțea cu totul incapabilă. Și totuși, dacă dorea să facă dragoste cu el va trebui să se dezbrace în fața lui mai devreme sau mai târziu.

Cu gâtul uscat, Saráh se apropie de mare și-și scoase sandalele. Un timp lăsă apa să-i gâdile gleznele ascultând strigătul pescărușilor care tulburau câteodată tăcerea. Acum, deoarece se pusese în această situație, trebuia să-și asume consecințele: instinctul ei îi spunea de altfel, că nimic din ce-o aștepta nu va fi deloc dezagreabil, din contră. Dar aceasta n-o împiedica să se teamă teribil de ceea ce-și dorea cu ardoare în fundul sufletului.

– Nu pot lucra imediat. Unghiul soarelui nu este bun, declară Chase,

întrerupându-i brutal cursul gândurilor. Mă duc să fac baie. Vii?

Sarah se întoarse. La câțiva metri mai încolo pe nisipul uscat, Chase își întinsese prosopul de baie și era pe cale să-și scoată hainele. Sarah își reținu respirația. Era într-adevăr admirabil clădit. Aproape fără să-și dea seama ea încercă să-și imagineze acest corp viril și mușchiulos peste al ei și pe loc o cuprinse o emoție vie.

— Nu... reuși ea să articuleze. Prefer să fac întâi plajă.

— Foarte bine, nu uita să te dai cu ulei solar, îi reaminti el, trecând pe lângă ea. O arsură de soare ar risca să compromită serios talentele tale amoroase.

Sarah se înroși violent și luându-și sandalele se grăbi să urce spre locul unde-și lăsase sacul.

Tocmai reușise să se ungă cu puțin ulei solar, când Chase ieși din apă și veni lângă ea dându-și pe spate cu un gest al mâinii părul ud. Privirea lui exploră o clipă corpul pe jumătate gol al tinerei fete și un surâs răutăcios îi

apăru pe buze. Întinzând braţele deasupra ei, lăsă să cadă o picătură de apă sărată pe pielea lucind de ulei, exact în adâncitura micului ei sutien. Sarah tresări şi vru să se scoale. Dar cu o mână el îi lipi umărul de pământ, în timp ce îngenunche alături de ea. Apoi îşi înclină capul şi-o sărută cu buzele reci pe gât. Sarah se încordă ca un arc, pătrunsă brusc de senzaţii noi şi delicioase. Un tremur o parcurse din cap până-n picioare.

– Tremuri... remarcă Chase privind-o adânc în ochi.

– Este apa rece, minţi ea.

– Mmmm... apa rece, nu-i aşa? repetă el mângâindu-i cu un deget umărul. De ce nu scoţi asta? sugeră el, deznodându-i bretelele sutienului. Sunt sigur că apoi îţi va fi mai puţin frig.

– Nu vreau să mă ard, protestă ea.

Fără să răspundă, Chase îi descheie încet partea de sus a bikini-ului. Apoi cu o mână îndepărtă materialul, dezgolindu-i încetul cu încetul sânii.

– Iată... sunt sigur că-ţi este mai puţin frig, afirmă el închizând unul

dintre sâni în căuşul palmei. În ceea ce priveşte arsurile... O lăsă un moment şi deschise dopul flaconului de ulei solar.

— Varsă-mi puţin în mâini, ordonă el întinzându-i sticluţa.

— Pentru ce? murmură Sarah forţându-se să-şi stăpânească panica care o cuprindea progresiv.

— De ce crezi?

Cu o mână uşor tremurândă ea apucă flaconul şi-l ascultă pe Chase. Începu s-o maseze încetişor peste sâni pentru a face să pătrundă bine produsul. Sarah închise ochii, pradă unei emoţii mult mai intense decât tot ce-şi putuse imagina până acum. Era atât de neobişnuit încât nu ştia dacă simţea plăcere sau durere. Instinctiv se cambră spre el şi încercă stângaci să-l tragă spre ea. Dar Chase se liberă fără dificultate şi se sculă încet.

— Nu acum... spuse el cu o voce înceată. Trebuie să lucrez totuşi puţin.

Încă arzând de dorinţa pe care o născuse în ea, Sarah ridică ochii spre el, rugându-l în tăcere să n-o abandoneze astfel, atunci când tocmai descoperea

necrezuta voluptate a actului de dragoste. Desigur, avusese deseori poftă ca Andrew s-o îmbrăţişeze şi s-o mângâie. Dar niciodată această dorinţă n-a fost atât de arzătoare, atât de imperioasă. Pentru prima dată în viaţa ei dorea ca un bărbat s-o dezbrace în întregime, s-o contemple, s-o facă să tremure de dorinţă sub mângâierile lui din ce în ce mai intime.

— Nu mă privi astfel! exclamă Chase ridicându-se. Semeni cu o fetiţă care a gustat din fructul oprit şi care ar dori să-l mănânce în întregime. Cred că ai trecut acest stadiu de mult.

Sarah fu gata în mod spontan să-i spună adevărul, dar cuvintele îi rămaseră în gât. La ce bun? Dacă Chase afla că este încă virgină, va avea desigur aceeaşi reacţie ca Andrew şi încă o dată va pierde partida. Or, ea trebuia să admită că nu dorea să facă dragoste cu el doar pentru a se debarasa de acest handicap al virginităţii, ci pentru că îl plăcea. Dacă o respingea, ea va fi de două ori decepţionată.

Fără a-l pierde din priviri, se cambră uşor ştiind cu siguranţă că mişcarea îi

va pune în valoare rotunjimea și tăria sânilor. Rezultatul nu se lăsă așteptat.

— Ah, ah... nu dai înapoi de la nimic pentru a mă seduce, nu-i așa? Cunosc un excelent remediu împotriva acestuia, o asigură el aplecându-se spre ea.

Înainte de a avea timp să înțeleagă ce i se întâmplă, el o luă în brațe și alergă în valuri cu ea. Fără să se sinchisească de strigătele ei de protest, o aruncă în apa rece râzând. Sarah înghiți apă, surprinsă de temperatura apei, dar își reveni și se depărtă de el înotând cu putere. Din câteva mișcări Chase o ajunse. Mâinile lui îi cuprinseră talia subțire și o lipi de el, deschizându-i gura cu un sărut.

— Buzele tale sunt sărate, murmură el, sărutând-o din nou.

— Și ale tale la fel, replică Sarah cu îndrăzneală. Cu îndemânare, scăpă din strânsoarea lui și reveni la mal înotând. Privind peste umăr constată că de data aceasta Chase n-o urmărise. Ajunse pe nisip și se îndreptă liniștită spre prosopul de baie, pe care se întinse pe burtă. Chase avea dreptate. Această

baie forţată o calmase cu totul. Se simţea chiar puţin adormită.

Chase veni câteva minute mai târziu. Sarah îşi băgase faţa în curbura braţelor. Îl auzi deplasându-şi prosopul şi venind să se întindă alături de ea, dar nu o atinse.

Cufundându-se încet într-o toropeală plăcută, după câteva secunde adormi adânc. Abia simţi mâinile lui Chase care-i întindeau pe spate puţin ulei solar.

Chase o contemplă îndelung. Era desigur foarte seducătoare. Şi puţin a lipsit să nu-şi piardă controlul. Totuşi, prima dată când o văzuse, crezuse sincer că nu era decât un copil timid şi emotiv. Ce imbecil fusese... De când făcea această meserie ar fi trebuit să înveţe să recunoască semnele distinctive ale steluţei în căutarea celebrităţii. Nu era desigur prima care-şi imagina că cedându-i îşi asigura puterea şi gloria. Dar curios, de data aceasta se lăsase prins în joc fără să-şi fi dat seama şi îl întristă puţin să ştie că pentru ea el nu era nimic altceva decât un instrument al succesului ei profesional.

Se ridică cu greutate. Că-i plăcea sau nu, o dorea ca un nebun. Și-și dădea seama că va fi foarte greu să reziste acestei dorințe. Totuși, înainte de a face dragoste cu ea, își promise să pună lucrurile la punct. Nici nu putea fi vorba să se servească de el pentru a progresa în cariera ei. Dacă i se dă lui, o făcea pentru el și numai pentru el. Lecția pe care i-o dăduse Laura când avea 22 de ani fusese foarte dureroasă, dar cel puțin dăduse rezultate. El o iubise cu toată puterea și crezuse că și ea îl iubește. Îi propusese chiar s-o ia în căsătorie. Ea se mulțumise să pufnească în râs. Tot ce aștepta de la el, era s-o împingă spre cele mai înalte trepte ale artei. Pentru el acest prim eșec amoros a constituit, în afara unei decepții puternice, o reanalizare a vieții lui și a raporturilor pe care se gândea să le întrețină cu femeile. De atunci, nu mai avea încredere.

Gânditor se uită la tânăra femeie întinsă la picioarele lui. Probabil o altă Laura în devenire... Dar el nu mai avea 22 de ani. Nu va comite de două ori aceeași greșeală.

Romanele colecțiilor „EL și EA“ și „ROMANTIC“ vă prezintă fermecătoare frânturi de viață, care au fost sau pot fi chiar ale vieții dumneavoastră! Descoperindu-le veți aduce înseninare în zilele înorate și veți face lumina să strălucească și mai puternic în zilele cu soare.

CAPITOLUL 3

Sarah se trezi încet. Uluită, clipi din ochi, apoi se îndreptă pe un cot și contemplă cu o privire încă grea de somn, picnicul pe care Chase era pe cale să-l aranjeze în fața ei.

– Ah... te-ai sculat! exclamat acesta. Începeam să cred că vei dormi toată ziua! Ți-e foame?

Sarah aprobă din cap.

– Perfect. Hotelul Hermitage vă propune ca antreu pateu de somon, apoi o salată de roșii și pui, brânză și fructe. Vă convine?

– Perfect, răspunse Sarah gânditoare.

Puțin câte puțin îi reveneau în memorie evenimentele care precedaseră somnul ei și nu se putea împiedica să nu simtă o oarecare teamă retrospectivă. Dorise într-adevăr să facă dragoste cu acest bărbat experimentat și sigur de

el, despre care nu știa aproape nimic? Își pierduse oare cu totul simțul realității?

Mâna lui Chase îi mângâie umerii și ea își reținu cu greu un recul violent.

— Nu te ustură spatele? întrebă Chase cu sprâncelé încruntate. Te-am uns pe spate ca să nu te arzi, dar totuși ai dormit două ore bune fără să te miști. Pentru o primă expunere la soare este puțin cam mult.

— Nu, nu, minți ea cu stoicism.

Chase scoase din coș o sticlă de vin și două pahare.

— Vrei vin? propuse el destupând sticla.

— Da, cu plăcere.

Îi întinse un pahar plin, apoi începură să mănânce în tăcere. Privirea lui Sarah era irezistibil atrasă de corpul minunat bronzat al partenerului ei și trebuia în continuu să se abțină să nu-l privească cu prea multă insistență. Fusese poate nebună să dorească să se ofere acestui bărbat, dar îi era greu să nu se lase sedusă de el. Totul în el era perfect, de la strălucirea malițioasă a ochilor verzi

până la fiecare din detaliile corpului mușchiulos. Chiar felul de a se mișca, cu eleganță și nonșalanță fotodată, asemeni unei pisici, avea ceva nespus de senzual.

– Sarah, strigă Chase încet, nu mă mai fixa astfel, sau nu mai răspund de nimic.

– Nu te priveam, pretinse Sarah aplecând ușor capul, pentru a n-o vedea roșind. Visam cu ochii deschiși.

– Sunt sigură că mă visai pe mine, afirmă Chase surâzând. Ochii tăi străluceau de poftă ca aceia a unei fetițe în fața vitrinei unui magazin de jucării.

– Te înșeli, protestă Sarah cu vioiciune, eram cu totul în altă parte. Sunt dezolată că ți-am dat impresia că...

– Nu trebuie să fii dezolată. Era foarte măgulitor pentru mine. Dar poate că regreți că te-ai dat de gol, căci asta nu face parte din tehnica ta de seducție... Asta este, nu-i așa? Așteptați de la bărbați să vă arate cât de mult vă doresc înainte ca să consimțiți să vă dezvăluiți propria dorință.

– Dar eu... n-am chef de tine! ripostă Sarah.

– Cu adevărat?

Așezând farfuria și paharul gol pe nisip, se apropie încetișor de ea. Sarah nu schiță nici cea mai mică mișcare, ca și cum ar fi fost hipnotizată de intensitatea privirii lui. Încet, se aplecă peste ea, și gura lui o acoperi pe a ei. Aproape fără să vrea Sarah deschise buzele și-i răspunse cu fervoare sărutului. Simți cum o răstoarnă pe prosopul de baie și reuși să emită un timid protest, repede astupat de buzele lui Chase. Învinsă, ea se abandonă îmbrățișării lui.

Totuși, în fundul sufletului ei, mica voce a conștiinței încerca în zadar să-l îndepărteze. Chase nu era decât un necunoscut pentru ea și probabil nu-și imagina că era încă fecioară.

Descoperind acest lucru ar fi putut să aibă orice fel de reacție și Sarah era sigură că va fi încă o dată teribil de umilită. Dar era ca și cum corpul ei încetase să asculte de rațiune. Nu mai contau nimic decât mâinile lui Chase pe corpul ei și buzele lui peste ale ei.

Voința îi fusese anihilată cu primul sărut pe care i-l dăduse și chiar dacă dorise într-adevăr să-i scape, ar fi fost perfect incapabilă.

— Sarah... gemu Chase, lăsând să-i rătăcească buzele de foc pe pielea tinerei fete. Sarah, tu mă înnebunești... Nebun de dorință... Aș dori să contopesc corpurile noastre într-unul singur, pentru ca niciodată, niciodată să nu trebuiască să le despărțim. Te doresc în întregime, cum n-am dorit niciodată o femeie... Oh, Sarah... spune-mi că și tu simți același lucru pentru mine... Te rog, spune-mi-o! Gura lui se închise pe unul din sâni, luându-i orice posibilitate de a-i răspunde. O undă de plăcere îi parcurse tot corpul și se agăță instinctiv de umerii lui. Fără a înceta să-i excite sânii, el îi dezlegă cu o mână șiretul care-i menținea partea de jos a bikini-ului. Sarah se încordă ușor, dar mângâierea buzelor lui pe sâni era atât de voluptuoasă, că uită să protesteze.

— Sarah... atinge-mă, ordonă el cu o voce transformată din cauza dorinței. Mângâie-mă, iubește-mă... Te implor,

Cînd timpul se oprește-n loc C5-C 1 2 3 4 5 C.

nu rămâne nemișcată! Mă vei face să-mi pierd capul.

Sarah închise ochii și cu o mână ezitantă atinse pieptul viril al lui Chase. Acesta scoase un geamăt surd.

– Mă dorești Sarah, o simt, o știu! Ah, Sarah!... Sarah! Mângâie-mă, te implor.

Îndrăznind din ce în ce mai mult, ea îi exploră umerii, spatele, șoldurile. Inima îi bătea în piept și tremura de emoție. Nemaiputând suporta, Chase o luă în brațe și se lungi peste ea. Sarah înțelese că inevitabilul se va produce și deodată i se făcu teamă.

– Nu mă fotografiezi înainte? strigă ea deodată, agățându-se disperată de prima idee care-i trecea prin cap – în speranța să câștige puțin timp. Credeam că întotdeauna faci poze femeilor cu care faci dragoste.

Fața lui Chase se aspri și ochii lui verzi se întunecară încât deveniră aproape negri.

– Asta era deci, șuieră el printre dinții strînși. Aș fi pariat. Îmi pare rău Sarah, dar n-ai fizicul potrivit. Nu vei fi

niciodată un bun model. Dar întrucât experiența te tentează, n-am dreptul să te descurajez.

Cu o săritură reveni pe picioare și fără să-i lase timp să reacționeze, se duse să-și caute aparatul de fotografiat.

— Am să te fotografiez, Sarah, și asta imediat. Și sunt sigur că revistele își vor smulge clișeele. Iar în ceea ce privește cititorii... Când te vor vedea goală pe această plajă, cu privirea tulburată, purtând pe corp toate semnele semnificative ale dorinței vor avea impresia că ei înșiși sunt pe cale să facă dragoste cu tine. Fotografiile tale vor fi scandaloase, Sarah, dar vor avea un succes nebun, crede-mă!

În timp ce vorbea el își aranjase aparatul. Auzi un declic și Sarah își dădu seama de ceea ce se întâmpla.

— Nu! protestă ea, forțându-se cât mai bine să-și ascundă goliciunea.

Chase se aplecă spre ea și-i dădu la o parte mâinile, fără milă. Aparatul funcționă din nou.

— Privește-mă... nu, nu așa!

Cu un deget el îi forță buzele să se întredeschidă.

– Este ceva mai bine... Cambrează-te puțin, ordonă el.

– Chase, eu...

– Am spus să te cambrezi.

Vocea lui era dură și lui Sarah i se păru chiar că avea un aer rău. Terorizată, îl ascultă. Din nou declicul aparatului îi străpunse inima.

Nu asta dorise. Sperase doar să întârzie momentul fatal, momentul pe care-l dorea din tot sufletul, dar de care se și temea. Dacă ar fi ghicit efectul pe care aceste cuvinte le vor avea asupra lui, ar fi tăcut! Dar era prea târziu ca să regrete ceva. Chase era vizibil furios și ea însăși se simțea în prezent teribil de umilită.

Chase făcu o ultimă fotografie și-și aranjă aparatul în sacoșă.

– Chase, ascultă-mă, se hazardă Sarah gata să plângă. N-ai înțeles.

– Oh, ba da, am înțeles prea bine! Te-ai propus în mod spontan azi dimineață ca să vii cu mine, cu singurul scop să faci dragoste cu mine. Dar n-aveai în

cap decât o idee: fotografiile. Ei bine, poți să fii satisfăcută, le ai! Și acum le vei plăti!

Chase se lăsă să cadă în genunchi lângă ea și degetele lui de oțel îi cuprinseră încheieturile. Cu forța o imobiliză pe prosop, ținându-i fără cea mai mică dificultate aparentă mâinile reunite deasupra capului. Apoi privirea lui inspectă în liniște corpul lui Sarah astfel oferit.

– Nu încerca să pretinzi că este prima dată când îți comercializezi farmecele, continuă el privind-o cu dispreț. Micul tău joc este prea pus la punct pentru a fi fapta unei debutante. Cu abilitate, m-ai făcut să devin nebun de dorință pentru tine. Speri, fără îndoială, să poți apoi să mă manipulezi cum vei dori, dar aici ai făcut o mare greșeală de diagnostic. Am întâlnit multe fete în genul tău și am început să mă obișnuiesc. Evident, nu puteai să prevezi acest lucru.

Se aruncă cu brutalitate asupra ei, fără a-i da drumul la mâini. Genunchiul îi desfăcu picioarele, în timp ce

cu mâna liberă își scotea costumul de baie. Simțind corpul lui gol pe al ei, Sarah avu o tresărire de disperare. Dorea să facă dragoste cu el, dar nu astfel!

— Chase, nu, te rog!...

— Puțin curaj, Sarah! Sper că nu te gândeai să obții aceste fotografii, fără cea mai mică contrapartidă? Atunci ești mai abilă decât am crezut. Sunt dezolat, dar voi lua ceea ce-mi datorezi, chiar cu forța dacă va fi necesar.

— Chase, nu vreau aceste fotografii! Nu le-am vrut niciodată... Eu...

— Ce aștepți de la mine?

— Ca... să faci dragoste cu mine, mărturisi ea confuză.

— Ah, bine! exclamă el pe un ton sarcastic. Și de ce?

— Pentru că... pentru că sunt încă fecioară.

Chase se ridică pe jumătate și-i dădu drumul la mâini... Sarah profită pentru a-și ascunde fața în ele.

— Știu că nu sunt seducătoare și că nu am nici un talent particular pentru dragoste, murmură ea cu tristețe. Dar

m-am săturat să fiu tratată de toți ca și când n-aș fi decât un copil...

Adunându-și tot curajul ea își depărtă mâinile și înfruntă privirea de nepătruns al lui Chase. Nu trebuia ca și el s-o alunge. Nu trebuia mai ales ca după această mărturisire foarte dureroasă să sufere un al doilea eșec. Oh, Dumnezeule, se ruga ea în tăcere, fă ca el să accepte...

– Chase! Te rog... Fă dragoste cu mine, imploră ea cu o voce timidă.

Tăcerea care urmă rugăminților ei fu un supliciu. În sfârșit el dădu negativ din cap.

– Sarah, nu este într-adevăr momentul. Încearcă să mă înțelegi puțin...

Avu impresia că lumea se dărâma în jurul ei. Chase n-o dorea. La fel cum o respinsese Andrew, și el o refuzase. O dorise atâta vreme cât o crezuse experimentată, dar acum când cunoștea adevărul nu mai avea nevoie de ea.

– Trebuie mai întâi să avem o mică conversație, Sarah, urmă Chase calm.

– La ce bun!? strigă Sarah disperată. Nu mă mai vrei. Nimeni nu mă

vrea. Andrew avea dreptate din păcate. N-am nimic pentru a...

– Andrew? o întrerupse brusc Chase.

– Da, Andrew. Cu el eram logodită până în dimineața asta, până să-l găsesc în pat cu o altă femeie. O femeie adevărată, repetă ea cu o ironie amară. Este ca tine, vezi... Tinerele fecioare nu-l interesează.

– Și din cauza lui, te-ai aruncat acum în brațele mele...? întrebă el pe un ton neîncrezător. Nu este adevărat...! continuă el fără a-i lăsa timp să răspundă. Nu este posibil! Îți dai seama de riscurile pe care ți le-ai asumat? Eram gata să te violez adineaori. Și ce-ai fi devenit dacă te-ai fi pomenit însărcinată, nenorocito?

Sarah își coborî ochii. În vocea lui Chase mânia era amestecată cu dezgustul. Sarah nu putea totuși decât să-i dea dreptate. Se comportase ca o proastă și asta putea să se termine foarte rău.

– Erai gata să te servești de mine, de corpul meu pentru că un altul te-a înșelat, reluă Chase. Este aproape in-

sultător pentru mine. Aș putea să știu de ce m-ai ales pe mine, printre atâția alții?

– Pentru că aveai aerul că ai multă experiență, mărturisi Sarah.

– Asta-i tot? N-ai simțit o singură clipă cea mai mică dorință pentru mine, independent de rest?

– Nu...

Nu era tocmai exact, dar mândria ei îi interzicea să mărturisească că-l plăcea, tocmai când el o izgonea. Chase se uită la ea câteva clipe, apoi se ridică și-și strânse lucrurile.

– Îmbracă-te, ordonă el sec, ne întoarcem la hotel.

Sarah acceptă cu amărăciune. Niciodată nimeni n-o umilise astfel. De data asta rana era mai rea decât aceea pe care i-o făcuse Andrew. Și nu era sigură că-și va putea reveni într-o zi.

Făcură drumul de întoarcere într-o tăcere absolută. Chase era evident nebun de furie, dar Sarah nu reușea să înțeleagă de ce. De fapt, ea fusese cea izgonită, mândria ei fusese călcată în picioare. Ea trebuia să urască lumea

întreagă și bărbații în special. Chase nu avea nimic să-i reproșeze, decât doar inexperiența ei, pe care o va purta de-acum ca pe o cruce. Era deci condamnată să rămână fecioară toată viața? Asta era o perspectivă foarte puțin îmbucurătoare, dar oricum era mai bine decât o a treia umilire.

– Este ora șaisprezece, declară Chase garându-și mașina în fața peronului hotelului. Te aștept la ora douăzeci tot în holul de la recepție. Trebuie să vorbim despre toate astea. Și dacă nu ești acolo la ora douăzeci, voi veni să te caut cu forța în camera ta.

Sarah aprobă în tăcere, își luă apoi sacul și coborî din mașină.

Ajunsă în camera ei se dezbrăcă și se băgă sub duș. Avea chef să plângă, să hohotească, chiar să strige, dar inima i se strânse și lacrimile îi rămaseră în fundul gâtului. Nu vru să-l vadă nici pe Chase, nici pe Andrew, pe nimeni. Nu mai avea curajul. Se simțea la pământ. După șocul pe care-l primise de dimineață, abandonul lui Chase reușise s-o distrugă. Nu dorea decât să

se reîntoarcă acasă la ea, la Aberdeen, cât mai repede.

Înfășurându-se într-un prosop gros de toaletă, se așeză pe marginea patului și luă telefonul. Spre ușurarea ei îi răspunse colega lui Judith. Sarah îi explică ceea ce dorea de la ea și tânăra femeie îi ceru să aibă răbdare o clipă. Trecură cinci minute care-i părură lui Sarah o eternitate.

— Aveți noroc. Mai rămâne un loc disponibil pentru zborul de la ora optsprezece și treizeci. Nu aveți prea mult timp să vă pregătiți, dar dacă vă grăbiți, aceasta ar fi posibil. Vă chem un taxi?

— Da, vă rog.

Sarah suspină. Optsprezece și treizeci.... Asta însemna că la ora douăzeci, în timp ce Chase o va aștepta în holul recepției, ea va fi la Aberdeen, în siguranță, departe de acel mic golf unde el o umilise așa de tare. Chase... o suferință inexplicabilă o cuprinse. Felul în care se purtase cu ea, era mai rău decât trădarea de care Andrew se făcuse vinovat. Ea fusese totuși logodită cu Andrew și logica îi spunea că

infidelitatea și duplicitatea lui ar fi trebuit s-o atingă mai mult decât a altcuiva. Dar atitudinea lui de fapt o atingea mai puțin decât cea a lui Chase, căci nici un moment virginitatea ei nu fusese în cauză. Andrew n-o iubise niciodată și el n-o frecventase decât ca să pună mâna pe averea tatălui ei. Asta nu-i făcea onoare, dar Sarah nu era amestecată. Cazul lui Chase era cu totul diferit.

Chase o dorise într-adevăr, era convinsă de asta. Și renunțase subit la ea de îndată ce aflase că este virgină. El o alungase deci în mod clar din cauza nevinovăției ei și asta cu toată umila rugăminte pe care i-o adresase, în ciuda mândriei. Comportându-se astfel, o adusese pe Sarah în starea de a se îndoi și mai mult de ea. Era grav, și răul pe care i-l făcuse în acel moment era ca să spunem așa ireparabil. Nu putea să i-o ierte.

Totuși, ea mai știa că niciodată nu va uita contactul mâinilor lui pe pielea ei, nici dorința arzătoare pe care o deșteptase în ea. Chase va uita repede, fără

îndoială, după-amiaza pe care o petrecuse cu o adolescentă crescută prea repede, naivă și puerilă, fără prea mare interes pentru el de fapt.

Dar nu Sarah. Căci viața ei nu va fi niciodată ca mai înainte. Din cauza lui ceva se schimbase în ea, fără să știe într-adevăr despre ce este vorba. Și-și dădea seama deja că imaginea lui Chase va rămâne gravată în memoria ei până la sfârșitul zilelor.

Fiecare roman din colecțiile „EL și EA“ și „ROMANTIC“ vă va lăsa inima copleșită de tandrețe, și ochii plini de soare. Încrederea, elanul și buna dispoziție pe care le veți câștiga citindu-le, le veți dărui tuturor celor din preajma dumneavoastră!

CAPITOLUL 4

Duncan MacDonald, Ambasadorul Marii Britanii la Qu'Hoor... Sună bine, nu? glumi Sarah.

— Nu este încă oficial, îi aduse aminte tatăl ei, stăpânindu-şi un surâs.

Îşi strânse ziarul şi-l puse pe masă, lângă ea. Apoi luă cafetiera şi umplu cele două cești așezate în fața lui. În cinci ani multe schimbări interveniseră în viaţa familiei MacDonald şi cea care-i afectase fata nu era cel mai puţin importantă. Observase asta de la întoarcerea ei de la Jersey, când îi anunţase ruptura logodnei. În fundul sufletului, fusese mulţumit la aflarea acestei noutăţi căci nu aprobase niciodată relaţiile lui Sarah cu Andrew. Dar simţise imediat că fata lui fusese mai profund atinsă de acest eşec, decât vroia ea să admită. Refuzase de altfel totdeauna să-i vorbească, ceea ce, ţinând seama

de încrederea absolută ce domnea între ei, era destul de semnificativ.

Altă schimbare importantă avusese loc cu trei ani în urmă, când Sefton Oil își schimbase sediul social de la Aberdeen la Londra. Amândoi se mutaseră și Sarah continuase să asigure pe lângă tatăl său rolul de asistentă, pe care-l îndeplinea de fapt de când își terminase studiile. Puțin câte puțin totuși, în fața succesului obținut de societatea lui, Duncan MacDonald își delegase puterile unor directori pe care-i formase el însuși, înainte de-a se îndrepta către noi activități. Astfel ideea primului-ministru ca să-l trimită la Qu'Hoor ca ambasador, nu-i displăcea. Ceea ce în schimb nu-i plăcea era faptul că presa publicase imediat noutatea, înainte ca numirea lui să fie anunțată oficial. Fotografia lui și cea a lui Sarah, care trebuia să aibă acolo un post de secretară particulară, figurau pe prima pagină a tuturor ziarelor, însoțite de mai multe coloane de comentarii. Or, era exact genul de publicitate pe care Sir Duncan MacDonald îl detesta.

Una din problemele care reveneau cel mai des în presă priveau motivele care ghidaseră alegerea primului-ministru. Acesta părea că încercase să găsească o personalitate din lumea industrială, fără îndoială în speranța de-a favoriza contractele care legau Qu'Hoor de Marea Britanie. Printre oamenii susceptibili de a îndeplini această misiune cu succes, primul nume care se impusese fusese cel al lui Duncan MacDonald, din cauza excelentei reputații de care se bucura în toate mediile. Purtarea ireproșabilă a lui Sarah contribuise și ea la această decizie. Qu'Hoor era condus de o morală musulmană deosebit de austeră, care n-ar fi putut tolera ca fata unui ambasador să aibă un comportament ușuratic. Nimic din ce relatau ziarele nu era total fals. Duncan MacDonald știa aceasta. Primul-ministru îi dăduse aproape aceleași argumente cu ocazia precedentei discuții. Dar ar fi preferat ca nimic din toate astea să nu se fi publicat prematur. Ce s-ar fi întâmplat

dacă Ministerul Afacerilor Externe i-ar fi refuzat în final numirea?

Sarah luă ceașca de cafea pe care i-o întindea tatăl ei și îi mulțumi cu un surâs. Cu toate că perspectiva acestei numiri îi cauza oarecare neliniște, reușea să i-o ascundă cu grijă. Îi era teamă într-adevăr ca din cauza acestei schimbări să nu iasă la iveală o parte din trecutul ei, pe care căutase până acum să-l îngroape. Bineînțeles că nimeni nu putea să-i reproșeze că s-a destrăbălat, dar dacă aventura ei cu Chase ajungea la urechile presei, fără îndoială că aceasta va face vâlvă. Or, în afară de rușinea teribilă pe care ar simți-o să vadă această poveste afișată în toate ziarele, ea știa că acest scandal oricât de mic ar fi fost, va fi de natură să compromită definitiv cariera de ambasador a tatălui ei.

În plus, nu era sigură că dorește să părăsească Anglia. La Qu'Hoor va trebui, în mod practic, să trăiască închisă în ambasadă, ceea ce nu o entuziasma deloc. Pentru ea această plecare însemna să-și părăsească noua ei meserie, în

care începuse să se simtă bine. De când sosise la Londra urmase niște cursuri de programare pe ordinator, fără ca totuși să înceteze să lucreze pentru tatăl ei. La sfârșitul cursului se instalase pe contul ei și în prezent compunea numeroase programe pentru mai multe întreprinderi. Această activitate îi plăcea mult și îi aducea și niște venituri confortabile, care i-ar permite, dacă va fi nevoie, să trăiască la Londra fără ajutorul tatălui ei.

Acesta îi înțelegea perfect reticențele și o încuraja chiar să rămână în Anglia, cel puțin la început.

— Bineînțeles că voi fi încântat dacă ai veni cu mine, recunoscuse el cu ocazia uneia din conversațiile lor. Dar viața nu va fi veselă pentru tine acolo, să știi... Și apoi, nu vei rămâne la infinit celibatară, adăugase el cu maliţiozitate. Or, n-ai nici o șansă să întâlnești acolo bărbatul vieții tale, doar dacă te căsătorești cu un șeik foarte bogat care-mi va oferi în schimb o jumătate de duzină de puțuri cu petrol.

Sarah se abținuse să răspundă, căci era un subiect la care nu se gândea.

Bărbații n-o interesau deloc. Totuși nu-i lipseau admiratorii. Dar o lăsau indiferentă. Era ca și cum Chase Lorimer, refuzându-se ei într-o zi, o făcuse incapabilă să iubească, incapabilă să se dea unui bărbat. Devenise chiar maestră în arta de a respinge avansurile înainte ca ele să fie formulate. Și știa că pentru majoritatea bărbaților ea avea reputația uneuî femei reci și inaccesibile. Cel puțin era sigură de un lucru: niciodată, nici un bărbat nu va avea posibilitatea de a o respinge ca Chase Lorimer. Ea își oferea în prezent luxul de a respinge ofertele lor.

În fundul sufletului totuși această atitudine o costa. Avea uneori impresia că nu era întreagă. Cunoscuse odată flacăra devorantă a plăcerii, dar experiența ei se oprea aici. La vârsta ei multe fete gustaseră din plăcerile dragostei. Dar nu Sarah MacDonald. În spatele măștii calme pe care o oferea lumii se ascundea un suflet gol. Și atâta vreme cât va fi astfel, nu se va simți o femeie întreagă.

Sarah își bău dintr-odată ceașca de cafea și se ridică de la masă. Trebuia să

termine redactarea unui program foarte important pe care o întreprindere îl aștepta pentru a doua zi dimineața. Scuzându-se față de tatăl ei, se retrase în biroul ei. Dar abia își închisese ușa că sună telefonul. Plictisită, ridică receptorul.

– Alo, Miss MacDonald?

– Chiar ea.

– Stan Fellows de la jurnalul „Globe", domnișoară. Cum ați primit vestea plecării dumneavoastră la Qu'Hoor? Stan Fellows nu era nici primul nici ultimul, care-i pusese această întrebare și avea de-acum un răspuns gata pregătit.

– Nimic nu este hotărât, domnule, și prefer să nu vorbesc acum.

– Domnul Clinton Towers a spus despre dumneavoastră că un sejur sub soarele arzător al deșertului va reuși poate să vă dezgheațe puțin. Reproduc doar cuvintele lui, să știți, adăugă el repede. Ce credeți?

Clinton Towers vânase cu câteva luni mai înainte postul de director, foarte căutat, la Sefton Oil și, pentru a-și

consolida poziţia pe lângă Duncan MacDonald, nu ezitase s-o curteze pe Sarah. Dar aceasta nu se lăsase păcălită şi-l pusese politicos dar ferm la locul lui. Clinton Towers nu i-o iertase şi de atunci nu pierdea nici o ocazie ca să-i facă mizerii.

– Îi las domnului Towers responsabilitatea opiniilor lui, replică ea cu răceală.

Înţelegând că nu va obţine nimic în plus insistând, ziaristul îi mulţumi şi închise telefonul.

Sarah suspină. De-abia aştepta ca Ministerul Afacerilor Externe să se hotărască. Fie că tatăl ei va obţine sau nu postul de ambasador, cel puţin ziariştii vor înceta să le mai invadeze viaţa particulară. Era destul de penibil să te afli în miezul actualităţii.

Distrată, examină corespondenţa zilei, pe care tatăl ei o depunea pe biroul ei, înaintea micului dejun. Câteva scrisori de afaceri, un decont de la bancă, o ilustrată de la o prietenă în vacanţă la Seychelles şi o carte de vizită într-un mic plic alb. Mâna care scrisese numele

și adresa pe plic avea un scris ferm, voluntar, desigur masculin. Acest scris nu-i amintea de nimeni cunoscut, totuși nu se putu împiedica să nu simtă o ușoară strângere de inimă. Această scrisoare nu-i spunea nimic bun.

Cu inima bătându-i tare deschise plicul și scoase cartea de vizită. Instantaneu i se opri respirația: Chase Lorimer.

În cinci ani avusese deseori ocazia să citească articole despre el în ziare. Astfel aflase că părăsise lumea fotografiei pentru a deveni directorul unui nou canal TV particular. De câte ori îi văzuse numele în presă, simțise mereu aceeași emoție, la care se adăuga o oarecare jenă. Dar acum era mai rău. De ce-i scrisese? Ce vroia de la ea?

Textul mesajului era laconic, dar imperativ: „Să fiți la mine la ora optsprezece precis, pe data de douăzeci și trei ale lunii crt. Dacă nu veți onora această întâlnire, voi veni să vă caut acasă."

Dar de ce? Ce avea el așa de urgent să-i spună, încât nu putea suferi nici cea mai mică întârziere? Și cum dăduse de

adresa ei? Văzuse fotografia ei într-un ziar și-o recunoscuse imediat? Părea puțin probabil. După cinci ani, ar fi trebuit să-i uite nu numai figura, ci chiar și existența! De ce se hotărâse să ia deodată contact cu ea? De ce?

Un val de panică o cuprinse. Nu putea risca să-l lase să vină la ea. Și-l credea capabil să-și pună în aplicare amenințarea, dacă ea nu-i dădea satisfacție. N-avea deci de ales. Trebuia să se ducă la el la ora optsprezece în ziua de douăzeci și trei, deci în aceeași zi.

Oh, nu, nu așa repede...! N-avusese timpul să se pregătească psihologic pentru o asemenea întrevedere, nici măcar să se obișnuiască cu ideea că dorea s-o revadă. Nu era nici o îndoială. Întâlnirea pe care i-o fixase în mod autoritar, era într-adevăr pentru seara asta.

Se auzi o lovitură ușoară în ușă. Sarah ascunse repede cartea de vizită a lui Chase Lorimer, sub un maldăr de dosare.

— Intră...

Ușa se deschise și intră doamna Mc Leod, menajera familiei MacDonald cu

o tavă în mână. De ani de zile lucra pentru Sarah și tatăl ei, și când aceștia părăsiseră Aberdeen-ul pentru a se instala la Londra, se hotărâse să-i urmeze.

— Vrei o ceașcă cu ceai?

— Da, cu plăcere. Pune-o acolo, îi sugeră Sarah, degajând un colț al biroului.

— Dumnezeule, dar ce se întâmplă, Miss Sarah? exclamă doamna McLeod apropiindu-se. Ai un aer furios! Nu te-am văzut niciodată astfel!

Nimic nu scăpa ochiului exersat al bătrânei guvernante, care o văzuse crescând pe Sarah.

— Oh, sunt puțin enervată, asta-i tot, o asigură ea pe un ton fals dezinvolt. Acest program este destul de complicat și mă căznesc cu el de zile întregi. Asta mă enervează!

Doamna McLeod se încruntă. Nu credea nici un cuvânt, dar avu delicatețea să nu insiste.

După plecarea guvernantei, Sarah încercă să lucreze. Dar degeaba... Amintirea lui Chase și felul stupid în

care se purtase cu el o obseda făcând imposibilă orice concentrare.

Către ora șaisprezece părăsi biroul și se duse în camera ei unde se schimbă din cap până-n picioare. Nu dorea ca Chase să poată recunoaște în ea adolescenta timidă și puțin ridicolă, care fusese.

Dorea din contră să-l dezorienteze, să-i arate că se schimbase și că era acum o femeie sigură pe ea. Cu grijă își alese un taior negru, foarte sever, și-și completă ținuta cu o bluză albă cu guler înalt. Apoi își adună părul într-un coc sever, se încălță cu pantofi cu toc jos și se contemplă cu satisfacție în oglindă. Oricare ar fi fost imaginea pe care ar fi păstrat-o despre ea, niciodată Chase nu și-ar permite cea mai mică familiaritate în privința ei. Mai mult decât atât, ea era Sarah MacDonald, fata viitorului ambasador a Marii Britanii la Qu'Hoor, cu trecutul ireproșabil și pe care niciun bărbat nu putea să se laude c-o sedusese până acum.

— Ieși? se miră tatăl ei, când o întâlni în vestibul, o oră mai târziu.

– Da, o întâlnire de ultimul moment, explică ea fără să mintă. Dar voi fi înapoi pentru cină.

– Am primit un telefon de la secretara particulară a primului-ministru. Trebuie neapărat să asist în seara asta la o reuniune informativă pe care o organizează Ministerul Afacerilor Externe. Ambasadorul de la Qu'Hoor, șeicul Najur Ben Zayad este și el invitat și trebuie să-i fiu prezentat. S-ar părea că de această întâlnire depinde continuarea negocierilor. Nu știu cât va dura această reuniune, dar probabil va trebui să cinezi fără mine.

– Nu este prea grav tată, nu te neliniști. Noroc. Îl sărută rapid pe obraz și ieși.

Chase Lorimer locuia într-un cartier rezidențial de-a lungul Tamisei, nu prea departe de ea. Sarah își gară Mercedesul roșu în fața casei, o superbă locuință în stil victorian, înconjurată de o grădină foarte bine întreținută. Era puțin mirată, căci și-l imaginase locuind într-un apartament ultra-modern la ultimul etaj al unui turn din sticlă și oțel.

Dar la urma urmei, chiar și unui director al unui canal de televiziune putea să-i placă farmecul desuet al unei case mari și vechi.

Tăie contactul mașinii și așteptă în mașină să se facă ora șase. Apoi își părăsi mașina, închise portiera și o luă pe aleea care ducea la peronul de la intrare. Căznindu-se să-și calmeze bătăile dezordonate ale inimii, ridică mânerul din bronz și bătu hotărâtă la ușă. Aproape imediat aceasta se deschise.

— Asta este ceea ce numesc eu să fii punctual, comentă Chase uitându-se la ea cu un aer ironic. Când am văzut că rămâi așezată în mașină, m-am gândit o clipă că-ți vei schimba gândul și vei pleca.

Sarah își stăpâni cu greu agasarea. Gândul c-o observase la un moment dat când se crezuse singură era cu totul neplăcut.

— N-am prea mult timp să vă acord, spuse ea rece. Aș putea să știu de ce mi-ați cerut să vin?

— Poate c-am avut pur și simplu dorința să văd dacă mai ești tot atât

de frumoasă. Dar intră, sunt sigur că ai totuși puțin timp să te așezi și să bei un pahar cu mine.

Sarah se încordă. Cu cinci ani în urmă fusese cu totul sedusă de el. În prezent, exercita asupra ei o veritabilă fascinație. Totuși, el nu se schimbase deloc. Avea aceeași privire puțin malițioasă, aceeași cută amuzată în colțul gurii și era la fel de minunat făcut. Chiar și pielea lui era tot atât de bronzată ca altădată. Dar maturizându-se devenise și mai atrăgător și Sarah ghicea că era pe deplin conștient de acest lucru. În fundul sufletului ei se declanșă o mică alarmă. Acest bărbat era periculos de seducător și sigur de puterea lui asupra femeilor. Trebuia să se arate mai vigilentă ca niciodată.

Întrucât Sarah rămăsese nehotărâtă în pragul ușii, Chase își consultă ostentativ ceasul.

– Este deja ora șase și trei minute. Am pierdut deci trei minute din prețiosul dumneavoastră timp. V-ați decis, da sau nu, să intrați?

– Mi-ar place mai întâi să știu de ce sunt aici, insistă Sarah.

– O să vă explic, dar cu condiția să mă urmați în salon și să acceptați să beți ceva.

Împotriva dorinței ei, trecu pragul.

– Așezați-vă, ordonă el, arătându-i un fotoliu minunat îmbrăcat în catifea grena.

Toată camera era mobilată cu antichități scumpe și încă o dată Sarah fu surprinsă.

– Vă place? se interesă el văzând-o privind în jurul ei cu curiozitate.

– Părerea mea este fără importanță, i-o întoarse Sarah sec. Aș vrea mai curând să-mi ex....

– Vă înșelați, părerea dumneavoastră, din contră, are o importanță capitală, o întrerupse Chase calm. Această casă va fi în curând atât a dumneavoastră cât și a mea. Este de preferat să vă simțiți bine...

– Eu... nu înțeleg, se bâlbâi Sarah, luată din scurt.

– Este totuși simplu de înțeles. Vreau să vă căsătoriți cu mine.

Sarah rămase mută de stupoare.

— Vreți să mă căsătoresc cu dumneavoastră? reuși ea în final să articuleze. Sunteți nebun? N-am intenția să mă căsătoresc cu nimeni și cu dumneavoastră cu atât mai puțin.

— Și de ce cu mine cu atât mai puțin? Pentru că altădată am refuzat să fac dragoste cu tine? Iartă-mă Sarah, n-ar fi trebuit niciodată să-ți aduc un asemenea afront. Dar mă așteptam atât de puțin ca să fii... Sunt într-adevăr mâhnit pentru acest lucru, Sarah, crede-mă.

— Nu țin să discut despre trecut, replică Sarah, nervoasă. Iar în ceea ce privește propunerea, cred că este o glumă!

— Nu, sunt foarte serios.

— Bine, foarte bine. Deci mi-ați cerut mâna și eu o refuz. Asta-i tot, conchise ea sculându-se. Întrevederea noastră s-a terminat și acum pot pleca. Permiteți-mi cel puțin să vă spun că printre toate cererile în căsătorie pe care le-am primit, a dumneavoastră nu este desigur cea mai delicată.

— Cea a lui Clinton Towers era mult mai delicată, bănuiesc... ironiză Chase

așezându-se între ea și ușă. Sarah, fii rezonabilă. Am decis să mă căsătoresc cu tine și nimic nu mă va împiedica. Acceptă, asta ne va simplifica viața la amândoi.

– Averea tatălui meu vă interesează atât de mult? insinuă Sarah.

– Averea tatălui tău? Nu, deloc. La drept vorbind, eu însumi sunt foarte bogat sau mai bine spus sunt pe punctul de a deveni. Cu condiția să execut ultimele dorințe ale unchiului meu.

– Adică? îl întrebă Sarah în mod spontan.

Imediat și-o reproșă. De ce avea nevoie să-i pună o asemenea întrebare? De fapt n-o interesa nimic.

– Trebuie să mă însor în următoarele trei luni după decesul lui. Dacă nu, mă dezmoștenește. Iată pentru ce trebuie neapărat să mă căsătoresc cu tine și cât mai repede posibil.

– Este ridicol. Sunt convinsă că în jurul tău există sute de femei care nu visează decât să te ia de bărbat. De ce m-ai ales pe mine?

– Pentru că pe tine te vreau.

Sarah ridică din umeri.

– Nu asta este impresia pe care mi-ai lăsat-o acum cinci ani.

– Am comis o greșeală. O admit. Dar acum este diferit.

– Și dacă refuz?

– Trimit fotografiile tale presei. Cred că moralitatea ta ireproșabilă a influențat decizia primului-ministru în favoarea tatălui dumitale. Ar fi păcat ca totul să se prăbușească în ultima clipă...

– Ăsta-i șantaj, murmură ea uluită.

– Numește-l cum vrei. N-am de ales, Sarah. Vreau să mă căsătoresc cu tine și sunt gata la orice pentru a-mi atinge scopul.

– Dar, de ce eu?

– De ce? Foarte simplu. Fiindcă ești singura femeie pe care o cunosc și care-mi va ceda fără greutate libertatea peste un an, când voința unchiului meu va fi îndeplinită. Voi avea mijloacele să divorțez, tot așa cum sunt în măsură să te oblig să mă iei de bărbat.

– Fotografiile, nu-i așa?

– Nu ți se poate ascunde nimic. În legătură cu asta, poate ai chef să le vezi?

– Nu, strigă Sarah, devenind subit palidă.

Fără să țină seama de protestele ei, traversă camera, deschise sertarul unui mic birou și scoase un plic mare cafeniu.

– Iată-le. Douăsprezece clișee. Bineînțeles nu sunt decât copiile, negativele sunt în siguranță.

Ca hipnotizată Sarah îl privi desfăcând plicul și etalând pe masă douăsprezece fotografii în culori, care nu ascundeau nimic din anatomia ei. O suferință teribilă îi strânse inima.

– Oh, nu... gemu ea, închizând ochii, mai albă ca varul.

– Ba da, insistă Chase în mod crud. Și nu înțeleg de ce manifești un astfel de dezgust acum în fața clișeelor pe care mi le-ai cerut să le fac!

– Este o neînțelegere... găsi ea forța să-i explice. Mi-era frică și-am spus orice doar ca să câștig timp...

— Și cinci minute mai târziu vroiai să mă implori să fac dragoste cu tine. Dumnezeule, Sarah! Ți-ai pierdut capul? Și ce te-a apucat să fugi chiar în acea seară? Eram pe jumătate nebun de neliniște, știi? În starea în care erai când te-am părăsit, putea să ți se întâmple orice. Și, bineînțeles, nimeni de acolo n-a putut să-mi dea vreo informație. În registrul hotelului nu exista decât numele tău. Nu aveam nici un mijloc să aflu ce s-a întâmplat cu tine.

— Grija ta mă emoționează, ironiză Sarah, cu amărăciune. Dar nu te cred. Dacă ceea ce spui ar fi fost adevărat, n-ai fi fost în stare acum să mă șantajezi. Pari foarte încântat să mă fi găsit în sfârșit...

— Ți-am explicat. Am nevoie să mă însor pentru ca să-mi iau moștenirea. Dar nu vreau o femeie care poate fi tentată să rămână apoi cu mine. Vreau să divorțez fără probleme, la sfârșitul unui an, fără ca să fiu obligat să plătesc toată viața o pensie alimentară fostei mele soții. Or, știu că tu, Sarah, n-o să-mi creezi niciodată nici

cea mai mică dificultate. Şi dacă din întâmplare ideea de a profita de situaţie ţi-ar trece prin minte, am cu ce să te fac înţelegătoare. Foarte docilă.

Sarah dădu din cap, abia îndrăznind să-şi creadă urechilor.

– Eşti un monstru, şopti ea înspăimântată, nu te poţi gândi serios să te căsătoreşti cu mine cu forţa. Nu este posibil...!

– Oh, ba da, este posibil! afirmă Chase încet. Ţin la moştenirea aceasta, înţelegi? Nu mă voi da în lături de la nimic pentru a o avea. Casa pe care unchiul meu mi-a lăsat-o este casa copilăriei mele. Tatăl meu era ofiţer în armata britanică şi noi l-am urmat în toate deplasările lui. Dar ştiam că la întoarcere vom găsi Barnwell Manor şi asta ne ajuta să înfruntăm orice exil. Apoi părinţii mei au fost omorâţi în Cipru de o bombă. Aveam nouă ani. Sora mea şi cu mine am revenit în Anglia şi ne-a crescut unchiul meu. Barnwell Manor a devenit atunci singurul nostru cămin. Sunt foarte legat de el.

— Și n-ai impresia că trădezi memoria unchiului tău, luându-mă de soție doar pentru a avea dreptul să moștenești?

— Nu voi autoriza niciodată pe nimeni să-mi dicteze purtarea, nici chiar unui unchi mort. Și apoi cine știe? poate voi sfârși prin a prinde gust de căsătoria noastră! Asta depinde mult de tine, Sarah!

— N-am acceptat încă, îți spun din nou!

— Este adevărat, dar nu este decât o problemă de timp. N-ai de ales. Doar dacă nu ești gata să sacrifici cariera tatălui tău. Căci te previn, Sarah, dacă refuzi, voi publica aceste clișee. Nu este doar o simplă amenințare... Nu voi ezita nici o secundă.

Sarah nu se îndoia, din păcate. Un sentiment imens de neputință o învălui deodată. Era prinsă în capcană. Sau se căsătorea cu acest bărbat constrânsă, sau ruina cariera tatălui său și propria ei reputație.

— Trebuie să mă gândesc, murmură ea foarte abătută.

– Îți dau douăzeci și patru de ore, nici una în plus. Dacă mâine la această oră n-am răspunsul, comunic conținutul acestui plic presei.

Umerii tinerei femei se lăsară încet în jos.

– Chase, începu ea pe un ton rugător.

– Douăzeci și patru de ore, Sarah, nu uita, reluă el întovărășind-o până la ușa de la intrare. Și de data asta nu încerca să fugi. Asta nu va servi la nimic, iar fotografiile tale se vor etala oricum pe pagina întâi a tuturor ziarelor poimâine.

Cu totul zdrobită, Sarah reveni acasă. În două ore toată viața ei fusese dată peste cap și nu putea să facă nimic. Viitorul ei și al tatălui ei erau în prezent în mâinile unui bărbat pe care abia îl cunoștea. Alternativa pe care Chase i-o propunea era de neacceptat, dar nu avea altă ieșire. Era încolțită.

Abia dacă atinse mâncarea pe care doamna McLeod o pregătise pentru ea și tatăl ei. Acesta din urmă, reîntors mai devreme de la reuniune, nu întârzie să observe acest lucru.

— Ești bolnavă, draga mea? se neliniști el imediat.

— Oh, nu, mă doare pur și simplu capul, pretinse Sarah. Nimic grav, în orice caz. Cum s-a desfășurat întrevederea ta cu Șeicul Najur Ben Zayad?

— Foarte bine, răspunse tatăl ei cu o satisfacție intensă. Este un om încântător și trebuie să spun că a părut foarte impresionat de reputația ta. Mi-a încredințat chiar că speră că vei avea o bună influență asupra uneia din fiicele lui care, aparent, îl îngrijorează.

Sarah deveni lividă. Imediat Duncan MacDonald își puse afectuos mâna peste a ei.

— Nu prea ai aerul să fii în formă, scumpa mea. Ești sigură că nu ești bolnavă?

— Da, nu este decât o simplă durere de cap. Îmi va trece. Dar cred că mă voi lungi puțin.

— În locul tău, m-aș culca devreme în seara asta. Lucrezi prea mult. Te vei epuiza.

Sarah se sculă și-l sărută pe tâmplă pe tatăl ei.

— Nu te neliniști, tată. Noapte bună.

— Noapte bună, draga mea.

Sarah urmă sfatul tatălui ei, dar îi fu imposibil să adoarmă. Toată noaptea se răsuci în patul ei, în căutarea unei soluții inexistente, care ar apăra în același timp cariera tatălui său și onoarea familiei MacDonald, fără s-o arunce în brațele lui Chase Lorimer. Dar bineînțeles că nu exista nici una. Chase se gândise la tot și capcana pe care i-o întinsese era de neatacat. Era într-un adevărat impas.

Dimineața, hotărârea era luată; era singura cale de altfel acceptabilă... Se va căsători cu Chase oricât ar costa-o și într-un an îșI va recuceri libertatea. Greșeala din tinerețe era scump plătită, dar mai puțin totuși decât etalarea fotografiilor în presă.

Îndată ce se sculă, scrise o scurtă scrisoare lui Chase, în care îi cerea ca această căsătorie să fie una neconsumată. De data aceasta nu-i va da ocazia s-o respingă. Era o slabă consolare, dar trebuia să se mulțumească cu ea.

Se duse și puse răspunsul în cutia poștală a lui Chase. Reveni acasă exact

pentru micul dejun. Tatăl ei era foarte radios.

– Îi voi telefona lui Peter Ferris să-l invit astă-seară la masă, spuse el vesel.

Sarah aprobă cu un surâs. Peter Ferris, care ocupa postul de Secretar General la Sefton Oil era şi naşul ei şi avea o mare afecţiune pentru el.

– Te poţi ocupa de menu cu doamna McLeod? o întrebă tatăl ei. Şi mi-ar place să te îmbraci mai...

El îşi lăsă fraza în suspensie şi dădu din cap.

– Vei avea tot timpul să porţi taioare severe când vom fi la Qu'Hoor. În seara asta vreau să fii strălucitoare.

Sarah aprobă în tăcere. Ar fi preferat să se bage în fundul patului, cu capul sub pernă şi să plângă. Dar ştia că asta nu va schimba cu nimic drama pe care o trăia din ajun şi oricum asta nu era posibil. Acum trebuia să găsească un mijloc prin care să-şi anunţe căsătoria subită tatălui ei, fără a-i trezi bănuielile şi evitându-i un şoc prea mare.

Respectând dorinţa tatălui ei, ea alese din garderobă o rochie pe care i-o

oferise chiar el cu ocazia aniversării și pe care o purtase puțin. Era vorba de o rochie de catifea neagră, foarte cuminte în aparență cât o priveai din față, dar în spate se deschidea într-un decolteu vertiginos, care se termina la talie. Era fără îndoială foarte atrăgătoare, dar cumpărând-o, Duncan MacDonald nu-și dăduse seama că nu corespundea deloc imaginii pe care Sarah vroia s-o impună. De altfel Sarah n-ar fi îndrăznit s-o pună în fața altui bărbat decât Peter Ferris. Acesta într-adevăr avea aproape vârsta tatălui ei și sentimentele pe care le avea pentru fina lui erau aproape părintești. El vedea în ea de fapt fetița care fusese și nu femeia care devenise și nu era nici un risc ca această rochie să deștepte în el cel mai mic gând echivoc...

Își adună părul într-un coc jos pe ceafă și-și puse în urechi cerceii cu diamante pe care tatăl ei îi oferise de asemenea cu câțiva ani în urmă.

Când își făcu apariția în salon, Duncan MacDonald nu-și putu reține o exclamație admirativă.

— Crede-mă, draga mea, trebuie să recunosc că mi-ai urmat sfaturile întocmai! Eşti absolut splendidă.

Abia îşi terminase fraza că se auzi soneria uşii de la intrare. Surprins, el îşi consultă ceasul.

— Au venit mai devreme, constată el îndreptându-se către vestibul. Este abia ora şapte.

Cu un gest larg deschise uşa şi în spatele lui, Sarah deveni brusc palidă.

— Bună seara, domnule, salută Chase Lorimer cu politeţe. Dragă Sarah, ştiu foarte bine că mi-ai interzis să vin la tine, dar nu mai este posibil. Nu pot accepta să te las să pleci aşa. Trebuie să vorbesc cu tatăl tău.

Sarah, în câteva secunde trecu de la culoarea albă la roşie şi confuzia ei se mări mai mult când îl văzu pe tatăl ei că se întoarce spre ea şi-i aruncă o privire de totală neînţelegere.

— Sarah? începu el cu o voce uşor ezitantă.

— Sarah a promis să mă ia de bărbat, Sir Duncan, îl întrerupse Chase surâzând. N-a avut timpul să vă anunţe, căci

am luat această hotărâre de curând, îndată ce candidatura dumneavoastră pentru postul de ambasador la Qu'Hoor era pe drumul bun. Sarah dorea totuși să vă însoțească acolo, în orice caz cel puțin pentru șase luni. Am acceptat. Dar mi-am dat seama că nu mă puteam despărți de ea atâta timp. Atunci m-am gândit că poate veți înțelege... Vreau să mă căsătoresc cu Sarah, Sir Duncan, și vreau să mă căsătoresc cu ea imediat, înaintea plecării dumneavoastră.

— Sarah... Este adevărat?

Duncan MacDonald părea complet uluit și puțin amărât. Sarah aruncă o privire furibundă spre Chase. Cum îl putea minți cu atâta siguranță pe tatăl ei? Dorea să nege totul și să explice adevărul tatălui ei. Din nenorocire era imposibil. Încet, ea dădu din cap afirmativ.

— Dar, în sfârșit, de ce nu mi-ai spus că ești îndrăgostită? îi reproșă el cu blândețe. Nu ți-aș fi cerut niciodată să vii cu mine dacă aș fi știut... Nu sunt un căpcăun Sarah, puteai să-mi vorbești.

— Nu i-o reproșați prea mult, Sir Duncan, interveni Chase. Eram de

acord ca să aștept încă puțin, dar eu am fost cel care n-am putut suporta ideea să mă despart de ea, când mi-am dat seama ce însemna acest lucru. Vedeți, este multă vreme de când o iubesc. M-am îndrăgostit de ea de la prima noastră întâlnire, acum cinci ani la Jersey. Dar ea era încă prea tânără, i-a fost teamă și a fugit fără să lase vreo adresă. Ne-am regăsit din întâmplare acum câteva luni.

— Și de data asta ea n-a mai fugit, conchise Sir Duncan cu un surâs complice.

— Mai bine spus, de data asta nu i-am lăsat posibilitatea, îl corectă Chase. Sarah, poate că ne poți servi la toți trei un aperitiv, în timp ce încerc să-l conving pe tatăl tău că voi ști să am grijă de tine.

— Așteptăm musafiri, Chase, îl informă Sarah sec.

Era furioasă. Acționând astfel Chase căutase probabil s-o împiedice definitiv să revină asupra angajamentului ei, cu riscul de a răni amorul-propriu al tatălui ei. Acesta într-adevăr nu putea

înțelege de ce nu-l ținuse la curent cu proiectele ei. Totuși, părea să admită că Chase cucerise deja stima lui Sir Duncan în ciuda șocului pe care i-l produsese noutatea. Nu știa încă dacă trebuia să se bucure sau să regrete.

– Este vorba de fapt de nașul lui Sarah și de soția lui, preciză Sir Duncan. Dacă-mi pot permite, mi-ar place să rămâi cu noi în această seară, domnule... domnule...

– Lorimer, Chase Lorimer, completă acesta înclinându-se ușor.

– Chase Liromer... Desigur! exclamă tatăl lui Sarah surâzând. Directorul canalului particular al televiziunii West, nu-i așa? Am urmărit cu interes progresul financiar al canalului dumneavoastră, domnule Lorimer. Trebuie să vă mărturisesc că ați făcut o treabă remarcabilă... Vreți să treceți în biroul meu, adăugă el, invitându-l cu un gest pe Lorimer să-l precedeze. Vom fi mai liniștiți să stăm de vorbă.

Chase o porni înainte, dar când ajunse lângă Sarah făcu o pauză. Fără ca ea să aibă timpul să ghicească ce vroia, se

aplecă și o sărută ușor pe buze. Sarah tresări violent și se simți roșind.

– Sunt mâhnit, o asigură Chase, dar nu mai puteam rezista.

Ea se întoarse spre tatăl ei, care observase toată scena amuzat, și-i surâse cu un aer lamentabil.

– De atâta vreme n-am văzut-o...!

– Exact douăzeci și patru de ore, remarcă Sarah aruncându-i o privire rece.

– Mai precis 1440 de secunde, adăugă Chase pe un ton teatral. Și este deja mai mult decât pot suporta.

Romantici? Da, avem cu toții o latură romantică de ce să ne ascundem. În romanele colecției „ROMANTIC" veți găsi în afară de aventuri pasionale, acest parfum de romantism care dă atâta frumusețe dragostei...

CAPITOLUL 5

— Deci, pe când această căsătorie? se interesă Moira Ferris, cu o excitare evidentă.

Toți musafirii erau în prezent strânși în salon, unde își luau cafeaua discutând vesel în grupuri mici. Sarah stătea pe aceeași canapea cu Moira și se căznea cât putea mai bine, părând entuziasmată, să satisfacă curiozitatea interlocutoarei ei.

— Oh, eu... începu ea căutând cu toată viteza un răspuns plauzibil.

— Cu cât mai curând, cu atât mai bine, răspunse Chase în locul ei.

Sarah tresări nervos și era gata să-și verse ceașca de cafea. Nu-l auzise apropiindu-se. Chase o privi surâzând. În mod spontan Moira se ridică.

— Cred că doriți să fiți puțin împreună amândoi, spuse ea cu maliţiozitate, îndepărtându-se.

Sarah o privi îndreptându-se spre soțul ei, care discuta cu Sir Duncan lângă fereastră și suspină ușor. Niciodată nu-și imaginase că această seară va fi atât de penibilă pentru ea. În permanență îi fu teamă că va dezvălui involuntar o parte din adevăr în focul conversației. De aceea, rămăsese relativ tăcută, având mereu grijă ca tatăl ei să nu observe. Trebuise să înfrunte întrebările unuia și altuia și să pară că ia parte la veselia generală când în fundul sufletului era furioasă la culme și nenorocită încât îi venea să urle.

Când Chase se așeză lângă ea, nu-și putu reține o mișcare de retragere.

– Hai, Sarah... Se presupune că suntem îndrăgostiți unul de celălalt, să nu uiți, o certă el încetișor.

– De ce ai venit în seara asta? îl întrebă ea încet. Doream să anunț eu vestea tatălui meu.

– Într-adevăr? ironiză Chase.

Nu prea avea aerul să creadă. Aceasta o scoase din fire pe Sarah.

– Da... adevărat! Pentru că te-ai impus la noi în seara asta...

— Nu m-am impus, o corectă el. Tatăl tău m-a invitat.

— Ah, te rog! Nu te juca cu cuvintele! se înfurie Sarah. Aș vrea cel puțin să-mi confirmi că această căsătorie va rămâne neconsumată.

— Oh, sunt cu totul convins că nu-mi va fi greau să-mi înfrâng instinctele, afirmă el liniștit... Dar în ceea ce te privește în schimb...

Făcu o pauză care puse nervii Sarei la supliciu.

— Da?

— Nu sunt sigur că ți le vei putea reține pe ale tale... termină Chase cu dezinvoltură.

Ochii lui Sarah sclipiră de furie, dar înainte de a putea reacționa, degetele de oțel ale lui Chase se închiseră peste pumnul ei, atrăgându-i atenția să tacă. Peter și Moira Ferris se pregăteau să plece și se îndreptau spre canapea ca să-și ia rămas bun de la Chase și Sarah. Amândoi se ridicară. Chase strânse mâna pe care Peter Ferris i-o întindea, apoi la cererea Moirei o sărută pe aceasta pe obraz. Sarah și tatăl ei îi conduseră apoi până la ușă.

– Sunt atât de fericită pentru tine... șopti Moira strângând-o în brațe pe tânăra femeie. Este genul de bărbat care-ți trebuie.

De îndată ce ușa se închise în urma invitaților lor, Duncan MacDonald puse o mână afectuoasă pe umerii fetei lui.

– Moira are dreptate, draga mea. Chase este perfect pentru tine. Dacă te-ai fi îndrăgostit de o ființă slabă, aș fi fost nenorocit, știi, căci mai devreme sau mai târziu ai fi sfârșit prin a-l disprețui și ai fi fost foarte nenorocită. Dar Chase este un bărbat pe care-l poți respecta și deci pe care-l vei iubi toată viața. N-ai fi putut alege mai bine.

Un bărbat pe care-l putea respecta... Sarah își înăbuși furia în fundul sufletului. Dacă tatăl ei ar fi știut!...

– Îmi este foarte simpatic, continuă Sir Duncan. Singurul lucru pe care ți l-aș reproșa, este faptul că nu mi-ai vorbit mai devreme. De ce ți-a fost teamă?

– Nu eram sigură încă de sentimentul lui Chase, pretinse Sarah întorcându-și privirea.

— Totuși pare evident că este nebun după tine... Nu te neliniști pentru mine, draga mea, adăugă el, înșelându-se asupra tăcerii întristate a fiicei lui. Guvernul îmi va găsi o secretară particulară pentru a te înlocui. Apoi nu sunt sigur c-ai fi fost fericită la Qu'Hoor. Crede-mă este mai bine așa.

În salon, Chase nu se mișcase de la locul lui și aștepta cu răbdare sorbind coniacul pe care Sir Duncan i-l servise după cafea. Intrând, acesta își luă propriul lui pahar care rămăsese pe o măsuță lângă fereastră și-l ridică.

— Beau pentru fericirea voastră, declară el în timp ce-i privea când pe unul când pe celălalt. Vă doresc să vă fie căsătoria tot atât de fericită cum a fost a mea.

Își goli paharul dintr-odată și-l puse pe masă.

— Și acum mă duc să mă culc. Îmi imaginez că aveți multe lucruri să vă spuneți... Vă las pe amândoi. La revedere, Chase. Sunt într-adevăr încântat că te-am cunoscut.

– Mie mi-a făcut plăcere să vă cunosc, îi asigură Chase, strângându-i călduros mâna.

După ce Sir Duncan a închis uşa, o tăcere încordată se instală în cameră. Nervoasă, Sarah îi propuse lui Chase un ultim pahar de coniac.

– Nu, mulţumesc, îi răspunse acesta. N-am intenţia să stau mai mult. N-am rămas decât pentru că tatăl tău ar fi fost surprins dacă plecam. Probabil îşi imaginează că stăm înlănţuiţi tandru pe canapea, pe cale să ne schimbăm impresiile asupra acestei plăcute seri... adăugă el pe un ton sarcastic. În privinţa asta, va trebui de-acum încolo să te arăţi mai cooperantă. N-ai prea avut aerul unei îndrăgostite în seara asta.

– N-am talentul tău pentru comedie, sunt dezolată, adăugă ea repede.

– O să te învăţ, promise Chase încetişor...

– N-am nici un chef să mă înveţi nimic.

– Ah, bine. Acum cinci am avut impresia din contră, c-ai fi vrut să fii eleva mea!

– Taci! M-am săturat să-mi arunci mereu în față acest eveniment regretabil.

Chase dădu din umeri. Cu un gest dezinvolt își bagă mâna în buzunar și scoase o cutiuță pe care o întinse Sarei.

– Este pentru tine.

Sarah se uită la cutiuță cu mirare. Pe capac, cu litere aurite, era gravat numele unui celebru bijutier londonez. Cu un deget, Chase apăsă pe sistemul de deschidere. Sarah rămase cu gura căscată. În cutiuța de catifea neagră strălucea un minunat inel încrustat cu diamante și safire.

– Inelul tău de logodnă, Sarah, comentă Chase sobru. Dă-mi mâna ta stângă.

Sarah ezită, dar deja mâna lui Chase o apucă pe a ei. Încet, Chase îi puse inelul pe inelar, apoi se aplecă ușor și-i sărută vârful degetelor. Sarah se încordă. Jucând această parodie a dragostei, Chase distrugea tot în ceea ce crezuse ea până acum. Era de o răutate de neimaginat.

– Te urăsc... murmură ea, cu maxilarele strânse de furie. Te urăsc, Chase!

– Altădată, totuşi, ai vrut să te iubesc, îi aduse el aminte necruţător. Ai vrut să-ţi pierzi fecioria în braţele mele. Ţi-aduci aminte, nu? Dar nu eu eram cel pe care-l doreai. Era un bărbat, indiferent care. Erai gata să te oferi primului venit...

– Ieşi de aici, imediat... Îţi ordon să ieşi! strigă ea ascunzându-şi faţa în mâini.

Doar auzind uşa de la intrare închizându-se, realiză că el a plecat. Cu groază, contemplă inelul ce-i împodobea mâna stângă. Era simbolul puterii pe care Chase o avea asupra ei, dovada că-i era prizonieră şi că el era învingătorul. De-acum înainte îi aparţinea. Şi toate astea, pentru că o dată în viaţă, ea avusese naivitatea şi făcuse prostia să aibă încredere într-un bărbat... Ei bine, în prezent înţelesese. Niciodată nu va mai avea încredere, oricine ar fi el.

Spre marea surpriză a Sarei, Chase optase pentru o căsătorie religioasă,

ceea ce pentru ea însemna o adevărată trădare a tuturor visurilor ei cele mai secrete. În afară de asta, lista invitaților se lungea din zi în zi până când ajunsese la vreo cincizeci de nume. Și aceasta în ciuda dorinței pe care Sarah o formulase de la început, să se mărite în cea mai strictă intimitate. Din fericire nu trebuia să închirieze sala, căci casa lui Sir Duncan era suficient de mare pentru a-i primi pe toți. Aceasta n-o împiedicase pe Sarah să fie furioasă de întorsătura pe care o luaseră evenimentele. Avea impresia că mariajul ei nu era altceva decât o mare mascaradă dorită și organizată de un bărbat pe care nu-l iubea. Fu chiar obligată să-și dea avizul asupra menu-ului și asupra culorilor florilor care vor împodobi biserica și casa, când, de fapt, aceste lucruri n-o interesau deloc. Și cel mai rău era că trebuia să joace fără încetare comedia fericirii când totul în ea nu era decât lacrimi și suferință.

Dar nu era încă la capătul necazurilor. Nu căsătoria în sine fu cea mai grea de suportat. Ca într-un coșmar se lăsă îm-

brăcată de doamna McLeod și Moira Ferris, apoi se urcă în mașina tatălui ei pentru a se duce la biserică. I se păru apoi că ceremonia nu se mai fârșea și de mai multe ori era gata să plângă. În fine, ieși afară pe peronul bisericii, înconjurată de zeci de persoane vesele și surâzătoare, bombardată de flash-urile fotografilor, alături de cel care îi era de-acum soț. Abia atunci realiză complet ceea ce însemna acest lucru. Și se simți înghețată de spaimă până în măduva oaselor. Măritată... Era măritată cu un bărbat pe care-l detesta și care-i răspundea cu aceeași monedă. Căsătorită doar din interes... Oh, Dumnezeule, cum a putut ajunge aici?

— Sarah, visezi? îi murmură Chase la ureche. Vroiam să ți-o prezint pe sora mea, spuse el, întorcându-se către o tânără femeie care-i semăna ciudat de mult. ... Sarah... Helene...

Cele două femei își surâseră.

— Sunt încântată să te cunosc, declară Helene cu căldură. Fratele meu a ascuns cu grijă existența ta și cred că ghicesc pentru ce anume. Nu i-ai spus nimic, nu-i așa? i se adresă lui Chase.

— În legătură cu ce subiect? întrebă impulsiv Chase.

— Privește-mă, Sarah. Nu remarci nimic?

Sarah o privi și deodată totul se lumină în mintea ei...

— Sunteți gemeni!

— Exact, și se pare că ne transmitem această particularitate din generație în generație. Eram sigură că nu ți-a vorbit de asta. Trebuie să mărturisesc că asta poate să pună pe gânduri pe oricine. Părinții noștri au avut înțelepciunea să se oprească aici și să nu aibă decât o pereche de gemeni. Dar soțul meu și cu mine am crezut că vom putea scăpa de la această regulă. Ca urmare am avut două perechi de gemeni. În total patru băieți. ...Preferi să ai fete sau băieți, Sarah?

— Helene, interveni Chase sec. Deabia ne-am căsătorit, îți reamintesc. Nu găsești că conversația ta este puțin deplasată?

Helene izbucni în râs.

— Deplasată? repetă cu veselie. De când ești așa de tipicar asupra moralei? Mi se pare totuși că nu-i așa de mult...

– Helene! o întrerupse Chase pe un ton tăios.

– Bine, tac. Când aveți intenția să veniți să ne vedeți? adăugă ea imediat. Copiii te reclamă, știi Chase...

– O să vedem asta când vom reveni din voiajul de nuntă.

– Și când te gândești să te muți la Barnwell?

– De îndată ce lucrările vor fi terminate.

– Te-a dus deja acolo? continuă Helene la adresa Sarei.

– Nu, mărturisi aceasta.

– Nu va întârzia s-o facă... Este o casă foarte frumoasă, dar are nevoie să fie puțin renovată... Sunt sigură că-ți va plăcea. Dar mă gândesc... Lucrezi, poate?

– Da, redactez programe de informatică pentru întreprinderi. Dar nu este o problemă, nu am nevoie să fiu la Londra în permanență. Efectuez majoritatea lucrului la mine acasă.

Chase îi aruncă o privire reprobatoare, ceea ce nu scăpă ochiului vigilent al Helenei.

— Ah, ah, asta n-are aerul să te încânte, Chase! Ţi-ar place ca soţia ta să nu mai lucreze pentru a-ţi prepara de-a lungul zilei mici feluri de mâncare pe care le vei mânca seara când te întorci. Nu-i aşa? Nu eşti decât tot un bărbat. Să nu te laşi, Sarah! De când eram mici el dorea să conducă totul sub pretextul că se născuse cu zece minute înaintea mea, afirmă ea pe un ton maliţios.

— John, te implor, ia-ţi nevasta înainte să se întâmple vreun omor... replică Chase întorcându-se spre cumnatul lui care venea spre ei.

— Să nu-mi uiţi sfatul Sarah, căci altfel te va transforma într-o sclavă domestică, continuă Helene netulburată.

— John, te asigur că o voi sugruma, preveni Chase râzând pe jumătate.

Puţin după aceea, invitaţii se adunară la Sir Duncan, unde fusese aranjat un bufet imens şi somptuos. Masa se derulă într-o ambianţă extrem de călduroasă şi relaxantă, dar în ciuda eforturilor ei, Sarah fu incapabilă să participe la ve-

selia generală. Sarah simți o adevărată ușurare când Chase veni să-i spună că pentru ei sosise timpul să dispară, după ce tortul a fost împărțit între invitați.

– Unde mergem? se interesă ea îndreptându-se spre camera ei ca să-și scoată rochia de mireasă.

– Este o surpriză... Doamna McLeod cred că ți-a pregătit o valiză, căci ea era la curent.

Într-adevăr valiza era gata, Sarah se schimbă repede, apoi coborî să-și ia rămas bun de la tatăl ei și de la invitații lor. În acest timp Chase îi puse valiza în mașină, un Mercedes gri metalizat. Plecară aproape imediat.

Văzându-l pe tatăl ei agitând mâna în semn de la revedere, Sarah avu o strângere de inimă. Era prima oară că-l părăsea într-adevăr, știind că de-acum înainte nu va mai locui la el, ci la un om pe care abia îl cunoștea și cu care se căsătorise cu forța. Sir Duncan va părăsi și el în curând locuința londoneză, deoarece pleca la Qu'Hoor la sfârșitul lunii. Sarah avea impresia că o epocă se terminase, epoca copilăriei și chiar a

tinereții. În prezent aparținea lumii adulților, la bine și mai ales la rău.

Ajunseră la aeroportul Heathrow în mai puțin de-o jumătate de oră. Chase își gară mașina în parking și-și conduse soția spre sala de îmbarcare. Fără să ezite, se îndreptă spre un ghișeu și-și înregistră biletele. Mașinal, Sarah își ridică ochii către tabloul de afișaj. În fundul sufletului nu dădea nici o importanță destinației alese de Chase. Oriunde ar merge, oricum va fi cu el, și asta-i va fi suficient ca să strice totul.

Totuși groaza o țintui pe loc. Nu, nu era posibil, n-a putut face așa ceva. Îl apucă de braț cu nervozitate.

– Jersey? Mergem la Jersey? întrebă ea cu o voce strangulată.

– Da, m-am gândit că asta va fi romantic.

Romantic? Era o glumă? Chase n-o ducea la Jersey din romantism. O ducea acolo pentru ca s-o umilească mai bine, ca să-i reamintească acel trecut pe care căutase să-l uite, pentru a-și asigura puterea asupra ei. Totul era calculat cu grijă. Ah, cât îl ura!

Tot timpul drumului rămaseră complet tăcuți. Chase citea o revistă pe care i-o dăduse stewardesa, iar în ceea ce o privea pe Sarah, ea se forța să-și recapete sângele rece. Jersey... Asta va fi o încercare teribilă. Dar trebuia s-o depășească, măcar ca să-și dovedească ei însăși că era capabilă.

La aeroportul din Jersey îi aștepta o mașină, pe care Chase o închiriase la Londra. Aranjă bagajele în portbagaj și se instală la volan.

– Și acum? Ce hotel ai ales? întrebă Sarah pe un ton neutru.

– După părerea ta?

– Heritage?

– Bineînțeles. Singura diferență este că de data asta vom împărți aceeași cameră. Altfel va fi tot ca acum cinci ani. Ne putem întoarce chiar pe acea mică plajă.

– Taci, Chase, îl întrerupse Sarah pălind brusc.

– De ce? Amintirea primei noastre întâlniri îți este dezagreabilă? ironiză Chase fără milă. Sau altceva te jenează? La genunchii câtor bărbați te-ai

târât înainte de a găsi vreunul care să facă dragoste cu tine?

Nici dacă ar fi pălmuit-o, n-ar fi jignit-o mai mult.

— Ești un mizerabil! urlă ea căutând mânerul ușii.

Chase frână atât de brusc, încât mașina se roti în jurul ei. O mână de fier se așeză pe umărul Sarei.

— Ești nebună sau ce? strigă el turbat de furie. Vroiai să te sinucizi, nu-i așa?

— Și ce dacă!? răspunse Sarah urlând la rândul ei. De fapt ți-aș face un serviciu! Nu va trebui să mai aștepți un an până să-ți reiei libertatea!

Chase îi dădu drumul și-și trecu nervos mâna prin păr.

— Totul este stupid, murmură el. Nu putem continua să ne certăm în felul acesta.

— N-aveai decât să nu mă provoci.

— Nu sunt singurul responsabil, Sarah, fii cinstită... Erai gata să sari, cu toate ghearele în afară, la prima ocazie.

Se făcu tăcere, apoi Chase reluă cu duioșie:

Cînd timpul se oprește-n loc C 9 12345c.

— Nu uita că suntem consideraţi a fi în voiaj de nuntă. Ar trebui să stabilim un fel de pace între noi, dacă nu, viaţa va deveni repede insuportabilă.

— Ai explicat la hotel că noi...? întrebă ea nu fără jenă.

— Că suntem tineri căsătoriţi? termină Chase întrebarea.

— Nu. Am reţinut un apartament cu două camere şi două săli de baie. Vezi... nu rişti nimic, adăugă el cu ironie.

Sarah nu răspunse la remarcă. Hermitage... Oare Andrew mai lucra acolo? Şi Judith? Oh, nu Judith! Nu dorea să-i vadă surâsul ironic, nici să-i audă insinuările neplăcute.

— Sarah? spuse încet Chase, întrerupându-i şirul gândurilor.

Ea îşi întoarse capul spre el şi într-o clipă înţelese ce se va întâmpla. Instinctiv dorea să se dea înapoi, dar mâna lui Chase îi cuprinsese deja ceafa, interzicându-i orice mişcare. Încet, se aplecă spre ea şi gura lui o atinse uşor pe a ei.

— Nu... protestă Sarah slab. Am convenit că...că noi... nu va fi...

— Şi ce? i-o tăie Chase privind-o adânc în ochi. Îndrăzneşte să spui că n-ai chef...

Sarah îşi adună tot curajul. Nu vroia să recunoască că Chase exercita asupra ei cea mai mare atracţie. Trebuia să-şi amintească că o forţase să se căsătorească cu el în urma unui şantaj odios, pentru infame interese financiare. Adevăratul Chase era acesta, nu cel în ai cărui ochi sclipea o flacără pasionată şi pe care ea murea de poftă să-l îmbrăţişeze...

— Nu vreau să mă atingi, Chase, nici să mă săruţi, nici să...

Chase accentuă presiunea mâinii pe ceafă şi atrăgând-o spre el, îi închise gura cu un sărut. Sarah se încordă, căznindu-se să nu răspundă la mângâierea buzelor lui. Dorea să-i dovedească doar că el era stăpânul şi s-o umilească şi mai mult din nou, să-l lase să-şi dea seama cât era de vulnerabilă.

Când Chase se îndepărtă de ea în sfârşit, citi în ochii Sarei o determinare sălbatică, plină de agresivitate. Nu se putu împiedica să nu surâdă.

— Atenție, Sarah... Deși am încheiat un acord, dacă din nenorocire încerci să mă pălmuiești, vei avea mult de regretat.

— Un bărbat demn de acest nume, n-ar lovi niciodată o femeie, declară ea cu mândrie.

— Cine a vorbit de lovire? Cunosc un mijloc mult mai eficace să te pedepsesc... Cu atât mai mult cu cât suntem căsătoriți, nu? îi readuse el aminte pe un ton cu subînțelesuri.

Sarah tremură și se grăbi să-și întoarcă fața. Cu toată dorința pe care o avea, nu trebuia să-i dea ocazia lui Chase să facă dragoste cu ea. Risca într-adevăr să-și bată din nou joc de ea, descoperind că după atâta vreme ea era încă fecioară și asta știa că n-ar mai putea-o suporta.

CAPITOLUL 6

Apropiindu-se de biroul recepției, Sarah constată că nu cunoștea pe niciunul dintre funcționarii prezenți și răsuflă ușurată. Fusese ridicolă să-și imagineze că Andrew și Judith puteau lucra încă la Hermitage. Amândoi probabil că luaseră de mult drumul Caraibelor, cum dorea atâta Andrew... Erau încă amanți? Sau poate Judith îl părăsise de îndată ce înțelesese că averea lui MacDonald era pierdută pentru ei?

– Sarah?

Tresări. Chase se uita la ea atent, cu sprâncenele încruntate.

– Sper că nu te gândești la el? o întrebă el sec... Doar dacă... Poate că cu el tu ți-ai pierdut în final virginitatea...

Sarah se înroși ușor.

– Mi-ar place să lași trecutul acolo unde este, replică ea cu fermitate.

Nu vedea de ce să-i mărturisească faptul că acum cinci ani fugise de la Jersey fără măcar să-l revadă pe Andrew.

– Și de ce n-am putea vorbi despre el? insistă Chase. Te încăpățânezi oare să-i iubești amintirea așa cum face o adolescentă care își idolatrizează vedeta preferată?

Tonul ironic al lui Chase o revoltă pe tânăra femeie. Cu ce drept își permitea el să-i judece sentimentele?

– Și ce m-ar împiedica? ripostă ea ridicând spre el o privire provocatoare. Se spune că o femeie păstrează întotdeauna o tandrețe particulară pentru primul său amant. De ce-aș fi eu altfel?

– Îți interzic să te gândești la el, declară Chase pe un ton care nu admitea nici o replică.

Sarah se mulțumi să dea din umeri, renunțând să-i înțeleagă reacția.

Apartamentul care le fusese rezervat era foarte somptuos. Un salon imens separa cele două camere, totul era mobilat luxos. Ușa salonului se deschidea spre o terasă umbrită, pe care fusese aranjată o masă, scaune de gră-

dină și două șezlonguri. În depărtare se întindea marea, de un albastru limpede, care-ți dădea o poftă irezistibilă să faci baie.

– Vrei puțin alcool ca să-ți revii după emoțiile zilei? sugeră Chase îndreptându-se către barul amenajat într-un colț al salonului.

Sarah ezită, apoi dădu negativ din cap.

– Nu, mulțumesc. Cred mai curând că voi face un duș și mă voi odihni puțin.

– Foarte bine. Alege-ți camera pe care o vrei. Probabil că sunt identice și chiar dacă nu este așa, asta n-are nici o importanță pentru mine.

Sarah deschise ușa care se găsea cel mai aproape de ea. Camera decorată într-o gamă de tonuri care mergeau de la portocaliu palid la maron deschis, era foarte agreabilă. Scoțându-și vesta, Sarah o aruncă pe patul dublu și se duse la baie. Cada imensă, rotundă, încastrată în podeaua acoperită de un careiaj roz, o lăsă fără glas. Era pur și simplu minunată.

După ce făcu o baie, Sarah se lungi pe pat, în speranța să doarmă o oră înaintea mesei. În camera vecină nu se auzea nici un zgomot. Chase probabil că ieșise. În mod curios, Sarah simți un fel de ciudă. Avea aproape impresia că fusese părăsită. Fără îndoială oboseala o făcea și mai vulnerabilă ca de obicei.

După o jumătate de oră, ea nu reușise încă să adoarmă. Exasperată se sculă, își îmbrăcă un jeans și un maieu și părăsi camera. Ajungând în holul hotelului nu se putu împiedica să nu-l caute din ochi pe Chase. Dar acesta nu era nicăieri. Și era mai bine așa, întrucât n-avea intenția să-și petreacă cu el mai mult timp decât era necesar.

— Sarah! exclamă o voce masculină, chiar în spatele ei. Se întoarse brusc și ochii ei se măriră de stupefacție, când îl recunoscu pe Andrew.

— Andrew! strigă la rândul ei. Niciodată n-aș fi crezut că mai lucrezi aici!

— Ah da? Dar atunci de ce ești aici?

Lui Sarah îi trebuiră câteva secunde ca să înțeleagă ce însemna această

întrebare. În mod vizibil Andrew își imagina că se întorsese pentru el.

— Sunt în vacanță, răspunse ea încurcată.

— Singură...?

— Nu, răspunse ea, căznindu-se să surâdă. De fapt am venit cu soțul meu.

Fața lui Andrew se întunecă și Sarah simți o satisfacție imensă. Fără îndoială că acum regreta că o lăsase altădată să plece... Cu atât mai bine! Era mulțumită că-i dădea o lecție. Cu atât mai mult cu cât ea însăși nu regreta nimic. În cinci ani, Andrew îmbătrânise considerabil. Se îngrășase și începuse chiar să chelească. Aproape că-i mulțumea chiar Judithei Barnes că-i împiedicase căsătoria.

— Așa deci, ești măritată, murmură Andrew, dând din cap. Dacă nu m-aș fi purtat ca un imbecil, eu aș fi fost soțul tău acum. Știi, Sarah, nu mi-am iertat niciodată răul pe care ți l-am făcut în acea zi...

— Era preferabil ca să se termine așa Andrew, afirmă ea pe un ton degajat. Dacă aș fi descoperit existența Judithei

după căsătoria noastră, aș fi suferit mai mult.

— Nu era totuși decât o neînțelegere, continuă el cu tristețe. Nu era adevărat tot ce-i povestisem lui Judith. Doream doar să fiu liniștit și ea nu mai sfârșea să...

— Andrew, îl întrerupse Sarah cu o voce batjocoritoare. Nu mai am opt-sprezece ani și nici nu mai sunt atât de naivă ca odinioară. Este inutil să mă minți.

— Ah, te-am căutat pretutindeni, draga mea!

Sarah își înăbuși o tresărire, auzind vocea lui Chase în spatele ei. Cu un gest posesiv își puse un braț în jurul taliei ei și o atrase către el.

— Ai putea să ne prezinți, nu? propuse el examinându-l pe Andrew din cap până-n picioare.

— Bănuiesc că este soțul tău...? interveni acesta din urmă. Sunt mulțumit c-ai reușit în sfârșit să te măriți, Sarah... Mi-era teamă că atitudinea mea te-a rănit pentru totdeauna. Sarah și cu mine am fost logodiți, adăugă el cu

perfidie în glas la adresa lui Chase. Fără îndoială că încerca să iște zâzanie între ei. Dar Chase rămase de piatră.

– Da, știu. Parcă mi-a spus.

Andrew îi aruncă o privire ucigătoare și instinctiv Sarah se încordă. Dar nu se întâmplă nimic. Chase se făcu că uită prezența lui Andrew și o privi.

– Credeam că vrei să te odihnești... îi aduse aminte aproape pe un ton de reproș.

– Eu... nu reușeam să adorm, se bâlbâi Sarah. Mă întrebam unde ești.

Un surâs radios lumină figura lui Chase.

– Ți-am lipsit? murmură el, strângând-o mai tare lângă el. Dacă aș fi știut nu m-aș fi dus să mă plimb.

Sarah îl privi pe furiș pe Andrew. Acesta era roșu de furie. Nemairăbdând se scuză și plecă. Chase îl urmări cu o privire ironică.

– El este deci... Nu mi-l imaginasem astfel, comentă Chase. Știai că mai lucrează încă aici?

– Nu...

— Dar sperai, nu? Prefer să te previn, Sarah. Atâta vreme cât suntem căsătoriți, îți interzic să-l frecventezi. Nici pe el, nici pe alt bărbat. Fie că-ți place sau nu, îmi datorezi credință. Și dacă într-adevăr nu te poți lipsi de dragoste, ei bine, eu...

— Pot foarte bine să trăiesc fără asta, spuse Sarah sec.

Se îndreptară în tăcere spre apartament și de îndată ce ușa se închise în urma lor, Sarah alergă să se închidă în camera ei. Îi era de ajuns autoritatea lui Chase și certurile lor nesfârșite. Și așa era destul de penibil să fie măritată contra voinței ei cu un bărbat care n-o iubea, pentru a mai avea chef să se și certe cu el toată ziua. În afară de asta era destul de conștientă c-ar fi vrut să aibă alte raporturi cu el, mai tandre și mai ales mai intime. Deși căuta să se apere în sinea ei, nu se putea împiedica să nu-l dorească din tot sufletul de îndată ce-o atingea și chiar privirea lui oprită asupra ei era ca o mângâiere aproape de netolerat. Ar fi dat oricât ca să facă dragoste cu el, dar pe de-o

parte știa că Chase nu avea nici cea mai mică dorință și pe de altă parte îi era frică să nu-și bată joc de ea. Dacă acest lucru n-ar fi fost atât de tragic, situația ei ar fi fost de râs... Căci în final Chase întrebuințase șantajul pentru a o obliga să-l ia de bărbat, în timp ce ea îl iubea și el n-o iubea. Totul era absurd.

Când se deșteptă a doua zi dimineață, Chase își părăsise deja camera. Se sculă cu lenevie și-și luă micul dejun pe terasă la soare. Apoi făcu un duș și se îmbrăcă. Era aproape gata când cineva bătu la ușă. Spre marea ei surpriză era Andrew.

— Am văzut că soțul tău a plecat să joace golf devreme dimineața și cum acum sunt în concediu, m-am gândit că vom putea poate să mergem să ne plimbăm împreună, îi explică acesta cu un surâs ispititor.

Sarah se gândi o clipă la avertismentul pe care i-l dăduse Chase în ajun, dar aproape imediat o bruscă dorință de revoltă puse stăpânire pe ea. De fapt nu avea de ce să-i dea socoteală, având în vedere baza pe care se căsătoriseră.

Și în nici un caz nu făcea un păcat dacă accepta invitația lui Andrew. N-avea deloc intenţia să aibă cu acesta alte relații decât cele amicale, și întrucât Chase plecase fără să-i pese de ea, se socotea liberă să-și ocupe timpul cum credea de cuviință.

— De ce nu? răspunse ea vesel.

— Ia-ți un costum de baie, o sfătui el, uitându-se la ea cu o admirație abia ascunsă.

— Am deja unul pe mine. Nu trebuie să-mi iau decât sacoșa de plajă, un prosop și sunt gata.

— Atunci haidem, conchise Andrew surâzând.

Intrară amândoi în ascensor, apoi traversară holul pustiu și coborâră cele câteva trepte ale peronului. Mașina lui Andrew era garată la capătul parkingului, la umbra unui copac. Sarah deschise ușa și se instală pe locul pasagerului. Aplecându-se pentru a pune sacul pe podeaua mașinii, agăță involuntar cu cureaua sistemul de închidere de la buzunarul mașinii. Imediat acesta se deschise lăsând să se vadă o trusă de

machiaj și un fular de mătase. Bineînțeles că asta nu dovedea nimic, dar Sarah avu imediat intuiția că Andrew avea o legătură permanentă.

– Toate astea aparțin Judithei, precizează acesta nervos, ca și cum i-ar fi ghicit gândurile. M-am căsătorit cu ea puțin timp după ruptura noastră. Oh, este desigur cea mai mare prostie a vieții mele... Dar ea era însărcinată și afirma că copilul nu putea fi decât al meu.

Desigur Andrew nu se schimbase. Era la fel de laș și continua să arunce sistematic asupra celorlalți răspunderea greșelilor lui.

O duse pe o mică plajă pe care nu o cunoștea, unde petrecură o foarte agreabilă zi. Andrew încercă de două sau trei ori să împingă mai departe relația lor, dar Sarah îl puse la locul lui cu siguranță și acesta sfârși prin a înțelege că era mai bine să nu insiste.

Când reveniră la hotel era aproape ora 17. Continuând să vorbească, Andrew o întovărăși până la ușa apartamentului, pe care o deschise cu un gest

nonșalant. Dar amândoi rămaseră împietriți pe prag. În cameră se găsea Chase cu Judith și fiecare era furios în felul lui.

— Vezi că aveam dreptate! strigă Judith rupând tăcerea încordată care se lăsase. Nu vroiai să mă crezi... Dar eram sigură! De îndată ce-am știut că s-a întors, am înțeles ce se va întâmpla. Deja de acum cinci ani alerga după el. Și nimic nu s-a schimbat, îl vrea pentru ea!

— Judith... interveni Andrew încurcat. Sarah este o prietenă veche... Nu există nimic între noi.

— Dacă aveți intenția să vă certați, vă sfătuiesc să ieșiți de aici, sugeră Chase cu o voce glacială.

Andrew îi aruncă lui Sarah o privire dezolată dar și curios de mulțumită, ca și cum în final ar fi fost fericit că declanșase o scenă între ea și Chase. Apoi se întoarse și ieși cu Judith în urma lui.

— Ei bine, n-ai pierdut timpul, remarcă Chase de îndată ce ușa fu închi-

să. Abia m-am întors cu spatele, că tu și alergi să-l întâlnești... Bravo!

– Chase, te rog ascultă-mă... începu ea.

Dar Chase nu-i lăsă timp să continue.

– La ce bun? Este suficient de limpede, nu? exclamă el cu asprime. Te avertizasem totuși, Sarah... Dar probabil că este ceva ce te depășește. De îndată ce vezi un bărbat trebuie să te arunci în brațele lui. Tu nu ai nici o morală. Nici chiar bărbații însurați nu sunt la adăpost de lăcomia ta. Dar nu pierzi nimic să aștepți... Deoarece îți trebuie cu orice preț un bărbat, mă voi devota și încă imediat!

– Nu, Chase! strigă ea, dându-se înapoi spre ușă. Nu, oprește-te!

Fără să dea nici cea mai mică atenție rugăminților ei, Chase se îndreptă spre ea, o luă de talie și o ridică de la pământ. Traversă salonul, deschise cu o lovitură de picior ușa camerei și o aruncă fără menajamente pe pat. Apoi se lăsă să cadă peste ea și îi smulse hainele cu nervozitate.

Cînd timpul se oprește-n loc C. Io-

Sarah închise ochii cuprinsă de un val de emoţii pe cât de puternice pe atât de contradictorii. Ar fi vrut să-i reziste pentru ca el să nu-şi dea seama că este încă fecioară. Dar trupul ei nu asculta ceea ce-i dicta raţiunea şi fără să vrea se simţea reacţionând cu ardoare la fiecare din mângâierile pe care le primea de la Chase.

Mâinile şi buzele lui Chase o făcură să treacă peste ultimele scrupule. Renunţând să mai lupte, ea se abandonă în întregime plăcerii vertiginoase pe care o simţea crescând în ea. Pe pipăite ea îi deschise cămaşa şi-şi înfipse cu plăcere degetele în părul buclat şi moale care-i împodobea pieptul. Chase scoase un geamăt surd şi o strânse mai tare lângă el.

– Oh, Sarah, Sarah! Spune-mi că mă doreşti... Spune-mi, te rog, murmură el, cu gura lângă a ei.

– Te doresc Chase, oh, da, te doresc...

Pasiunea lui Chase păru deodată că se dezlănţuie. Buzele lui fierbinţi explorară minuţios corpul tinerei femei, mân-

gâindu-i fiecare centimetru și desenând la infinit arabescuri de plăcere pe pielea ei. Beată de fericire, Sarah tremura sub sărutările lui, se cambra sub mângâierile lui cele mai intime, agățându-se instinctiv de el când dorința devenea prea intensă. Ea vibra în mâinile lui ca un instrument muzical, respirând în ritmul voluptății pe care știuse s-o trezească în ea, arzând cu o flacără interioară pe care doar el era capabil s-o stingă.

Chase se depărtă ușor și se dezbrăcă rapid. Printre genele pe jumătate închise, Sarah îl observa și dorința devenea mai arzătoare. Întinzând brațele către el, ea se oferi cu toată candoarea feminității ei arzătoare. Dar deodată simțind corpul gol al lui Chase peste al ei, îi fu frică. Fecioară, era fecioară și el nu știa! În câteva minute va avea de suferit o înfrângere mai teribilă decât ceea ce suferise până acum. În câteva secunde poate, Chase va izbucni în râs, își va bate joc de ea și de fecioria ei încă intactă. Ea nu putea, nu trebuia!

Sprijinindu-și mâinile în el, îl respinse cu toată forța.

– Nu, gemu ea gata să plângă. Te rog Chase, nu asta!

– Nu? repetă el neîncrezător. Nu mai vrei?

Se ridică pe jumătate și o privi cu o bruscă asprime.

– Ar fi prea simplu, Sarah... Acum c-ai simțit plăcerea, ai vrea să mă oprești și să mă lași cu pofta nesatisfăcută... În felul acesta poate te comporți cu ceilalți bărbați, dar nu cu mine, eu nu mă las astfel manipulat!

– Chase... protestă ea cu disperare. Nu înțelegi, nu este deloc asta! dar eu...

Fără s-o asculte, Chase se lăsă cu toată greutatea peste ea, în timp ce-și vârî cu forța genunchiul între picioarele ei. O suferință de neînțeles o rupse, smulgându-i un strigăt unic întretăiat de hohote nervoase.

– Sarah!...

Abia dacă-i recunoscu vocea. Părea consternat. Cât mai încet posibil, Chase se desprinse de ea, apoi se așeză pe marginea patului, și-și luă capul în mâini.

– Sarah, murmură el. Eu nu...

– Taci, Chase! îl rugă Sarah. Nu vreau să vorbesc.

– Dar, în sfârșit, de ce nu mi-ai spus că ești fecioară?

– De ce ar fi trebuit? replică ea. Ne înțelesesem să avem o căsătorie neconsumată și atât.

Chase suspină.

– Sarah, sunt mâhnit. Dar mai e ceva ce n-am înțeles. Cum se face că tu... n-ai făcut niciodată...?

– Asta nu te privește, Chase.

Nu era să-i spună că era din cauza lui, din cauză c-o respinsese, ea refuzase întotdeauna propunerile altor bărbați, din mândrie dar și din teamă....

– Trebuia să bănuiesc. Ești încă îndrăgostită de Hollister, nu-i așa?

După ce a trecut prima clipă de surpriză, Sarah era gata să-i spună că se înșală. Apoi se răzgândi. Dacă ea îi spunea nu, Chase îi va pune desigur o altă întrebare. Apoi o alta și încă o alta. Și va sfârși prin a descoperi adevărul. Mai bine era să-l lase să creadă că-l iubea pe Andrew.

Vreți un mijloc sigur pentru a alunga proasta dispoziție?

Citiți romanele colecțiilor „EL și EA“ și „ROMANTIC“, care vă dezvăluie fața luminoasă a vieții și vă vor aduce zâmbetul pe buze!

CAPITOLUL 7

Sarah se așeză în fața toaletei și cu o mână tremurândă începu să-și pună puțin rimel pe genele-i lungi și întoarse. Dormise prost și noua umilire pe care Chase i-o provocase în ajun seara, era încă dureroasă în mintea ei. Încă o dată o refuzase, așa cum se temuse. Și privirea plină de furie pe care i-o aruncase trântind ușa pentru a se duce să doarmă în cealaltă cameră nu lăsa nici un dubiu asupra celor ce gândea.

Când s-a trezit, cu o oră în urmă, Chase era plecat. Timp îndelungat, rămase întinsă în liniște, apoi se ridicase și-și comandase micul dejun. Dar fusese absolut incapabilă să înghită ceva. Și se tot întreba unde era Chase și când va reveni.

Tocmai își terminase machiajul când auzi ușa apartamentului deschizându-se și închizându-se. Înarmându-se cu tot

curajul, ieși din cameră. Chase stătea într-un fotoliu în salon și era adâncit în citirea ziarului din acea zi. La intrarea ei el ridică ochii și o privi îndelung.

– N-o să am prostul gust să te întreb dacă ai dormit bine, spuse el cu un aer sumbru. Sarah, aș vrea să știi că... Atunci când ne-am căsătorit, nu credeam într-adevăr că... că tu...

Sarah ghici imediat ce vroia să spună și se înroși toată. Era exact ceea ce nu dorea să audă... Îl întrerupse repede.

– Chase, te rog. Prefer să nu vorbesc. Sunt mâhnită că ți-am impus asta... Înțeleg că-mi porți pică, dar acum s-a terminat, și nu țin să revin asupra acestui subiect.

– Terminat? repetă Chase cu un scepticism evident. Poți într-adevăr să-mi promiți că asta nu se va mai repeta?

Sarah se gândi o clipă. Ce însemna oare întrebarea lui?

Îi reproșa în vreun fel că nu-l respinsese cu tărie și nu dorea să-și ia răspunderea că o astfel de rătăcire nu va mai avea niciodată loc?

— Tăcerea ta este o mărturisire, Sarah și deduc că răspunsul tău este negativ. Deoarece este așa, vom reveni la Londra chiar în această după-amiază. Aici tentația este desigur prea puternică.

Sarah păli ușor, dărâmată de tonul disprețuitor cu care el se exprimase. Chase observă imediat și râse sarcastic.

— Dacă cineva se miră, n-ai decât să le explici că au nevoie de mine la studio, reluă el. Nu este cu totul fals, de altfel. Suntem pe cale să cumpărăm drepturile unei emisiuni televizate americane și contractul este greu de negociat. Este mai bine să mă ocup eu. Ai vreo obiecție de formulat? Poate ai fi preferat să rămâi aici, nu? Cine știe dacă în final n-ai fi reușit să legi din nou anumite relații...?

— Oricum, dacă aș refuza să mă întorc cu tine, îmi închipui că vei întrebuința din nou șantajul pentru ca să mă obligi să te ascult, replică Sarah cu vioiciune.

— Oh, nu este sigur... N-am avut nevoie să recurg la șantaj pentru a te

aduce în patul meu mi se pare, remarcă el cu cinism.

Simțind că se înroșește, Sarah se întoarse brusc și se duse în camera ei. Acordul pe care-l încheiaseră în ajun, era rupt definitiv. Durase doar câteva ore. Cum vor putea să se suporte timp de un an?

Sarah contemplă cu tristețe valizele și cutiile care umpleau camera.

– Ei bine, cred c-am terminat, doamnă McLeod, suspină ea.

De când se întorsese de la Jersey, Sarah se aranjase astfel ca să-și petreacă majoritatea timpului la tatăl său, invocând mutarea iminentă a acestuia. Constatase de altfel că Chase, departe de a vedea în acest fapt cel mai mic inconvenient, părea, din contră, să se acomodeze foarte bine cu această situație. El însuși venea foarte târziu seara, și Sarah mânca în general singură. Întrucât aveau camere separate, abia dacă se vedeau.

– Era și timpul! exclamă doamna McLeod surâzând. Nu mă îndoiesc că soţul tău este foarte înţelegător, dar

oricât! Nu ești aproape niciodată cu el! Probabil că dorește să fiți mai mult timp împreună, nu?

– Oh, Chase înțelege perfect că-l ajut pe papa să-și pregătească mutarea, afirmă Sarah ascunzând pe cât posibil o oarecare jenă.

– Bah, în orice caz nu mai avem decât vreo două zile, nu-i așa?

Sarah aprobă dând din cap. Două zile... Peste două zile nu va mai avea nici un alibi ca să lipsească toată ziua de acasă. Peste două zile va trebui să se reîntoarcă la căminul conjugal. Cu ce își va ocupa timpul când tatăl ei va fi plecat? Și mai ales cum își va putea găsi somnul seara când nu va mai exista oboseala fizică a zilei care o ajuta să adoarmă? Nopțile de insomnie petrecute așteptând întoarcerea lui Chase, ascultându-i pașii în camera vecină și rugându-se încet ca acesta să deschidă ușa de comunicare între camerele lor și să vină la patul ei erau deja prea numeroase.

– Ar trebui să pleci acum, dacă nu vrei să întârzii în seara asta, o sfătui

doamna McLeod, întrerupându-i fără să știe firul gândurilor.

– Da, ai dreptate, aprobă Sarah punându-și jacheta.

Tatăl ei îi invitase pe Chase și pe ea să cineze într-un restaurant dansant în centrul Londrei, cu scopul de a serba plecarea. Această perspectivă n-o bucura decât foarte puțin pe tânăra femeie, dar bineînțeles îi era imposibil să refuze.

Când ajunse la ea acasă, Chase venise deja. Observându-i mașina garată în fața casei, ea își simți inima bătându-i mai repede. Agasată, se certă în sinea ei. Nu pentru că Chase, întâmplător, se întorsese mai devreme acasă trebuia să se emoționeze. Nu pentru ea făcuse el acest efort și acest lucru nu trebuia să-l uite.

Chase tocmai își turna un whisky când intră ea în salon. Ridică capul și o privi cu un aer indiferent.

– Bună seara, murmură ea pe un ton cât se poate de indiferent.

– Bună seara.

Sarah își reținu un suspin. Conversația lor era aceea a doi străini, pe care niște condiții deosebite îi obligau să locuiască împreună. Nu aveau nimic în comun, nimic să împartă, nimic să-și spună. Locuiau sub același acoperiș, dar fără să-și amestece viețile. Pentru Sarah această situație era cu atât mai de nesuportat cu cât ea îl iubea pe Chase. Nu putea să se mai înșele în prezent: în orice clipă dorea să alerge spre el și să i se arunce în brațe. Ar fi dat orice ca să aibă dreptul să-și bage mâinile sub cămașă și să-i mângâie la infinit pielea caldă și fină, să-și bage fața în scobitura gâtului lui, să-l sărute până i se taie răsuflarea.

— Sarah! Încetează să te gândești la el! ordonă Chase, cu o voce aspră. Asta nu servește la nimic.

— Dar eu nu... începu ea înroșindu-se tare.

— Inutil să minți, o întrerupse el cu autoritate. Când o femeie se gândește la bărbatul pe care-l iubește, asta se vede de la o poștă. Ar trebui mai bine să te duci să te pregătești pentru seara asta. Altfel vei fi în întârziere.

Fără a rosti vreun cuvânt, Sarah îl ascultă. Nu-i oferise nici măcar un pahar... Era clar că nu dorea să petreacă nici un minut în plus în compania ei. Sarah nu știa ce sperase din această căsătorie forțată, dar în orice caz nu se așteptase la această singurătate totală, nici la ostilitatea abia voalată pe care i-o arăta Chase.

Intrând în cameră, primul lucru pe care-l observă fu cutia pusă pe pat. Încruntându-se, se apropie și o examină cu curiozitate. Purta marca unui luxos magazin de îmbrăcăminte pe care Sarah îl cunoștea numai din reputație. Intrigată, deschise cutia și dădu la o parte hârtia de mătase. Stupefacția îi tăie răsuflarea. Scoase cu precauție rochia din cutie și contemplă o clipă decolteul îndrăzneț, mânecile bufante încântătoare, pliurile elegante și delicate. Nu și-ar fi cumpărat niciodată această rochie... Nu era stilul ei. Cine oare i-a trimis-o?

În spatele ei ușa care comunica se deschise și Chase apăru pe prag.

– De ce nu o încerci? sugeră el cu dezinvoltură.

Sarah se întorse și cu un gest neglijent aruncă rochia pe pat.

– Trebuie să fie o greșeală, declară ea pe un ton mândru. Eu n-am comandat așa ceva.

– Tu nu, dar eu da... Pune-o Sarah, vreau să văd dacă-ți vine.

– Tu ai cumpărat-o?

– Da. Este normal, nu? Ești totuși soția mea. Toți bărbații oferă haine soțiilor lor. De ce nu și eu?

– N-o vreau. Nu-mi place.

– Nu are nici o importanță, dacă mie îmi place.

– N-am nevoie de o rochie nouă de seară. Am destule.

– Dacă vrei să vorbim despre rochiile tale, sunt gata! exclamă Chase. Ele sunt una mai ponosită decât cealaltă. Poate erau bune pentru fiica lui Duncan MacDonald, dar ele nu sunt demne de soția mea.

– Atunci te sfătuiesc să-ți schimbi rapid soția, căci în ceea ce mă privește este exclus să-mi pun această rochie.

– Te înșeli, Sarah. O vei purta pentru că ți-o cer eu. Du-te să te schimbi ca să văd dacă este sau nu măsura ta!

Reținându-și cu greutate mânia, Sarah luă rochia de pe pat și se îndreptă spre baie, a cărei ușă o trânti cu toată puterea. Apoi se dezbrăcă și-și puse rochia cumpărată de Chase. O privire în oglindă îi confirmă ceea ce bănuia. Rochia îi venea de minune și felul în care-i învăluia formele feminine era foarte sugestiv. În locul ei majoritatea femeilor ar fi profitat de ocazie pentru a-l seduce pe bărbatul pe care-l iubeau, mai ales dacă acesta era propriul lor soț și și-ar fi dat toată osteneala pentru a transforma legătura lor forțată într-o veritabilă căsătorie. Dar Sarah era incapabilă. Nu putea lua inițiativa atunci când Chase o respinsese de două ori. Nu vroia să riște un al treilea eșec.

Câteva minute mai târziu ieși din baie, cu ochii în pământ pentru a nu întâlni privirea lui Chase. Acesta începu s-o examineze din cap până-n picioare în tăcere, apoi se apropie încet de ea, în timp ce cu o mână căuta în buzunarul hainei.

— Nu-i deloc rău, dar îți lipsește încă ceva esențial.

Se opri la câțiva centimetri de ea și-o apucă de talie pentru a o atrage spre el. Sarah se încordă. Prin haine simți căldura ce emana din corpul lui Chase și asta o tulbură nespus. Puțin îi lipsea să nu-și înnoade mâinile în jurul lui. În loc de asta ea se forță să rămână imobilă, oricât de greu îi era.

Chase ridică o mână la înălțimea feței. Între degetele lui strălucea un cercel încrustat cu safire și cu diamante. Cu un gest aproape tandru, el dădu la o parte părul lung al Sarei, apoi fixă cu grijă bijuteria pe lobul urechii.

— Chase... protestă slab Sarah, cuprinsă de sentimente contradictorii: stupoare, plăcere și emoție.

Se degajă repede din strânsoarea lui și se dădu înapoi cu un pas. Nu mai putea suporta să-l simtă atât de aproape. Era o reală tortură, mai ales după blândețea de care dăduse dovadă.

— Mulțumesc! ...murmură ea cu o voce slabă.

Cînd timpul se oprește-n loc C -11 1 2 3 4 5 6.

Își drese glasul și reluă cu mai multă fermitate:

— Bineînțeles, îți voi da înapoi toate acestea... când vom divorța...

Fața lui Chase se posomorî.

— Ai grijă, Sarah, o amenință el în surdină. Știu că-ți provoc repulsie și că nu vrei nimic de la mine, dar am totuși mândria mea, nu uita.

Asprimea tonului și a privirii o lăsă pe Sarah fără glas. Chase puse cel de-al doilea cercel pe o măsuță, apoi se duse în camera lui.

Ușa comunicantă fu trântită cu violență, făcând-o pe Sarah să tresară. Dumnezeule, ce greșeală făcuse pentru a fi condamnată la un astfel de supliciu...?

Mâhnită, ea se întoarse în sala de baie pentru a termina să se îmbrace. Se machie ușor, în special pentru a-și ascunde cearcănele și paloarea tenului, apoi își adună părul într-un coc punându-și astfel în valoare noii cercei. Apoi își încălță o pereche de pantofi cu tocuri înalte și coborî la parter unde Chase o aștepta bând un al doilea pahar

de whisky. Sarah se încruntă, fără să îndrăznească totuși să-i facă cel mai mic reproș.

– Nu te neliniști, sunt încă perfect lucid și am intenția să rămân, o asigură el pe un ton ironic, ca și cum i-ar fi ghicit gândurile. Ce păcat că prietenul tău Hollister nu te poate vedea acum...! Pariez c-ar divorța imediat. Dar poate că regretă deja că s-a căsătorit cu Judith...? Ce crezi, Sarah?

– Oricine poate comite o greșeală, remarcă ea cu răceală.

– O greșeală? Tu numești asta o greșeală? În acest caz trebuie ca lucrurile să fie clare între noi. Atâta vreme cât vei fi soția mea, îți interzic să-i ierți această greșeală, cum spui tu. M-ai înțeles?

– Chase, tu ai poate obiceiul să minți și să înșeli, pentru a-ți ajunge scopurile în viață, dar eu nu, replică ea, ridicându-și bărbia în chip de sfidare.

De data asta părea să fi avut ea ultimul cuvânt, căci Chase nu răspunse nimic.

Seara fu penibilă pentru Sarah. De fapt nu şi-o imaginase. Masa se prelungi şi ea nu scoase aproape nici un cuvânt în tot timpul cinei. Chase şi Duncan duseră în schimb o conversaţie foarte animată. Uitaseră parcă amândoi de existenţa tinerei femei... şi trecu destul timp fără ca nici unul dintre ei să-i adreseze cuvântul.

– Şi tu, Sarah? o interpelă deodată tatăl ei, atunci când nici nu se aştepta. Care sunt proiectele tale? Ai intenţia să-ţi păstrezi slujba sau Chase are alte idei în cap... spuse el cu maliţiozitate.

– Ţin ca Sarah să continue să-şi exerseze meseria atâta timp cât va dori, răspunse Chase înainte chiar ca ea să poată deschide gura. Cunosc prea multe femei tinere, inteligente, ale căror talente au fost pe nedrept sacrificate în profitul unei vieţi de familie care nu le prea convenea. Nu doresc să-i impun asta lui Sarah... Ea este acea care alege, şi-i voi respecta alegerea. În afară de asta are norocul că poate lucra acasă, ceea ce înseamnă, că poate chiar, dacă o doreşte, să-şi îmbine viaţa

profesională și cea familială fără prea multe greutăți.

Sir Duncan dădu din cap, cu un aer vizibil surprins.

— Punctul dumitale de vedere este probabil destul de original, chiar pentru epoca de acum, constată el. Vei înțelege deci că pentru mine, un astfel de raționament este practic o mică revoluție! Când eram tânăr singura carieră admisă pentru o femeie era cea de mamă de familie.

— Da, tată. Dar timpurile au evoluat, Sarah. Acum femeile pot alege.

— Anumite femei doar, rectifică Chase. Pentru multe dintre ele într-adevăr, nu educația copiilor este o obligație, ci munca în afară, și asta pentru motive financiare. Majoritatea ar fi încântate dacă li s-ar propune să-și schimbe locul din uzină, cu cel de gospodină acasă. Ele n-au din nenorocire această alternativă.

— Da, este adevărat, admise Sarah gânditoare. Trebuie să fie teribil pentru o mamă să fie obligată să-și părăsească copilașul în mâinile unei doici pentru a

se duce să câștige cu ce să-l hrănească. De fapt atunci când se vorbește despre eliberarea femeilor prin muncă, se uită cu totul că marea majoritate a muncilor sunt plictisitoare și fără mare interes; și că o femeie, chiar dacă a ales să lucreze, se va învinui întotdeauna în fundul sufletului ei că nu se ocupă ea singură de copil. Și dacă ea nu se învinuiește, anturajul ei va face totul pentru a deștepta în ea acest sentiment de vinovăție.

— Ai dori deci să fii o mamă care stă acasă? se interesă Chase privind-o cu atenție.

— Da, cred. Cel puțin anii care preced vârsta școlară.

— Ia spuneți-mi voi doi, îi întrerupse Sir Duncan. Oare din întâmplare...?

— Nu, răspunse Chase foarte natural. Vreau s-o păstrez pe Sarah doar pentru mine timp de câțiva ani. Pe urmă vom mai vedea...

Sarah îl privi stupefiată. Cum putea minți cu un asemenea aplomb când știa prea bine că mariajul lor nu va dura decât un an?

Tocmai terminau desertul când orchestra începu să cânte. Imediat perechile se ridicară de la masă și se îndreptară spre pista de dans. Muzica era foarte romantică și vederea dansatorilor înlănțuiți îi strânse inima lui Sarah.

— De ce nu vă duceți și voi să dansați? sugeră Sir Duncan surâzând.

Sarah se grăbi să protesteze, dar tatăl ei îi tăie vorba cu autoritate.

— Nu o asculta, Chase. Moare de poftă, adăugă el. N-o vezi cum observă pista de dans de cinci minute?

Chase se ridică și o apucă pe Sarah de cot, invitând-o să-l urmeze pe pista de dans. Când ajunseră în mijlocul celorlalți dansatori, el o înlănțui. În ciuda ei, Sarah se încordă. Presiunea mâinilor lui Chase se accentuă atunci pe talie, în timp ce-o lipea forțat de el.

— Tatăl tău ne privește, îi șopti el la ureche. Nu uita că suntem tineri căsătoriți amorezați nebunește unul de altul.

Sarah se înroși. Contactul trupului lui Chase era în același timp delicios și intolerabil.

Dansând, acesta începu să-i mângâie încet spatele, umerii, gâtul, producându-i fiori de plăcere. Apoi își aplecă încet capul și fără să o lase pe Sarah să realizeze ce se petrecea, îi fură un sărut. Uimită, Sarah deschise gura pentru a protesta, dar buzele lui Chase îi înăbușiră sunetul vocii.

Instinctiv ea răspunse strânsorii lui și-și înnodă brațele în jurul lui. Dintr-odată nu mai exista decât dragostea ce o simțea pentru el și tandrețea de care avea atâta nevoie. Își uitase tatăl, celelalte perechi care evoluau în jurul lor, muzica și chiar faptul că Chase n-o iubea și n-o va iubi niciodată.

— Credeam c-am contractat o căsătorie în alb, îi șopti Chase revenindu-și.

Cuvintele lui avură asupra lui Sarah efectul unui duș rece. Depărtându-se brusc de el încercă să-i înfrunte privirea cu tot sângele rece de care era capabilă.

— Vreau să ne întoarcem la masă, îi spuse ea pe un ton ce părea liniștit. Sunt obosită.

Chase o privi cu o ironie abia mascată, dar se abţinu de la orice comentariu, spre uşurarea tinerei femei. În tăcere, el o conduse la masă. Sir Duncan îi privi apropiindu-se, surâzând uşor. Părea foarte satisfăcut de perechea pe care o formau fiica şi ginerele său... Dac-ar şti, se gândi cu tristeţe Sarah.

– Doar dacă n-aveţi poftă să rămâneţi, eu vă propun să ne întoarcem acasă, anunţă el cu un surâs. Încep să mă simt obosit. Ultimele săptămâni au fost foarte agitate şi n-am obiceiul să mă culc târziu.

Chase aprobă dând din cap. Sarah îşi luă geanta de pe masă şi toţi trei se îndreptară spre ieşire.

Puţin mai târziu, atunci când ea se demachia în faţa oglinzii, Sarah nu-şi putu imagina cum s-ar fi terminat seara dacă Chase şi cu ea ar fi fost într-adevăr îndrăgostiţi. În acest caz, acesta n-ar fi părăsit-o în hol, pretinzând că avea de lucru. Ar fi urcat amândoi într-un dormitor pe care l-ar fi împărţit şi Chase ar fi dezbrăcat-o imediat. Apoi ar fi lungit-o pe pat şi... Sarah îşi închise ochii,

pradă unei mari emoții. Cum nu-și dădea oare seama de pasiunea pe care i-o insufla? Era orb sau din contră, se amuza torturând-o, refuzându-i-se.

Era culcată de mult timp când auzi în sfârșit pașii lui Chase pe scară. Pentru un moment inima îi bătu mai tare. Și dacă printr-o minune Chase deschidea această ușă? Oh, poate că...

Ușa camerei vecine se închise și Sarah se simți cuprinsă de o imensă decepție. Un reflex aproape copilăresc o făcu să-și bage capul sub pernă, pentru a nu mai auzi zgomotele înăbușite care-i parveneau. Nu dorea să știe că Chase este alături, chiar de cealaltă parte a peretelui, și că ea nu avea dreptul să se ducă la el, oricât de puternică i-ar fi dorința.

CAPITOLUL 8

Soneria telefonului se auzi exact în clipa în care Sarah închidea uşa de la intrare. Dezbrăcându-se în grabă de haină alergă să răspundă. Tocmai se reîntorsese de la aeroportul Heathrow, unde îşi întovărăşise tatăl ce plecase spre Qu'Hoor.

– Sarah?

Mâna tinerei femei se crispă pe receptor, în timp ce se căznea să-şi păstreze calmul.

– Sarah! repetă Chase. Eşti acolo?

– Da... eu... Am intrat chiar acum. Cărui motiv îi datorez onoarea acestui telefon? Credeai că profit de plecarea tatălui meu ca să fug?

– Am părăsit casa repede azi dimineaţă, explică Chase fără a observa remarca.

La tonul vocii sale Sarah înţelese că nu era singur.

— Și mi-am uitat pe birou un dosar de care am absolută nevoie. Poți să mi-l aduci tu la birou, te rog? Te-aș fi invitat apoi la dejun ca să-ți mulțumesc, dar din nenorocire sunt deja prins.

Sarah acceptă fără să ezite să-i facă acest serviciu, în ciuda unei lucrări urgente pe care trebuia s-o dea unui client la începutul săptămânii următoare și pe care nu avusese încă timpul s-o înceapă. Chase începu atunci să-i explice unde se găsea exact acest dosar, apoi Sarah puse receptorul în furcă. Sarah nu avu nevoie de mai mult de câteva minute pentru a descoperi dosarul respectiv, în biroul lui Chase. Îl luă imediat, verifică dacă avea cheile mașinii în geantă și ieși.

Studiourile de televiziune erau situate într-un imobil de mari proporții. Sarah își gară mașina chiar în față și cu un pas hotărât se îndreptă spre intrare. Un portar în livrea se repezi imediat ca să-i deschidă ușa și se înclină ușor la trecerea ei. Sarah traversă holul și ajunse la recepție. Surâzând, ea spuse cine este. Și, în mod curios, i se păru că

recepționera se simțea prost, ca și cum vizita ei era cu totul inoportună. Imediat Sarah se încordă. Și dacă Chase era cu o femeie? De fapt, avusese timp îndelungat o mulțime de amante și viața de călugăr pe care o ducea cu Sarah nu era desigur pe gustul lui. Și cum de altfel nici n-o iubea, n-avea de ce să-i rămână credincios. Nu fusese niciodată geloasă până acum pe cineva, dar de data asta era. Nu putea suporta ideea că alte femei aveau dreptul să-l iubească pe Chase, când ea nu-l putea avea.

Recepționera ridică receptorul și formă un număr, întorcându-i spatele lui Sarah, pentru ca aceasta să nu-i audă conversația. Totuși, în ciuda precauțiilor ea nu putu să-și împiedice corespondenta de la celălalt capăt al firului să exclame zgomotos și Sarah, la pândă, nu pierdu nimic din răspunsul ei.

– Doamna Lorimer? Ești sigură?... pentru că Clancy Williams este în biroul lui și cred că sunt pe cale de a se împăca. Nu îndrăznesc să-i deranjez.

– Sigur, înțeleg... șopti recepționera.

– Clancy Williams? Sarah se propti discret pe birou pentru a nu cădea. Își amintea perfect de legătura pe care Chase o avusese cu această actriță la modă și care în acea epocă alimentase cronica mondenă a tuturor ziarelor de senzații. Relațiile lor încetaseră cu un an în urmă, după căsătoria lui Clancy Williams cu un alt pretendent al ei. În mod vizibil asta n-o împiedica să revină la fosta ei dragoste când avea chef.

– Domnișoară, interveni Sarah, simțind că nu va putea să mai suporte. Soțul meu mi-a telefonat adineauri ca să-i aduc anumite documente pe care le-a uitat acasă. Dacă este ocupat pot foarte bine să le las secretarei. Ea i le va da de îndată ce va putea, presupun.

– Oh, da, desigur, se grăbi să confirme recepționera, ascunzându-și cu greu o mare ușurare.

Părăsindu-și o clipă biroul, ea o conduse pe Sarah spre ascensor și-i arătă drumul. Apoi o părăsi și se întoarse la lucrul ei.

Sarah profită că era singură în ascensor pentru a-și recăpăta sângele rece. Poate că înțelesese greșit și în orice caz, trebuia să se obișnuiască cu ideea că, mai devreme sau mai târziu, Chase va avea o amantă. Era inevitabil, date fiind relațiile lor sau mai exact lipsa lor de relații. Secretara lui Chase, o tânără femeie brună de vreo treizeci de ani, o primi cu un surâs cam stingherit.

— Bună ziua, doamnă Lorimer... Sunt destul de jenată, căci soțul dumneavoastră mi-a cerut să vă introduc în biroul lui de îndată ce sosiți, dar mi-e teamă că mi-e imposibil s-o fac imediat. Este... foarte ocupat.

— Venisem doar să-i aduc un dosar de care avea nevoie. În fond nu este necesar să-l văd.

— Este, pentru că... Domnul Lorimer va fi foarte nemulțumit dacă află că nu v-am lăsat să intrați... Se întrerupse, neștiind ce să facă. Cu un gest hotărât, Sarah puse documentele pe birou. Apoi se întoarse și se îndreptă spre ușă. N-avea nici un chef să-i sur-

prindă pe Chase și Clancy Williams, așa că preferă să plece imediat, oricât de laș ar fi fost acest gest...

Dar n-avu timp să iasă. În spatele ei, ușa care separa biroul lui Chase de cel al secretarei lui se deschise brusc, lăsându-i să apară pe Chase și pe fosta lui amantă. Instinctiv secretara se ridică și făcu un pas pentru a se așeza între ei și Sarah, care se întorsese.

— Domnule Lorimer... Soția dumneavoastră... începu ea bâlbâindu-se lamentabil.

— Soția ta? repetă Clancy Williams cu o ironie rea. E soția ta? Dumnezeule! Dar ce-ți veni să te însori? Nu este deloc genul tău, dragul meu!

Sarah se abținu să nu reacționeze. Dar în sinea ei era și furioasă, și întristată. Furioasă pentru că Clancy Williams își permitea s-o insulte liniștită în public și întristată pentru că lui Chase nici nu-i trecea prin gând s-o pună la punct. Din contră, avu chiar impresia că acesta din urmă îi aruncă o privire agasată, rezervându-i lui Clancy unul din acele surâsuri devastatoare al căror secret îl avea.

Sarah trebuia totuși să admită că rivala ei avea dreptate. Aceasta corespundea într-adevăr mult mai bine tipului de femeie susceptibilă să placă unui bărbat ca Chase. Era atât de drăguță, atât de sigură pe farmecele ei... Era evident că avea de altfel o mare experiență a vieții și acest lucru ar fi fost suficient s-o facă să fie dorită de oricare bărbat normal construit. În fața ei Sarah se simțea strivită. Clancy Williams era exact ceea ce dorea să fie... Era drăguță, plină de siguranță și mai ales era amanta lui Chase sau fusese cel puțin...

– Când am aflat că Chase s-a însurat, continuă actrița fără milă, nu mi-am crezut urechilor... Cunoscându-l, acest lucru părea atât de neverosimil! Altfel i-aș fi trimis un cadou, nu-i așa... Eram de altfel gata să-i cumpăr o pijama de mătase, absolut minunată, dar m-am răzgândit. Pe de o parte nu avusesem confirmarea veștii și pe de altă parte mi-am amintit că nu purta niciodată.

Sarah nu putu decât să remarce privirea complice pe care Chase și

Clancy o schimbară pe furiș și imediat simți cea mai crudă mușcătură a gelozie. Dacă ar fi putut i-ar fi omorât pe amândoi. Mai întâi pe Clancy, apoi pe Chase încet, pentru a-i produce o suferință cel puțin echivalentă cu cea pe care o simțea ea în acest moment.

— În sfârșit, Chase, n-aveai mintea întreagă când te-ai hotărât să te însori cu ea! reluă Clancy pe un ton aproape mângâietor. Doar dacă n-ai luat în mod deliberat această hotărâre să te răzbuni pe mine. Mărturisesc că nu știu cum ai putut ajunge aici. Este păcat că n-ai putut răbda, suspină ea cu o mică strâmbătură, prea încântătoare, pentru a nu fi fost savant studiată mai înainte. Acum că sunt pe cale să divortez, nu mai ești tu liber.

— Ne rămâne prietenia, Clancy, i-o întoarse Chase cu căldură.

— Prietenia, nu la asta mă gândeam când ți-am telefonat azi dimineață, dragul meu. Dar vom avea tot timpul să mai vorbim despre asta în timpul dejunului, adăugă ea, învăluindu-l într-o privire de îndrăgostită.

Sarah își strânse pumnii de furie și de nerăbdare. Deci pretinsa lui masă de afaceri nu era în realitate decât un dejun cu Clancy Williams... Și cum asta nu ar fi fost de ajuns, aveau timpul să discute deschis despre evoluția viitoare a relațiilor lor în fața ei, prefăcându-se că ignoră complet prezența ei, cu toate că era totuși soția personajului principal, chiar dacă asta-i displăcea rivalei ei.

— Mă duc s-o însoțesc pe Sarah până la ascensor îi spuse el lui Clancy. N-ai decât să mă aștepți în biroul meu. Revin imediat.

Clancy aprobă cu un semn din cap și o privi pe Sarah cu un aer triumfător, care reuși s-o enerveze. Fără un cuvânt totuși, ea îl urmă pe Chase pe culoar.

— Îți mulțumesc că te-ai deranjat, declară acesta de îndată ce fură singuri.

— Te rog, toată plăcerea a fost de partea mea, ironiză Sarah. Sunt totuși dezolată că ți-am întrerupt regăsirile înduioșătoare.

O clipă Sarah crezu că vede în ochii lui Chase o lucire de satisfacție, dar fu o

impresie trecătoare. Aproape imediat fața soțului ei se închise și privirea îi deveni de nepătruns.

– Clancy și cu mine suntem prieteni de multă vreme, afirmă el pe un ton neutru. A venit la Londra ca să negocieze un contract cu biroul nostru.

– Și ca să te informeze că este pe cale să divorțeze, bănuiesc, completă Sarah, abținându-se cu greutate. M-ai fi luat în căsătorie, Chase, dacă ai fi știut-o mai devreme?

Chase dădu din umeri cu devinzoltură.

– În orice caz n-o știam, nu-i așa? replică el, evitând întrebarea. În plus relațiile care există între noi n-au nici o legătură cu cele pe care le întrețin cu Clancy...

Sarah păli brusc, atinsă de cuvintele lui.

– Evident... Eu sunt doar soția ta.. pe când ea... ea...

– Suntem prieteni de foarte mult timp, ți-am spus-o, o întrerupse sec Chase. În prezent traversează o perioa-

dă dificilă și cred că este de datoria mea s-o ajut, asta-i tot.

— Și cunoaște adevăratul motiv al căsătoriei noastre? se interesă Sarah, evitând cu grijă să-l privească în față.

Era foarte sigură că întrebarea ei îi va aduce pe buze un surâs ironic, chiar disprețuitor... Nu avea curajul să înfrunte acest lucru.

— Nu, și are puține șanse ca să-l descopere, căci nu cred că va mai reveni supra acestui subiect. Avem multe alte lucruri de discutat împreună, să știi!

Sarah nu se îndoia din păcate! Clancy dorea să-l recucerească pe Chase și acesta din urmă era vizibil gata să se lase sedus. Probabil că era încă îndrăgostit de ea...

Intră în ascensor fără să-i arunce o privire și doar după ce ușile se închiseră în spatele ei, consimți să se întoarcă. Geloasă... Era pur și simplu bolnavă de gelozie. Și violența propriilor ei sentimente o speria. Niciodată nu simțise acest lucru. Suferise deja din cauza lui Andrew mai întâi, apoi din cauza lui

Chase. Dar nu era nimic în comparație de ceea ce simțea în prezent.

Fără să știe cum, se urcă în mașina ei cu ochii înlăcrimați de furie și disperare. Timp de câteva minute se căzni să-și reia calmul, amintindu-și odiosul șantaj pe care Chase îl exersase asupra ei și indiferența pe care o manifestase întotdeauna față de ea. Nu putea totuși să fie amorezată de acest bărbat! Era absurd... Și totuși...

Apoi făcu contactul și demară. Traficul se intensificase ușor și avu nevoie de un timp mai lung decât la plecare pentru a se întoarce acasă, cu atât mai mult cu cât nu era prea concentrată asupra conducerii mașinii. Imaginea lui Chase o obseda ca și gândul că el se afla în acest moment singur cu Clancy. Încercase să și-l alunge din minte. Dar parcă devenise subit incapabilă să se gândească la altceva.

Abia își garase mașina în fața casei, că un taxi se opri la câțiva metri. Mașinal Sarah privi bărbatul care coborî și inima îi tresări. Imposibil să nu recunoști acest păr blond și buclat și această siluetă

puțin îngrășată. Era Andrew. Acesta se precipită în direcția ei.

— Sarah! strigă el bucuros.

Înainte de a-l putea împiedica, el îi luă mâinile într-ale lui și o atrase spre el.

— Oh, Sarah... repetă el privind-o cu intensitate.

— Andrew! Dar ce faci aici? îl întrebă Sarah, încă surprinsă.

— Nu ghicești? răspunse el. Oh, Sarah! De când te-am revăzut n-am încetat să mă gândesc la tine. Și cum mai aveam câteva zile de concediu, am profitat. Nu puteam suporta să te știu departe de mine, draga mea!

— Nu sunt draga ta! protestă Sarah vehement. Și eu...

— Te rog, Sarah. Am venit de la Jersey ca să te văd și ca să-ți vorbesc. Nu-mi lua această plăcere! Mergem să mâncăm în oraș? De acord?

O înlănțui tandru pe Sarah și o conduse spre taxiul care încă aștepta.

— De unde ai avut adresa mea? se miră Sarah, urmându-l aproape fără voia ei.

cînd timpul se oprește-n Loc c 11-12 123456

– Consultând registrul hotelului, simplu. Dacă aș fi avut ocazia ți-aș fi cerut-o direct, dar nu mă așteptam să plecați așa repede.

– Chase avea de lucru. Trebuia neapărat să se întoarcă la Londra.

Luară loc în taxiul care porni imediat. Faptul că Andrew a venit în mod special de la Jersey pentru a o vedea, o lăsa indiferentă pe Sarah. Din contră, simțea un fel de dispreț pentru el la gândul că-și părăsise nevasta și copilul pentru a veni la ea. Doar dacă o mințea. Ar fi putut foarte bine să vină la Londra pentru afaceri și să profite de sejurul în capitală pentru a-i face o vizită, pretinzând c-a făcut călătoria doar pentru ea. Andrew era un oportunist și mințea tot timpul...

– Andrew, este ridicol, declară ea deodată. Ești căsătorit și eu de asemenea.

– Și ce dacă? Asta nu ne va împiedica să fim fericiți împreună! Oh, Sarah, dac-ai ști cum te iubesc... suspină el cu emfază.

– Oare nu banii tatălui meu te interesează? îl întrebă ea sec. Fii atent,

Andrew, m-am schimbat. Nu mai sunt tot atât de stupidă ca altădată.

– Nu sunt convins, dragă Sarah, căci trebuie să fi fost într-adevăr stupidă să te măriți cu un bărbat ca Lorimer, replică el cu bruschețe. Ca toată lumea și eu citesc ziarele, Sarah, și știu cât iubește femeile. Toate femeile, insistă el cu răutate și de preferință cele mai drăguțe...

– Insinuezi oare că nu sunt în măsură să lupt împotriva lor? Ei bine, ești încântător Andrew, și-ți mulțumesc foarte mult.

Se aplecă ușor înainte și dădu ordin șoferului să se întoarcă imediat. Andrew deschise gura ca să protesteze, dar păru că se răzgândește și în final rămase tăcut.

Câteva minute mai târziu taxiul se opri încă o dată în fața casei lui Sarah. Fără nici un cuvânt, aceasta deschise portirea și ieși. În sinea ei ea o plângea din toată inima pe Judith. Nu era prea nostim în fiecare zi să fii măritată cu Andrew.

Acesta sări la rândul lui din mașină și o prinse pe Sarah de braț în momentul când se pregătea să traverseze strada.

– Sarah... Sarah, te implor, ascultă-mă.

– Nu cred că mai e ceva de adăugat, răspunse rece Sarah.

Deodată tresări. La colțul străzii apăru mașina lui Chase. Instinctiv, ea își consultă ceasul. Nu se putea să fi terminat de mâncat! În afară de asta nu era în obiceiul lui să se întoarcă acasă în cursul zilei. Avea deci un motiv cert s-o facă! Dar care?

Și Andrew îl văzuse sosind pe Chase. El așteptă ca acesta să parcheze în spatele taxiului, apoi brusc se întoarse spre Sarah, și-o luă în brațe. Profitând de efectul de surpriză astfel creat, el o sărută pe gură cu ardoare. Trecură câteva secunde până când Sarah își dădu seama ce se întâmplă. Și când în sfârșit își reveni și vru să-i reziste, el îi dădu drumul în mod natural, luându-i astfel orice posibilitate să-i dovedească lui Chase că nu fusese de acord. Apoi se grăbi spre taxi, se sui și plecă.

— Nu este prea galant din partea lui să te lase singură să înfrunți mânia mea legitimă, ironiză Chase apropiindu-se de ea. Privirile li se încrucișară și Sarah nu-și putu reține un tremur de frică. Ochii lui Chase reflectau o duritate pe care ea nu o mai văzuse până atunci. Spontan, îi veniră în minte o serie întreagă de explicații plauzibile, dar gâtul ei parcă sugrumat nu lăsă să scape nici un sunet. În orice caz, se gândi ea pentru a se liniști, nu-i datora nici o explicație. Îi dăduse el vreuna că să-și justifice relațiile cu Clancy Williams?

— Am impresia că sosirea mea neprevăzută te-a împiedicat să te duci la hotelul lui cum prevăzuseși, reluă Chase. Regret, dar este doar din cauza ta. Dacă te gândeai mai puțin la el când îți vorbeam la telefon, nu te-ai fi înșelat în privința dosarului, adăugă el dând din umeri. Sunt aici doar pentru că nu mi-ai adus hârtiile de care aveam nevoie. Vezi, te înșeli dacă-ți imaginezi că poți să alergi la amantul tău de îndată ce-ți întorc spatele. Sunt întotdeauna imprevizibil. Ai dovada!

— Andrew nu este amantul meu...

– Nu? Și de ce? Pentru ce motiv nu este amantul tău? Chiar tu mi-ai spus că-l iubești și el părea gata să te satisfacă. Atunci? În cinci ani aveai destul timp să fii a lui. În loc de asta ai rămas virgină. De ce, Sarah?

Vorbind, el o apucă cu fermitate de cot și o trase în urma lui în casă.

– De ce? repetă ea cu o voce tremurândă. Îndrăznești să mă întrebi de ce? Din cauza ta, Chase, numai din cauza ta! Acum cinci ani am dorit să mă iubești, dar ai refuzat. Tu numărai la activul tău zeci de amante, dar pe mine m-ai refuzat! Cum credeai că după această ofensă voi mai avea curajul să mă ofer unui alt bărbat?

– Și din cauza asta n-ai avut niciodată un amant?... murmură Chase, cu totul uimit.

– Da! Înțelegi acum?

Timp de câteva secunde se priviră în tăcere.

Instinctiv, Sarah bătu în retragere. Niciodată nu-l văzuse pe Chase în starea asta. Ochii lui scânteiau de furie și deveni subit livid. Trăsăturile lui se

aspriseră. În fața ei se afla deodată un străin.

– Și în ciuda dragostei pe care o simți pentru Hollister, n-ai încercat niciodată să devii amanta lui? reluă el cu o voce surdă...

– Nu... Nu puteam să risc să fiu din nou respinsă și umilită de el cum fusesem de tine. Și cum puteam oferi omului pe care-l iubeam ceea ce tu refuzaseși în mod deschis?

– Sarah, spuse Chase, atingându-i obrazul cu un deget.

Sarah tresări violent, ca și cum ar fi primit o descărcare electrică.

– Nu mă atinge, Chase! strigă ea, dându-se înapoi cu un pas. În special nu mă atinge și pleacă! Nu vreau să te mai văd!

Întorcându-se rapid, fugi și se refugie în camera ei, orbită de lacrimi. Ce i se întâmplase? Niciodată nu avusese intenția să-i mărturisească totul lui Chase! Dumnezeule, ce proastă fusese... În prezent probabil ghicise că ea îl iubea, că-l iubise întotdeauna și asta-i dădea o armă extraordinară împotiva

ei. Prin imprudența ei, i se predase cu totul. Oh, dacă măcar ar fi putut șterge ce spusese!

După-amiaza fu lungă. Chase plecase imediat după cearta lor și de atunci nu mai știa nimic de el. Sarah, incapabilă să lucreze, se mulțumi să rătăcească toată ziua dintr-o cameră în alta, rumegându-și suferința, rușinea, disperarea și regretele. Către ora douăzeci și treizeci, văzând că Chase nu revenea, se hotărî să cineze singură. Dar n-avea poftă și ea putu, forțându-se, să înghită doar o bucată de brânză și un fruct.

La ora douăzeci și două se duse să se culce. Unde era Chase? Și mai ales cu cine? Dar mai era necesar să-și pună asemenea întrebare când răspunsul era atât de evident? Chase nu era bărbatul care să refuze ocaziile care i se ofereau, iar Clancy Williams arătase clar că era dispusă să-i țină companie. ...

Se trezi brusc fără să știe din ce cauză. Afară era încă noapte și totul era tăcut. În cameră nu mișca nimic în afara per-

delelor de la geamul deschis, pe care o adiere ușoară le agita.

Totuși Sarah își dădu seama că nu era singură. Imediat se gândi la un hoț care pătrunsese în casă și se sculă brusc, de data asta trezită complet. Atunci observă că ușa care separa camera ei de cea lui Chase era întredeschisă. Dar n-avu timp să tragă nici cea mai mică concluzie. Ușa se deschise complet și Chase apăru îmbrăcat doar cu un halat.

— Chase? murmură Sarah cu o voce ezitantă.

Fără să-i răspundă, acesta avansă spre ea. Cu un gest apucă cuvertura și o aruncă la piciorul patului. Apoi se dezbrăcă de halat și veni să se lungească lângă tânăra femeie.

— Chase! protestă aceasta mai ferm.

— M-am decis să repar o greșeală pe care am făcut-o acum cinci ani, Sarah, explică el apucând-o cu un braț de talie. În acea zi te-am respins și n-ai îndrăznit din cauza mea niciodată să te oferi altui bărbat. Dar în seara aceasta, dacă unul din noi va trebui să-l respingă pe celălalt, tu ești aceea care vei lua inițiativa.

Vocea lui era caldă și Sarah închise ochii, totodată subjugată, rușinată și neliniștită.

— Chase... este trecutul, și...

— Este posibil, dar tu nu ai încetat să suferi din cauza acestui trecut timp de cinci ani. Este timpul să te vindeci. Am venit pentru asta. Să uităm tot, Sarah și să revenim cu cinci ani în urmă, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic, ca și cum ar fi fost prima dată, șopti el atrăgând-o către el.

Gura lui atinse tâmplele lui Sarah, obrajii, bărbia, apoi se așeză pe buze cu o tandrețe nesfârșită. Pe loc, Sarah se simți răspunzând sărutului lui cu o ardoare pe care nu credea s-o aibă. Și nici nu protestă când Chase desfăcu cu o mână bretelele cămășii de noapte din dantelă.

De îndată ce o dezbrăcă, o luă în brațe și o strânse cu toată forța la pieptul lui. În ciuda ei, Sarah tremura de emoție. Contactul trupului lui Chase pe al ei era atât de agreabil, atât de minunat... Era exact ce visase zile întregi. Totuși, în sinea ei rămânea o vagă

neliniște. Și dacă nu era decât un joc pentru el? Dacă, ca acum cinci ani, el o va părăsi în mijlocul actului de dragoste? Cum va putea suporta ea această încercare? Unde-și va găsi curajul?

Mâinile lui Chase îi arătară însă contrariul, și Sarah nu întârzie să se ofere fără restricție plăcerii intense pe care i-o procurau mângâierile lui. Încetul cu încetul îndrăzni și ea să-l atingă, timid la început, apoi cu mai multă siguranță, văzând că Chase reacționa la mângâierile ei.

Când dorința lor deveni intolerabilă, Chase se lăsă pe-o parte și se lungi pe spate, imobil.

– Sarah, vreau să mă privești și să vezi în ce măsură te doresc. Sunt tot atât de vulnerabil ca și tine și dacă tu mă respingi acum îmi va fi tot atât de greu să-mi revin. Dar ai dreptul, dacă o dorești. Tu trebuie să alegi. Oricum îți voi respecta voința, chiar dacă aș suferi.

Sarah contemplă o clipă părul lui brun zburlit, ochii verzi arzând de febră, corpul minunat și teribil de viril. ...Reținându-și respirația, ea întinse o

mână tremurătoare către el și-i mângâie cu un deget pieptul mușchiulos. Incapabil să se țină mai mult, Chase îi apucă încheietura mâinii și o așeză peste el. Picioarele lor se înlănțuiră și alunecară împreună în mijlocul patului.

— Oh, Sarah, murmură Chase cu o voce alterată de dorință. Sarah, vreau să fac dragoste cu tine, înțelegi? Mă înnebunești. Niciodată n-am dorit o femeie cum te doresc acum pe tine. Dar poți să refuzi. Ar fi echitabil.

În mod vizibil făcu un efort ca să spună aceste cuvinte. Cu o privire temătoare scrută fața lui Sarah. Era ca și cum viața lui întreagă era deodată suspendată pe buzele tinerei femei.

Sarah închise ochii și se strânse cu lăcomie lângă el.

— Vino... șopti ea oferindu-se lui din tot sufletul.

Corpurile lor se topiră într-unul singur, în timp ce infinita voluptate a dragostei îi ducea dincolo de ea însăși, departe de lumea terestră și de grijile ei, în inima unui univers magic, plin de mii de stele multicolore...

Când deschise ochii în dimineața următoare, nu realiză imediat ce era neobișnuit, dar confuz simți că ceva se schimbase în viața ei. Puțin câte puțin își aduse aminte ce se întâmplase în noaptea trecută, și la acest gând nu se putu opri să nu roșească de jenă și plăcere în același timp. În acel moment Chase se mișcă lângă ea și cu un braț o înlănțui cu tandrețe.

— De-acum nu mai poți pretinde niciodată că nu ești dorită, șopti el mângâind-i lobul urechii.

— Chase... protestă ea, căutând să se degajeze din îmbrățișarea lui... N-ar fi trebuit să...

— De ce? pentru că nu sunt Hollister? întrebă el cu o bruschețe subită. Dar eu sunt cel care te-am respins altădată și din cauza mea ai rămas atâta timp virgină. Era deci cazul ca eu să repar această greșeală, nu el.

— Și acum am fost debarasată de complexele mele, grație ție și simțului tău pronunțat al datoriei! ironiză ea, forțându-se să-și ascundă amărăciunea.

Presupun că trebuie să-ți fiu recunoscătoare, nu?

Nu putea suporta ideea că Chase făcuse dragoste cu ea din milă și ca să se elibereze de un sentiment de vinovăție față de ea.

— Ei bine, bucură-te, urmă ea cu o voce ușor tremurând de furie. Andrew va fi desigur foarte satisfăcut de progresul pe care l-am realizat în brațele tale.

Chase îi dădu drumul cu brutalitate. Fața lui se întunecase și privirea lui trăda o furie greu de reținut.

— Nu va avea ocazia. Părăsim Londra la sfârșitul săptămânii. Vom trăi la Barnwell, o anunță el pe un ton glacial. Casa unchiului meu nu este încă locuibilă, dar sora mea mi-a propus să ne găzduiască până când va fi gata.

— Barnwell? se miră Sarah. Dar nu mi-ai spus niciodată c-ai de gând să te muți?

— Este posibil, dar nu ți-am spus nici că voi accepta să te împart cu Hollister. Tatăl tău mi-a spus că ai talent pentru

decorațiuni interioare. Este acum momentul să mi-o dovedești.

– Îmi imaginez că în ochii tăi este singurul talent pe care-l am, adăugă Sarah cu tristețe.

– În locul tău nu m-aș aventura atât de repede, remarcă Chase cu un ușor surâs ironic. Este adevărat că celelalte talente merită să fie perfecționate, dar cred că vei fi o foarte bună elevă. În orice caz materia primă există.

Sarah se înroși.

– Vorbește-mi puțin despre Barnwell, îi sugeră Sarah, schimbând repede subiectul conversației.

– Vei vedea singură. Este o casă foarte frumoasă, dar care are nevoie să fie aranjată, nimic mai mult. Se întinse și aruncă o privire în direcția ferestrei. Se făcuse ziuă și în copacii din jur păsările ciripeau vesele. Ziua se anunța splendidă.

– Este încă foarte devreme, constată Chase, consultând ceasul deșteptător de pe noptieră. Am putea profita.

Sarah înțelese imediat aluzia și era gata să dea din cap afirmativ. Dorea

într-adevăr să facă dragoste cu el. Dar numai din dragoste. Nu avea nevoie de mila lui. Or, știa că acesta era singurul sentiment pe care era capabilă să-l trezească în el. Chase n-o iubea și n-o va iubi niciodată. În aceste condiții nu ținea să-i împărtășească intimitatea. Cu atât mai mult cu cât exista și Clancy Williams în viața lui, cu care desigur făcea dragoste și cu care nu se putea compara.

— Trebuie să mă scol, afirmă ea fără convingere. Am un program de terminat. Ar fi trebuit să mă ocup ieri, dar n-am avut timp.

— Evident, nu puteai să te concretizezi asupra lucrului, știind că Hollister era aici! exclamă Chase cu dispreț.

— Nu știam că Andrew era la Londra, îl asigură Sarah cu calm.

— Ah, într-adevăr?

Cu un gest dădu la o parte cuverturile și sări din pat. Ușa de comunicație se trânti în urma lui și câteva secunde mai târziu Sarah auzi zgomotul apei care curgea în baie. Încet, se ridică la rândul ei. Barnwell... Desigur, făcuse

deja lucrări de decorație pentru tatăl ei și sarcina nu o speria. Dar nu era sigură că va avea chef să decoreze casa unui străin. În ciuda ei, un surâs ironic îi apăru pe buze. Un străin? Putea să califice de străin pe singurul bărbat care-i cunoștea până și reacțiile intime? Și totuși Chase era oare pentru ea altceva decât un străin?

Chase se întoarse foarte târziu în seara aceea. Sarah a trebuit să cineze singură ca de obicei, apoi se așeză să lucreze la programul comandat. Dar îi era foarte greu să-și fixeze atenția și în final chiar renunțase. Se așeză în salon ca să răsfoiască o revistă, așteptând să se facă ora culcării. Aici de altfel o descoperi Chase când se întoarse acasă.

Primul lucru care o frapă pe Sarah văzându-l, fu lucirea de satisfacție care-i strălucea în ochi și fără să știe de ce acest lucru îi declanșă imediat mânia.

– Sunt mâhnit că vin așa târziu, declară Chase pe un ton obișnuit. Dar am fost reținut. Ceva neașteptat. Din fericire am reușit să rezolv totul în timpul dineului.

– Și acest ceva neașteptat nu s-a numit oare Clancy Williams? îi sugeră ea cu un aer înțepat.

Nu se putea abține să nu fie geloasă. Această constatare aproape umilitoare pentru ea o agasă și mai mult.

– Nu ți se poate ascunde nimic, îi răspunse Chase surâzând. Clancy era în formă și am petrecut o seară încântătoare, adăugă el cu perfidie.

– Nu mă îndoiesc. Ei bine, mă duc să mă culc, anunță ea, aruncând nervos revista pe masa joasă. Sunt destul de obosită.

– Helene ți-a telefonat? se interesă el, desfăcându-și cu o mână nodul cravatei.

– Da, îmi va trimite fotografii de la Barnwell și măsurile principale. Asta-mi va permite să mă gândesc la aranjarea casei.

– Perfect. Noapte bună, Sarah.

– Noapte bună.

În momentul când se îndrepta spre dormitor, sună telefonul. Ea ridică receptorul mașinal. Și inima i se strânse

dureros când recunoscu vocea lui Clancy Williams.

– Este pentru tine, Chase, spuse ea, întinzându-i receptorul.

– Alo?... Da... Fără îndoială, a căzut probabil undeva în mașină, răspunse Chase la ceea ce-i spunea interlocutoarea lui. Nu, nu mă deranjezi, ce idee! adăugă el aruncând o privire amuzată spre Sarah. De acord. Promit. Dacă-l găsesc ți-l aduc imediat.

Puse receptorul la loc și aruncă neglijent cravata pe spătarul unui scaun.

– Era Clancy, explică el lui Sarah. Și-a pierdut unul din cercei și crede că se află în mașina mea.

Sarah nu răspunse nimic. Beată de furie și de gelozie, se întoarse și urcă în camera ei.

Chase reveni doar spre ora două dimineața. Reținându-și respirația, Sarah îl ascultă plimbându-se în camera vecină, întrebându-se încă o dată dacă făcuse dragoste cu Clancy. Imaginea corpurilor lor înlănțuite o obsedase de când îl auzise plecând. Acest lucru îi cauza o suferință cumplită, dar nu

putea face nimic. De îndată ce închidea ochii, îi vedea pe amândoi.

Adormi târziu și somnul îi fu tulburat de coșmaruri îngrozitoare. Când se trezi a doua zi către ora 10 dimineața, constată că locuința era goală deja și ea din nou, foarte singură.

CAPITOLUL 9

– Aproape c-am ajuns, îi spuse Chase. Erau primele cuvinte pe care le pronunța de când părăsiseră autostrada, acum o jumătate de oră. Legănați de zumzetul legănat al motorului, Sarah dormitase tot drumul, și vocea lui Chase o trezi din somnolență. Deschizând ochii, își înăbuși un căscat și-și aruncă o privire încă grea de somn peste peisajul care se derula în fața ei. Drumul pe care-l parcurgeau șerpuia între câmpie și pădure și pretutindeni în jur se aflau coline verzi care invitau la calm și destindere.

– Iată Barnwell, anunță Chase arătând cu mâna un orășel care se ivise în fața lor după un viraj. Și asta este casa unchiului meu, adăugă el, încetinind în fața unei vaste construcții în stil victorian.

Sarah abia avu timp s-o zărească printre arborii măreți ai parcului care o înconjura.

– Să ne oprim o secundă, Chase! exclamă ea spontan. Aș vrea s-o văd imediat.

Chase întoarse capul spre ea și privirile li se întâlniră. Cînd plecase, hotărâse să se ducă direct la Helena, estimând că Sarah va avea destul timp după aceea să se ducă să viziteze proprietatea din fir-a-păr. Și Sarah era cel puțin atât de mirată ca Chase, auzindu-se formulând această cerere. Nu prea avea obiceiul să tulbure un plan stabilit dinainte. Dar văzând casa, simți brusc dorința să descopere imediat locul unde Chase își petrecuse copilăria. Acesta, abținându-se din fericire de la orice comentariu, se mulțumi să frâneze. Apoi intrară în parc, ale cărui porți erau larg deschise.

Urcară încet aleea bordată de rododendroni până la casă și se opriră în fața peronului. Chase tăia contactul imediat și liniștea se lăsă din nou în jurul lor, tulburată doar de cântecul

păsărelelor și murmurul brizei în frunze. Sarah privi trandafirii agățători care împodobeau zidurile albe ale fațadei, jaluzelele lăsate, stâlpii din marmură albă și gri, care se ridicau de fiecare parte a impozantei uși de la intrare.

– Este splendid! murmură ea. Și mai ales este atâta liniște!...

– Nu este întotdeauna, remarcă Chase pe un ton neutru. Când Helene și copiii ei se instalează aici, este mai bine să-ți cauți liniștea în altă parte. Și îmi închipui că ea și cu mine am tulburat și noi liniștea locurilor când eram copii. Unchiul meu ne adora și închidea ochii la majoritatea prostiilor noastre. El considera că există în viață lucruri mai importante de învățat și că trebuie oricum să-ți trăiești tinerețea. Îi datorez mult. El este cel care m-a inițiat în arta fotografiei. În acea epocă părinții mei încă trăiau, dar Helene și cu mine locuiam întotdeauna la el, în timpul vacanțelor. Era un om minunat... Eu...

Chase se întrerupse cu vocea sugrumată de emoție. Sarah simți lacrimile invadându-i ochii la această evocare a

trecutului. Totuși ceva o mira și ea nu se putu abține să nu-i spună lui Chase:

– Credeam că-l urăști. Felul în care te-a forțat să te însori pentru a-i obține moștenirea, nu...

– Era deja foarte bătrân când și-a redactat testamentul, i-o tăie Chase cu brutalitate. Vrei să vizitezi casa acum?

Sarah ar fi vrut, dar avea impresia că Chase nu vroia ca ea să fie aici. Fără îndoială c-ar fi vrut să fie singur pentru a reînnoda legătura cu casa copilăriei lui. Acest gând o sfâșie, dar se căzni să nu arate nimic.

– Nu, nu este urgent, răspunse ea cu dezinvoltură și dacă mai întârziem Helene se va neliniști.

Chase o aprobă cu un semn din cap. Demară fără un cuvânt și întoarse.

Helene și familia ei locuiau de partea cealaltă a orășelului, într-o casă, care, fără să fie tot atât de mare ca aceea a lui Chase, era totuși destul de mare pentru a adăposti fără probleme șase persoane și un câine. Cei doi copii mai mari, Dan și Chris, erau amândoi în vacanță în Franța, doar cei mici se

precipitară spre Chase și Sarah, când mașina lor se opri în fața grădinii.

— Mama a ars mâncarea, anunță Ben repede, ca și cum era singura noutate demnă de interes. Ea dorea să prepare tăiței cu carne, dar în final nu veți mânca decât o salată.

— Benjamin Bailey, nu ești decât un mic turnător, îl certă Helene ieșind din casă la rândul ei. Dacă ai fi tăcut, invitații noștri n-ar fi ghicit.

— Ba da, ar fi ghicit, interveni Robin, luând apărarea geamănului lui. Pentru că miroase a ars în toată casa și pentru că o salată nu se arde.

— Cred că sunt o bucătăreasă proastă, mărturisi Helene, însoțindu-i pe Chase și Sarah în interiorul casei. Totuși, totul începuse bine! Dar am fost deranjată și-am uitat c-am pus tăiței la cuptor. Când mi-am adus aminte, era din păcate prea târziu. Nu vă uitați la dezordine, adăugă ea sărind peste o roată de bicicletă. Robin s-a hotărât să-și repare bicicleta în dimineața asta și n-a găsit ceva mai bun decât să-și

instaleze atelierul în hol, cum puteţi constata.

— Din cauza ta, protestă Robin. Nu trebuia să ne interzici să ne ducem să ne jucăm afară ca să nu ne murdărim.

— Cât timp rămâneţi cu noi? urmă el întorcându-se spre Sarah.

— Ei bine, eu... ezită tânăra femeie.

— Pentru că mama ne-a prevenit că nu-ţi plac băieţii mici murdari şi gălăgioşi, şi că va trebui să fim cuminţi în timpul sejurului nostru, explică copilul cu o mutră de martir.

— Helene, întrebă Chase ridicând ochii spre cer, nu există nici un mijloc ca aceşti şnapani să ne lase puţin liniştiţi?

— Aşteaptă să ai copii şi vom vorbi atunci! replică Helene râzând.

— O să ai un bebe? întrebă Robin măsurând-o pe Sarah cu un interes crescând.

— Robin, nu te amesteca în ceea ce nu te priveşte, îl certă mama lui. Duceţi-vă mai bine să vă spălaţi pe mâini amândoi, vom trece la masă în câteva

minute. Vino după mine, Sarah, o să-ți arăt camera voastră.

Sarah sări la rândul ei peste bicicleta dezmembrată și o urmă pe cumnata ei.

– Iată camera prietenilor, spuse aceasta deschizând o ușă și sala de baie este alături. Un moment m-am gândit să vă dau camera băieților mei mai mari, pentru că este mai spațioasă și mai bine orientată. Dar nu erau decât paturi de-o persoană, bineînțeles, și John a considerat pe drept cuvânt că nu este un mod de a caza noii căsătoriți. Cred că nu lipsește nimic, comentă ea făcând o inspecție rapidă a sălii de baie. Dar dacă aveți nevoie de ceva, nu ezitați să-mi cereți.

La parter sună telefonul. Helene se scuză și coborî repede scara pentru a răspunde.

– Gemenii sunt absolut incapabili să noteze corect un mesaj. Uită mereu jumătate din ce li se spune! Este preferabil să cobor eu însămi, explică ea înainte de a dispărea.

Rămasă singură, Sarah contemplă gânditoare patul dublu care trona în

mijlocul camerei. Nici un moment nu bănuise că-și va împărți camera cu Chase. Era totuși previzibil. Cum era totuși Helene să-și imagineze că fratele și cumnata ei nu dormeau împreună?

Se auziră pași pe scară și Chase intră cu o valiză în fiecare mână. Le puse într-un colț și se apropie de Sarah.

– Obiecții? întrebă el încruntând sprâncenele.

– Nu... Helene nu cunoaște condițiile în care noi ne-am căsătorit și n-am avut curajul s-o decepționez spunându-i adevărul. Ea ne-a rezervat această cameră pentru ca să nu ne separe, adăugă Sarah cu amărăciune.

– Ar fi trebuit să presupunem că este un adevărat supliciu pentru tine să împărțim același pat, râse Chase. Îmi pare rău.

– La masă! strigă Robin deja din hol, întrerupându-le discuția.

Masa fu foarte animată, chiar obositoare pentru Sarah, care n-avea obiceiul să mănânce într-un asemenea vacarm. Apoi, după ce au băut cafeaua, Chase îi propuse să meargă să

viziteze casa unchiului său. Gemenii își exprimară dorința să-i întovărășească cu strigăte și exclamații și obținură permisiunea fără prea mare dificultate. Chase protestă puțin de formă, dar era clar că în fundul sufletului era încântat să-și aibă nepoții cu el.

Sarah și cu el își petrecură o bună parte din după-amiază vizitând casa în toate sensurile, în timp ce gemenii se jucau în parc. Pe măsură ce se plimbau prin camere, Sarah își imagina perfect felul în care le va amenaja. Își imagina chiar și familia care ar fi trăit aici într-o zi, cu o droaie de copii care vor avea părul lui Chase, ochii lui Chase și a căror mamă ar fi ea. Știa totuși că n-avea nici un viitor cu el și că niciodată nu vor avea copii împreună. Nu putea să conceapă această casă fără să se gândească la familia pe care i-ar fi plăcut s-o fondeze cu Chase, în tandrețe, înțelegere și dragoste. Această familie la care visa atât și care din nenorocire nu se va închega niciodată.

– Ce crezi? se interesă Chase când terminară vizita.

— Se poate face ceva minunat, afirmă Sarah. Totul depinde de bugetul de care dispui.

Chase se gândi câteva secunde, apoi enunță o cifră care-o lăsă pe Sarah mută de uimire.

— Am intrat în posesia moștenirii mele când ne-am căsătorit, adăugă Chase drept explicație. N-ai nici o grijă pe plan financiar. Țin mult la această casă și sunt gata să investesc o sumă considerabilă pentru a o face agreabilă de locuit.

— Dar nu poți locui aici și lucra la Londra! obiectă Sarah.

— Poate că nu imediat, admise el, dar mai târziu de ce nu? Am intenția să mă retrag progresiv de la conducerea televiziunii West pentru a nu-mi asuma decât un rol de gestiune la distanță. Astfel voi avea mult timp pentru mine. În orice caz această casă are nevoie să revină la viață. Ea a fost întotdeauna o casă de familie și este foarte trist s-o vezi neocupată.

— Dar tu n-ai familie! Exclamă Sarah mașinal.

— Nu, dar am deja o nevastă! Există un început în toate, nu-i așa?

Sosirea zgomotoasă și intempestivă a gemenilor o împiedică pe Sarah să răspundă. Toți patru porniră să exploreze parcul. Mergând, Chase le explică ce transformări se gândea să facă, și obținu un succes imens pe lângă cei doi băieți când le anunță că se gândea să construiască o piscină nu departe de terasă.

John Bailey se întorsese deja de la lucru, când reveniră din această plimbare. Un miros delicios venea de la bucătărie, dovedind cu ușurință celui care se îndoia că Helene știa totuși să gătească mai bine decât pretindea. Totul era gata. Se așezară la masă aproape imediat. Sarah se delectă cu toate felurile de mâncare. Puiul cu curry pe care-l pregătise Helene era delicios și mergea foarte bine cu vinul pe care-l alesese John în onoarea lor. În afară de asta ambianța era foarte veselă și chiar Chase părea perfect destins. Pentru prima oară de la căsătorie, Sarah se simțea bine, ca și cum făcuse întotdea-

una parte din această familie unită și fericită.

După dejun, Chase și John dispărură în bucătărie pentru a spăla vasele, în timp ce cele două femei se instalară în salon pentru a-și bea cafeaua discutând.

Cu toată plăcerea pe care o simțea să fie alături de cumnata ei, lui Sarah îi fu aproape imposibil să-și țină ochii deschiși.

– Sunt dezolată, dar pic de somn. Cred că mă voi duce să mă culc. Îmi pare rău, se scuză ea, puțin încurcată.

– Nu te neliniști, și pe mine călătoriile mă obosesc mult. Și apoi cred c-ai parcurs kilometri în această după-amiază, fără să-ți dai seama. Nimic de mirare că ești epuizată...!

Sarah se despărți de gazda ei și urcă în cameră. Își desfăcu leneș valiza, își aruncă hainele în dulap și se duse în baie. Deschizând larg robinetele căzii, se dezbrăcă, vărsă un pumn de săruri de baie în apă, apoi se băgă în cadă cu plăcere. Cu ochii închiși, își lăsă gândul să vagabondeze, savurând din plin mi-

nunata destindere pe care i-o procura apa caldă și parfumată.

— Doar n-ai intenția să dormi aici, glumi Chase intrând în cameră...

Sarah se încordă imediat și deschise ochii. Farmecul se destrămase.

— Ce faci aici? se răsti Sarah, căznindu-se să-și ascundă goliciunea.

Era o întrebare stupidă și surâsul ironic al lui Chase i-o confirmă.

— Este și camera mea și se întâmplă că am și eu chef să fac o baie. Dacă nu vrei să vin și eu în cadă, te sfătuiesc să ieși cât mai repede.

Luă un prosop gros pe care Helene îl puse la dispoziția lor și i-l întinse. Sarah avu o ezitare imperceptibilă. I-ar fi cerut cu plăcere să părăsească camera, dar nu îndrăznea. Îi era prea teamă că-și va bate joc de pudoarea ei, cu atât mai mult cu cât nu era prima oară că o vedea complet dezbrăcată. Adunându-și tot curajul, Sarah se ridică și ieși din apă, apucând în trecere prosopul pe care Chase îl ținea în continuare și se înveli repede în el.

cînd timpul se oprește - plec @13.11. 1 2 3 4 5 6

— Nici nu poate fi vorba să fiu pentru tine dublura lui Clancy Williams, Chase, îl preveni ea deodată, mai mult ca să-și dea importanță decât dintr-o necesitate reală.

— Oh, nu este nici un risc! replică Chase pe un ton caustic. Clancy este o tânără femeie experimentată, nu o fetiță mică stângace, pe care chiar cuvântul de sexualitate o terorizează.

Sarah își întoarse privirea pentru ca Chase să nu poată descifra în ochii ei suferința pe care i-o producea. Cu aceste câteva cuvinte brutale o readuse cu picioarele pe pământ. Nu era capabilă să lupte contra lui Clancy Williams, nici contra oricărei unei alte femei demnă de acest nume. Nu avea nimic ca să seducă bărbații și nimic pentru a-i reține. Era complet lipsită de experiență și sensibilitatea ei constituia un handicap important. Atâta timp cât ea nu îndrăznea să se arate goală în fața celui care până acum era singurul bărbat cu care făcuse dragoste, putea să se considere un caz disperat...

Când Chase ieși din sala de baie, ea era deja culcată, dar nu dormea. Fără să

vrea îl privi apropiindu-se de pat, desfăcându-și cordonul halatului și lăsându-l să cadă neglijent pe jos. Apoi se aplecă înainte și ridică pătura pentru a se băga dedesubt. Instinctiv, Sarah se retrase la marginea patului...

–Tu... tu nu ți-ai adus pijama? se bâlbâi ea.

– Fii fără grijă, Sarah, nu te voi atinge. Poți dormi liniștită și să visezi la farmecul care face ravagii al prietenului tău Hollister, adăugă el ironic. Noapte bună.

Se întinse cât era de lung lângă ea, apoi îi întoarse hotărât spatele. Puțin timp după aceea, îi auzi respirația regulată, semn că dormea. Abia atunci reuși să se destindă puțin.

Rămaseră patru zile la John și Helene. În fiecare seară Sarah se culcase sperând că în cursul nopții Chase o va lua în brațe, c-o va îmbrățișa și că... Dar aceasta, bineînțeles, nu se întâmplă. Părea perfect capabil să trăiască cu ea ziua și noaptea fără să simtă cea mai mică dorință pentru ea. Sarah, din nenorocire, nu putea spune același lu-

cru despre ea. Ea se consuma literalmente de dragoste și de dorință pentru el și îi venea din ce în ce mai greu să lupte contra sentimentelor sale. Nu avea totuși ce face și trebuia să continue să se prefacă indiferentă.

Sarah avea idei din ce în ce mai precise despre ceea ce dorea pentru casa din Barnwell, dar când încercă să-i vorbească lui Chase, acesta se mulțumi să-i răspundă că ea era cea care hotăra.

— Ai mâna liberă, știi bine.

— În acest caz trebuie să mă duc la Londra pentru a alege materialele și covoarele la care m-am gândit, declară ea, și a-mi face toate comenzile.

— Ei bine, n-ai decât să mergi mâine cu mine, conchise Chase.

Sarah se sili să-și ascundă bucuria, pentru ca Chase să nu-și mai imagineze că perspectiva de a-l vedea pe Andrew o făcea fericită. De altfel cum și-ar fi putut Chase imagina că ea se întristase doar la gândul să-l vadă plecat a doua zi, în timp ce ea rămânea la Barnwell? Cum ar fi putut el să creadă că se bucura

doar din cauza lui să-l însoțească la Londra? Din instinct bănuia c-ar fi refuzat desigur să se gândească la o altă ipoteză dacă ar fi avut cea mai mică bănuială. Prudența îi comanda deci să-și modereze reacțiile.

A doua zi în zori plecară la Londra. Chase o lăsă la domiciliul lor, apoi se duse imediat la studiouri.

Sarah consultă rapid corespondența care o aștepta pe birou. Constatând că nu are nimic important, hotărî, fără remușcări, că putea să-și petreacă ziua explorând marile magazine de mobile. Înainte de a pleca totuși, își pregăti o cafea cu lapte cu câteva tartine care să-i dea puteri. Către ora zece în sfârșit, își scoase mașina și părăsi casa.

Când reveni, la sfârșitul după-amiezii, era foarte satisfăcută de cumpărăturile făcute. Găsise exact ce căutase și i se promisese că va primi ceea ce comandase în cel mai scurt timp. Totul era perfect.

Deoarece la ora opt seara Chase nu-i dăduse nici un semn, ea se resemnă să

mănânce singură. Își pregăti o omletă pe care o mâncă în fața televizorului. Era ora știrilor. Ascultându-l pe prezentator cu o ureche distrată, se gândi la casa din Barnwell și la ce alesese pentru fiecare cameră, întrebându-se dacă vor fi pe gustul lui Chase.

Deodată împietri și fu cât pe ce să-i scape din mână farfuria pe jumătate plină. Prezentatorul anunță că o insurecție avea loc la Qu'Hoor, dar că pentru moment nu avea informații suplimentare, despre ce se petrecea acolo. Tot ce se știa era că Ambasada Marii Britanii fusese atacată de rebeli, la fel ca și sediul Guvernului și Palatul regal. Nu se cunoștea numărul morților și răniților, dar armata era pe picior de război și se presupunea că luptele erau de o rară violență.

Sarah se repezi imediat la telefon și chemă Ministerul Afacerilor Externe. Dar bineînțeles, nu obținu nici un răspuns. Trebuia totuși să știe! Dar pe cine să contacteze? Cine ar putea avea noutăți?

Dacă măcar Chase ar fi fost aici! El ar avea desigur o idee. Și cel puțin ar

liniști-o, n-ar mai fi singură ca să înfrunte acest moment teribil de îngrijorare.

Cu o mână tremurândă ea compuse numărul particular al lui Chase la TV West. Acesta răspunse aproape imediat.

– Chase?

– Sarah! Nu te îngrijora, dragă Sarah... Sunt la curent, dar pentru moment nu există nici un mijloc de a obține cea mai mică informație. Dacă vrei vin imediat!

– Oh, da! aprobă ea izbucnind în hohote de plâns. În mai puțin de o jumătate de oră, Chase era acolo. Între timp Sarah reuși să-și recapete calmul. dar ochii ei roșii arătau că plânsese.

– Voi încerca să obțin informații, îi explică el instalându-se pe canapea, cu telefonul pe genunchi. Ar trebui să te duci să te culci, adăugă el cu căldură. Riscă să dureze și nu sunt nici măcar sigur că voi avea un rezultat. Ai aerul atât de epuizat.

– Și tu, îi spuse Sarah. Și în orice caz aș fi incapabilă să dorm.

În timpul orelor care urmară ea îl privi telefonând fără încetare în toată lumea, în căutarea cuiva care ar ști mai multe. Din nenorocire, totul fu în zadar. Guvernul din Qu'Hoor refuza să dea știri precise asupra evenimentelor care se desfășurau în țară și chiar Ministerul Afacerilor Externe la Londra nu reușea să obțină detalii asupra celor întâmplate.

La ora două dimineața Chase se ridică și bău un pahar plin cu whisky.

— Du-te să te culci, Sarah, ordonă el cu o voce obosită. Este ridicol să stai trează. Mai am de dat câteva telefoane, la două sau trei posturi de televiziune americane care au poate corespondenți sau trimiși acolo. Dar nu am nici o speranță! Vom vedea fără îndoială mai limpede mâine dimineață, adică în curând, se corectă el schițând un surâs ușor.

— Nu mi-e somn.

Chase scoase un al doilea pahar în care turnă puțin brandy.

— Bea asta. Sunt sigur că după aceea vei dormi foarte bine.

— Asta m-ar mira, protestă Sarah.

Totuși îl ascultă și bău paharul dintr-o înghițitură. Apoi, fără tragere de inimă, urcă să se culce.

Trecuseră două ore și ea încă nu dormea. Lungită pe pat, cu ochii larg deschiși, era toată încordată, pândind soneria telefonului și vocea lui Chase. La ora patru dimineața, nemairăbdând, ea se ridică și se duse în salon.

Chase nu se mișcase. Avea trăsăturile trase din cauza oboselii și era foarte palid. Când intră în cameră el era încă la telefon și vorbea cu cineva. Trecuseră câteva secunde. O eternitate pentru Sarah. În sfârșit închise.

— Totul este bine, Sarah. Tatăl tău este sănătos. Nu era în capitală când a izbucnit insurecția și a reușit să se refugieze în Arabia Saudită. I-a fost totuși imposibil să transmită mai repede vești.

Sarah, la capătul forțelor, izbucni în lacrimi.

— Nu plânge, Sarah, murmură el ridicându-se și luând-o în brațe. Gata,

s-a sfârșit. Vino acum să te culci. Trebuie totuși să dormi puțin.

Cu tandrețe, Chase o duse în cameră și o ajută să se culce. Rămase cu ea un moment cât s-o calmeze complet, apoi se duse să se dezbrace și să facă un duș.

Sarah dormea în sfârșit când Chase reveni în cameră pentru a-i stinge veioza. Un moment îi contemplă fața mică, obosită și nu putu rezista dorinței să-i mângâie cu un deget buzele întredeschise.

În somnul ei, Sarah probabil că-l simțise, căci instinctiv întinse mâna către el, murmurându-i numele. Chase avu o ușoară ezitare. Apoi își scoase halatul și se băgă în pat lângă ea. Imediat Sarah veni să se cuibărească lângă el. Chase o înlănțui atunci cu dragoste și închise ochii, fericit cum nu mai fusese niciodată.

CAPITOLUL 10

Sarah se trezi încet, refuzând să reia contactul cu realitatea prea brutal și să destrame în același timp visul minunat pe care-l avusese. Timp de câteva ore într-adevăr, ea visase că dormea în brațele lui Chase, lângă pieptul lui. Din păcate nu fusese decât un vis și nimic altceva. Ar fi dat totuși orice pentru ca el să se materializeze.

– Sarah! deschide ochii, știu că nu mai dormi. Tresărind violent ea îl ascultă și-i zări fața aplecată asupra ei. Dar... atunci... era adevărat! Dormise într-adevăr în brațele lui Chase!

Cu o mână, acesta dădu la o parte cearșaful, descoperindu-i parțial trupul. Apoi îi mângâie încetișor unul din sâni, în timp ce-o sărută pe gură.

– Te doresc, Sarah, murmură el încet.

În mod natural, Sarah îi înlănțui gâtul cu brațele și-l atrase către ea. Era ca și cum visul ei devenise realitate sau mai degrabă ca și cum se trezise cu adevărat. Fiecare din mișcările lor era impregnată de o tandrețe infinită, dar în ochii lor ardea o pasiune sălbatică care cerea să fie satisfăcută. Pentru prima oară inimile lor băteau la unison și corpurile lor vibrau împreună cu aceeași dorință.

Făcură dragoste cu un amestec de tandrețe și violență, oferindu-se unul altuia fără nici o reținere și antrenându-se unul pe altul într-un fel de furtună de emoții din ce în ce mai tari. Apoi un val de senzații amețitoare îi cuprinse, ducându-i împreună spre limitele extreme ale voluptății și respirațiile lor se amestecau într-un strigăt de pasiune și fericire, în timp ce trupurile lor se topeau într-o plăcere de o intensitate extraordinară.

Sarah alunecă fără să-și dea seama din moleșeala amoroasă în somn și când deschise din nou ochii, avu surpriza să constate că era amiază. Chase

nu mai era lângă ea și casa era liniștită. Fără îndoială că plecase... Ridicându-se rapid, se duse în baie, făcu un duș, și se îmbrăcă în grabă. Apoi coborî în bucătărie pentru a-și pregăti o gustare.

Pe masă Chase îi lăsase o scrisoare. Sarah luă cu febrilitate bilețelul și inima îi tresări în piept când îl citi.

„Trebuie să mă duc la studio, dar în seara asta voi fi cu totul al tău. O zi bună."

Puțin îi lipsea să nu înceapă să cânte ca nebuna. Lucrul nesperat era pe cale să se producă? Oare Chase simțise în sfârșit altceva decât indiferență pentru ea?

Deodată se auzi soneria de la intrare. Cu un pas ușor se duse să deschidă. Imediat bucuria îi dispăru. Era Clancy Williams.

— Deoarece treceam din întâmplare prin fața casei voastre n-am gândit c-aș putea să te previn că Chase se va întoarce târziu acasă în seara asta... dacă va veni! declară actrița cu o satisfacție vizibilă. Cinăm împreună, înțelegi...

— Da, știu, minți Sarah, Chase mi-a telefonat deja ca să mă anunțe.

— Știi, de asemenea, că dacă n-aș fi plecat în Statele Unite cu un alt bărbat, s-ar fi căsătorit cu mine? continuă Clancy fără milă.

— Este posibil, dar lucrurile nu s-au petrecut astfel. Și acum, la revedere, îi spuse Sarah închizând ușa în nasul rivalei sale.

Cu inima bătându-i nebunește se duse în bucătărie și se lasă să cadă pe un scaun. Știa că reușise să facă față relativ bine răutății feroce a lui Clancy Williams, dar în sinea ei era plină de amărăciune. Totul se prăbușise, ca un castel de cărți de joc.

Soneria telefonului răsună în liniștea casei. Adunându-și tot curajul, se duse să răspundă.

— Sarah?

Chase. Totul în ea înlemni.

— Sarah, sunt mâhnit, dar mi-e teamă că trebuie să anulăm seara noastră.

Mâna lui Sarah se crispă pe receptor.

— Avem o problemă de ultimă clipă în negocierile pe care le ducem de câteva săptămâni și sper s-o pot regla

cu ocazia unui dineu bun. Aș fi preferat să fiu cu tine, dar n-am de ales.

Pe Sarah o apucă o furie teribilă. L-ar fi strâns de gât dacă ar fi fost lângă ea. Cum îndrăznea s-o mintă în halul ăsta?

— Nu face nimic, reuși ea să spună pe un ton glacial. Aveam oricum intenția să mă duc la Barnwell pentru a explica decoratorului ce doresc exact. Voi rămâne acolo, asta-i tot.

— Și când vei reveni?

— Oh, nu știu. Peste câteva zile, fără îndoială.

— Sunt sincer mâhnit, Sarah.

— Nu te neliniști, înțeleg foarte bine. Succes! adăugă ea cu o ironie amară.

Închise cu nervozitate. De ce nu s-ar duce la Barnwell? Poate lucrul și singurătatea vor reuși să-i șteargă din minte ideea că Chase era pe cale să facă dragoste cu Clancy Williams, singura femeie pe care a iubit-o vreodată.

Timp de două zile Sarah trăi claustrată la Barnwell, lăsând deliberat să sune telefonul în vid și evitând să se

arate în orășel. Și abia a treia zi primi vizita Helenei Bailey.

– Chase m-a anunțat că ești aici, explică aceasta. A încercat să te prindă de câteva ori, dar telefonul probabil că e deranjat. Începuse să fie neliniștit! Cum te simți? Și tatăl tău? Ați avut știri?

– Da. Chiar am vorbit la telefon cu el înainte de-a veni aici. Este tot în Arabia Saudită și se simte bine. Din fericire, Chase a fost acasă în seara aceea... continua ea mașinal. A fost... formidabil.

– Asta nu mă miră. În momente grele este de multe ori mai solid ca o stâncă. Totuși asta nu-l împiedică să aibă și el momente de slăbiciune. Moartea unchiului nostru a fost pentru el un șoc destul de dur. Se adorau amândoi. De fapt pentru asta unchiul nostru i-a lăsat moștenire totul. Sau mai exact, i-a lăsat ceea ce nu-i dăduse. Înțelegi, pentru a evita problemele de moștenire a făcut în așa fel încât să-i transmită lui Chase majoritatea averii lui sub formă de donații, cu câțiva ani înainte

de a muri. Ceea ce l-a făcut pe Chase să-şi abandoneze meseria de fotograf şi să creeze TV West.

Sarah trebuia să facă apel la tot sângele ei rece pentru a nu reacţiona. Dar în sinea ei era atât de tulburată, încât nu mai ştia dacă trebuie să râdă sau să plângă. Dacă ceea ce spunea Helene era adevărat, de ce Chase a pretins că era obligat să se însoare pentru a lua moştenirea? De ce a mers până la şantaj pentru a o constrânge să se căsătorească cu el? Ce însemnau toate astea?

– Şi lucrările? continuă Helene, schimbând subiectul. Progresează?

– Da, dar nu suntem decât la început.

– Cred că eşti nerăbdătoare să vă instalaţi aici amândoi. Iar în ceea ce mă priveşte, sunt încântată să-ţi fiu vecină. Mai ales dacă ne faci nişte nepoţele drăguţe, adăugă ea cu maliţiozitate. Poate mă înşel, dar am impresia că ceva în tine s-a schimbat, nu cumva din întâmplare...?

Sarah deschise gura ca să protesteze, dar deodată totul se lumină în mintea ei. Oboseala pe care o resimțea de câtva timp de dimineață, era oare asta...?

– Fabulos, strigă Helene, în fața tăcerii interlocuitoarei ei. Chase știe?

Sarah dădu din cap că nu.

– Oh, o să fie nebun de bucurie! afirmă cumnata ei cu entuziasm.

Cu condiția ca ea să se decidă să-l informeze, se gândi Sarah cu tristețe. Oh, Dumnezeule! un copil... Aștepta un copil de la el. Cum va reacționa el oare? Desigur că asta nu va intra în planurile lui, oricare ar fi ele.

În acea noapte Sarah dormi agitată, un somn întretăiat de coșmaruri îngrozitoare. La ora patru dimineața se deșteptă brusc, cu toate simțurile în alertă. Cineva urca scările. Cu inima bătându-i speriată în piept, se ridică în pat și ascultă. Pașii se opriră în fața ușii. Și, ca în cele mai proaste filme de groază, aceasta se deschise încetișor, cu un scârțâit sinistru. Sarah își reținu răsuflarea și fixă întunericul, cu ochii măriți de groază.

— Sarah...? șopti Chase intrând.

— Chase! strigă tânăra femeie cu nu glas aproape isteric. Emoția fusese prea puternică pentru ea. Ea simți deodată cum totul se învârtește în jurul ei și căzu brusc inconștientă.

Când își reveni, era în brațele lui Chase.

— Gata, e mai bine acum, s-a terminat, murmură acesta mângâindu-i fruntea.

Sarah își reaminti progresiv evenimentele care marcaseră ultimele zile și deodată îi reveni în minte imaginea lui Clancy Williams. Imediat se încordă, pradă, unui adevărat acces de gelozie.

— Ce se întâmplă, Chase? Te vrea doar pentru ea și ai venit să-mi ceri să divorțez?

— Ea? repetă Chase fără să înțeleagă.

— Știi foarte bine despre cine vorbesc. Prietena ta, Clancy Williams. Mi-a făcut o vizită acum câteva zile ca să mă înștiințeze că luai masa cu ea în acea seară și că n-o să te întorci probabil toată noaptea.

– Și tu ai crezut-o? După ceea ce avusese loc între noi chiar în acea dimineață?

– Și ce? Nu eram desigur nici prima și nici ultima care a cunoscut extazul în brațele tale!

– Oh, Sarah... Te rog, draga mea. Să încetăm să ne certăm... Eu...

– Nu înainte de a-mi explica de ce m-ai mințit, i-o reteză scurt Sarah. N-aveai nevoie să mă iei în căsătorie pentru a moșteni! Atunci de ce m-ai forțat să mă mărit cu tine? De ce?

– N-ai înțeles deci... Pur și simplu pentru că te iubeam, Sarah! M-am îndrăgostit de tine de îndată ce te-am văzut, dar tu, tot ce așteptai atunci, era să te debarasezi de virginitatea ta. Nu-ți poți imagina ce-am simțit atunci când am descoperit că te-ai fi aruncat în brețele oricărui alt bărbat. A fost oribil. Aș fi vrut atât de mult ca și tu să mă iubești și să mi te oferi din dragoste! De aceea nu am făcut dragoste cu tine în acea zi. Eram prea nenorocit.

Se întrerupse o clipă și dădu din cap cu tristețe.

— Speram ca cel puțin să reușesc să te seduc. Dar tu nu mi-ai lăsat timp. Chiar în acea seară ai dispărut. Te-am căutat cu disperare. În zadar. Am întrebat tot personalul hotelului. Nimeni nu te cunoștea. Nici Judith, recepționera hotelului, nu-și amintea de tine. Te pierdusem înainte de-a putea să-ți câștig dragostea. De aceea, când ți-am văzut fotografiile în ziare, cu ocazia numirii tatălui tău, am crezut că visez. Era un adevărat semn al destinului! Am luat atunci hotărârea să te cuceresc cu orice preț. Dar de data asta nu mai putea fi vorba să scapi din nou. Am pregătit deci cu grijă planul, astfel ca tu să n-ai altă soluție decât să te căsătorești cu mine. Nu a fost frumos, mărturisesc, dar n-aveam de ales.

— Oh, Chase... murmură Sarah, cu ochii plini de lacrimi. Dar de ce nu mi-ai spus nimic?

— La ce-ar fi putut servi? suspină el. Eram atât de convins că-l iubeai pe Hollister... Nu știu de altfel nici acum ce simți pentru el, spuse el privind-o atent în față.

– Dar tu ești acela pe care-l iubesc și nimeni altul! afirmă Sarah cu forță. Andrew n-a fost decât o greșeală din tinerețe. Nici nu sunt sigură că l-am iubit într-adevăr. Dar... continuă ea pe un ton ezitant. Și Clancy... ce amestec are în toate acestea?

– Oh, este o poveste lungă. Am avut de mult o legătură cu ea și de atunci crede că are drepturi asupra mea. Asta începuse să mă agaseze. Apoi brusc mi-am dat seamă că erai geloasă pe ea. Nu înțelegeam de ce, pentru că te credeam îndrăgostită de Hollister. Dar m-am gândit că, în ciuda acestui lucru, poate voi începe să te interesez. Atunci m-am decis să-mi joc ultima carte. M-am servit de Clancy ca să-ți ațâț gelozia, sperând că fiind geloasă o să ajungi să mă iubești.

– Numai că eu te iubeam deja, spuse cu veselie Sarah. Dar aș vrea totuși să-ți pun o întrebare: Ai cinat sau nu cu Clancy în toate serile când te întorceai așa de târziu?

– Nu, nu în toate serile, numai în anumite seri. Dar nu eram singuri,

Sarah. Era și impresarul și producătorul unui serial american în care deține rolul principal și pe care TV West ar dori să-l cumpere. Contractul a fost foarte dificil de negociat, dar în final l-am semnat ieri seară. Vezi, erau într-adevăr dineuri de afaceri. În ceea ce-o privește pe Clancy, este posibil să n-o mai văd pentru mult timp. Și acum că afacerea s-a încheiat, se reîntoarce în Statele Unite. În orice caz nu aveai de ce să te temi, draga mea. De cînd ne-am despărțit, am devenit cu totul insensibil la farmecul ei.

– Și la al meu? șopti Sarah, cu un aer strengăresc.

– În nici un caz! spuse el strâmbându-și buzele în formă de sărut.

Sarah îl privi cu intensitate și dădu din cap afirmativ.

– Mmmmm... Cu plăcere, spuse ea cu o voce deja sugrumată de plăcere.

Când s-a trezit, puțin mai târziu, era deja ziuă.

– Mă mai iubești? murmură Chase, strângând-o cu dragoste pe Sarah în brațele lui.

– Mai mult ca oricând! Şi chiar cred că te voi iubi mai mult dacă vei avea amabilitatea să pregăteşti cafeaua pentru amândoi...

Sarah se întrerupse brusc şi închise ochii, pradă unei greţi de nesuportat. Imediat Chase se ridică într-un cot şi o privi cu teamă.

– Sarah? ce s-a întâmplat. Eşti bolnavă?

Cu tot răul, tânăra femeie avu un surâs slab.

– Tu care ai avut deja patru nepoţi, nu ştii să recunoşti primele simptome? glumi ea închizând din ochii.

Figura lui Chase se destinse.

– Un copil... Aştepţi un copil... Copilul nostru! Oh, Sarah!... E minunat!

– „Un" copil, repetă ea cu un aer strengăresc. Am înţeles că în familia ta trebuie prevăzute două leagăne!

– Ei, domnule Ambasador, ce spuneţi despre nepoţelele dumneavoastră? întrebă Chase cu o mândrie greu de ascuns.

Sarah surâse. Gemenele aveau deja trei luni, și fuseseră botezate chiar în acea dimineață.

Acum amândouă gângureau în brațele tatălui lor, care afișa un surâs mai luminos ca oricând.

Barnwell își găsise în fine vocația de casă familială, se gândea Sarah cu bucurie. Un soț, copii, nimic nu-i lipsea, nici măcar piesele de la bicicletă împrăștiate peste tot în garaj.

De fapt, Ben își încredințase bicicleta lui Chase, acum șase săptămâni, pentru a i-o repara, dar acesta nu avusese încă timp să se ocupe de ea și de atunci bicicleta zăcea vrednică de milă pe solul garajului.

– Sarah...! o strigă încet Chase. Unde ai fost plecată? Ești foarte gânditoare.

– Ei bine, mă gândeam că va trebui să-ți amenajezi un atelier de reparat biciclete. Nu se știe niciodată, dacă în viitor vom avea băieți?...

Chase încruntă sprâncenele.

– Nu, nu încă! răspunse ea râzând. Dar cred că n-ar fi rău să încercăm.

— De fapt mi-ar place să încerc din nou, mărturisi Chase cu pasiune.

— Chiar acum? Dar este imposibil, Chase! Avem invitați, îi aminti ea, arătându-i cu bărbia pe Sir Duncan și Helene, care discutau nu departe de ei.

— Ai din nefericire dreptate, suspină Chase. Dar te previn că vei găsi ce-ai căutat!

— Te ador, Sarah.

— Și eu la fel, dragul meu.

Și în privirile pe care le schimbară, se oglindeau toate promisiunile din lume...

SFÂRȘIT

Sarah, fiica unui bogat industriaș, întoarsă de curând de la pension, sătulă de-a fi tratată ca o fetiță neexperimentată, se decide să se căsătorească cu Andrew, director al unui hotel din Jersey, în ciuda faptului că tatăl său nu este prea încântat de acest lucru, ea rămânând pentru el încă o fetiță.

Din păcate însă, ea își dă în curând seama că Andrew n-o iubește; el nu aspiră decât la banii tatălui ei.

Jignită, Sarah caută să se răzbune...

Fără să răspundă, Chase îi descheie încet partea de sus a bikini-ului. Apoi cu o mână îndepărtă materialul, dezgolindu-i încetul cu încetul sânii.

—Iată... sunt sigur că-ți este mai puțin frig, afirmă el închizând unul dintre sâni în căușul palmei.

THE BEST

I.S.B.N.-973-96672-4-4

Preț 1400 lei